Venind în sprijinul sutelor de mii de cititori fideli colecțiilor noastre, și ținând cont de condițiile economice, EDITURA ALCRIS acordă următoarele facilități cumpărătorilor la „CARTEA PRIN POȘTĂ“:

– plata taxelor poștale,

– reducere de 10 % la achiziții de până la 10 cărți,

– reducere de 15 % la o comandă de peste 10 cărți pe titlu sau diverse titluri.

Plata se face la primirea coletului.

Editor: Aurelian Micu
Lector: Angela Vasile
Tehnoredactor: Ana Croitoru
Coperta: Andy

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
JOSEPHSON, ANN
Întoarcerea acasă / Ann Josephson
București: Alcris, 2001.
p.; cm. – (El și Ea)
Tit. orig. (eng): Coming home.
ISBN 973-646-060-6
821.111. 31=135.1

Colecția „ EL și EA “

ANN JOSEPHSON

Întoarcerea acasă

Traducerea și adaptarea în limba română de

MIHNEA COLUMBEANU.

ALCRIS

De aceeași autoare în colecția „EL și EA“ a mai apărut:

Chemarea destinului **nr. 331**

Capitolul 1

Întoarcerea acasă nu corespundea deloc așteptărilor lui Jared Cain.

Douăzeci și patru de ani furtunoși își luaseră obolul. Cabana unde își petrecuse primii doisprezece ani din viață nu mai era decât o grămadă de dărâmături, despicată în două de scheletul putred al unui trunchi de copac.

Jared privea rădăcinile copacului îndreptate obscen spre cerul albastru. Pierderea nucului negru îl întrista. Oare vechea anvelopă căzută la câțiva metri distanță de ruine era aceeași pe care tatăl lui o agățase de o creangă a pomului, cu o frânghie?

O pată de culoare îi atrase privirea. Se aplecă și luă de jos o cârpă murdară, pătrată. Un petic de pătură. În mintea lui Jared se ivi o imagine de mult uitată. Când locuiau acolo, mama lui avusese întotdeauna zâmbetul pe buze și o broderie în mâini.

Cabana nu fusese prea grozavă, dar era singurul loc pe care Jared îl putea numi „acasă". Acum se dusese, la fel ca tata și ca mama. Toți se duseseră, numai Jared nu. El cumpărase muntele unde se născuse și se întorsese acolo, în căutare.

Privi din nou pătratul decolorat, observând formele precise, peticele cusute sub forma unui model de dreptunghiuri de diferite mărimi. Mama lui făcuse acele cusături mici, aproape invizibile, regulate ca și cum ar fi fost trase la mașină.

Ce ciudat, reflectă el, că singurul obiect ușor de recunoscut care rămăsese din copilăria lui pe Big Bear Mountain întruchipa precizia și controlul care-i caracterizaseră toată viața! Jared dădu să arunce cârpa, dar se răzgândi. O vârî în buzunarul blugilor. Deprimat, porni înapoi pe panta muntelui.

Locuința de vară pe care și-o construise pe malul râului repede unde pescuise cândva mirosea a bani, nu a suflet. Contururile sale colțuroase, lemnul de cedru și piatra nativă din care fusese clădită, se integrau bine în decor. Totuși, Jared nu se simțea acasă nici acolo.

Căuta ceva. Nici picat cu ceară n-ar fi putut spune ce anume. Ceva lipsea din viața lui, ceva care-l făcea să caute în continuare, pe urmele unei comori care fugea mereu de el.

Se așeză pe verandă, într-un balansoar din lemn de stejar pe care tocmai i-l adusese Jim Simmons, privind iureșul apei peste pietrele cu nuanțe de nestemate din albia râului. Tatăl lui credea că acele pietre capturau fire de aur. Că printre ele se puteau găsi pepite.

Jared râse. Ani de zile încercase să nu se gândească la omul acela iresponsabil și nestăpânit care făcea ca viața să pară o mare aventură. Tatăl lui fusese un visător care nu credea nici în ruptul capului că aurul din acele coline ale Georgiei de nord-est se terminase cu generații întregi înaintea lui. Jared și-l imagina cu sita în mâini, în râu, convins că marea descoperire abia îl aștepta.

Jurase să nu viseze niciodată, niciodată să nu-și lase familia în sărăcie, așa cum se întâmplase când bătrânul căzuse cu camioneta de pe un drum de munte înghețat. Și n-o făcuse. Începând din vremea când se mutase împreună cu mama lui la fratele ei din Atlanta, Jared se concentrase numai asupra succesului.

Bănuia că majoritatea oamenilor ar fi spus că reușise, în pofida logodnei desfăcute și a neliniștii lui caracteristice. Jared se ridică lângă balustrada verandei și-și îndesă mâinile în buzunare, pentru a le opri agitația.

Cusăturile acelui petic vechi îi ardeau vârfurile degetelor. Fără tragere de inimă, îl scoase. Nu era decât un rest. Numai un gunoi dintr-un trecut pe care n-ar fi vrut să-l mai retrăiască nici chiar dacă ar fi putut. Dar nu se putea îndura să-l arunce. Mai bine s-o viziteze a doua zi pe sora lui Jim Simmons și să-și cumpere o pătură făcută din petice asemănătoare.

Pe munte, înserarea se lăsa repede. Jared se așeză cu capul rezemat de peretele din lemn de cedru. Privi cum cerul se înnegrea, acoperit de stelele strălucitoare și cornul argintiu al lunii. Oricât ar fi încercat, nu putea izgoni sentimentul de goliciune care-l îndemnase să se întoarcă acasă.

* * *

Althea Simmons fredona o melodie veselă, în timp ce cosea peticele păturii în jurul unui model în formă de ursuleț, pentru leagănul copilului așteptat de fratele ei, Jim. Ca întotdeauna în zilele lucrătoare ale săptămânii, vânzările mergeau încet.

Băiețelul pe care-l așteptau avea să rotunjească familia lui Jim și a lui Mary. Cu siguranță, pe fratele ei urma să-l facă fericit.

Un moment, Althea se opri din cusut. Privind spre ursulețul rotofei, simți că o cuprinea dorul de Bill. O dată cu el murise și propriul ei vis, cu un cămin și o familie. Se sfârșise înainte de a începe.

Bill murise în urmă cu aproape un an, împreună cu acea parte a inimii ei pe care Althea i-o dăruise încă din copilărie. Niciodată n-avea să-și mai asume riscul unei iubiri atât de mari. O duruse prea tare să-l piardă pe omul de care ajunsese să se sprijine, pe care îl considera aproape o parte din ea însăși.

Își alungă durerea și regretul. Îi avea pe Jim și familia lui, prietenii ei de-o viață, magazinul ei și visul pe care-l împărtășise cu Bill. Visul pe care jurase să nu-l abandoneze, în timp ce-i privea pe gropari coborând sicriul în mormânt. În viața ei nu exista loc pentru gânduri negre.

Scrâșnetul unor cauciucuri pe pietriș îi atrase privirea spre parcare. Joasă, suplă, de culoare verde închis, mașina cu două locuri era un Mercedes, dacă Althea văzuse bine emblema mărcii. Spre deosebire de majoritatea mașinilor sport, avea o înfățișare mai substanțială, dar părea neînsemnată în comparație cu omul care se ridică de la volan.

Înalt, zvelt, grațios ca o felină de munte, bărbatul porni spre ușă cu pași sprinteni. Inima Altheei începu să bată mai repede. Când noul sosit trecu pragul și privirile li se întâlniră, Althea simți că i se înfierbântau obrajii.

Își spuse că reacționa față de starea de singurătate din ochii lui. Pe cât erau de expresivi, pe-atât de neclară le era culoarea, părând când căprui, când verzi ca pădurea, în funcție de unghiul din care îi privea. Exprimau pustietate, o emoție nespus de familiară ei.

Părul brunet, căruia nu i-ar fi stricat o tunsoare, flutura ușor în vânt, atrăgându-i atenția spre un chip compus numai din unghiuri masculine, de la bărbia puternică până la nasul roman clasic ce părea să fi fost rupt o dată sau de două ori. Un chip care ar fi arătat bine atât pe o reclamă la articole sportive, cât și într-una pentru costume de seară.

– Domnișoara Simmons?

De unde-i știa numele?

– Da?

– Sunt Jared Cain. Fratele dumitale, Jim, mi-a făcut niște scaune. Ieri, când i-am spus că aș avea nevoie de o pătură, mi-a spus să trec pe la dumneata.

Althea ar fi fost gata să jure că omul care tocmai cumpărase Big Bear Mountain suferea. Dar Jared Cain nu avea nici un motiv de tristețe, dacă era s-o creadă pe agenta imobiliară locală. Conform spuselor ei, omul acela avea tot ceea ce și-ar fi putut dori cineva.

Mai puțin o pătură.

– Vă arăt cu plăcere tot ce avem, spuse ea, străduindu-se să se concentreze. Poftiți.

– Jim mi-a spus că aici se fac cele mai frumoase pături din regiune, comentă Jared, trecându-și degetele peste un colț al păturii Steaua Singuratică de pe suportul aflat lângă ușă. La fel ca asta mai aveți? continuă el, în timp ce scotea din buzunar un petic de pătură aproape distrus de vreme și intemperii, pe care i-l întinse Altheei.

– Nu tocmai...

Modelul era greu de identificat. Arăta asemănător cu o pătură model Cabană de Bârne, dar Althea observă că era cusut în alt stil.

– Seamănă cu aceea, spuse ea, arătând spre pătura Cabana de Bârne drapată pe un pat miniatural, în cealaltă parte a încăperii.

Jared se apropie și privi pătura, apoi se întoarse din nou spre Althea.

– Am găsit bucata asta în ruinele cabanei unde m-am născut. Pătura de-aici e foarte frumoasă, dar aș dori una cusută din pătrate ca acela pe care-l ții în mână.

Zâmbetul lui strâmb o încălzea, dându-i o senzație de furnicături plăcute.

– De ce? întrebă Althea.

– Fiindcă mama mea a început să coasă una la fel cu ani în urmă, înainte de a ne muta la Atlanta. N-a apucat s-o termine.

Althea îi văzu expresia îndepărtată din ochi. Fără cuvinte, îl încurajă să continue.

– A spus că și gâștele zboară de pe munte, la fel cum aveam să facem noi, dar că într-o bună zi se întorc. Potrivită metaforă, nu ți se pare, pentru rătăcitorul care s-a întors în sfârșit acasă...?

Vorbea pe un ton firesc – prea firesc, își spuse Althea, când îi văzu expresia melancolică.

Dintr-o dată își aminti modelul. Era unul mai neobișnuit, pe care-l văzuse odată la o expoziție de artizanat muntenesc, în Dahlonega.

– Gâștele Zboară în Cabană, spuse ea.

– Poftim?

– Așa se numește modelul.

Jared privi peticul de pe masă, apoi ridică ochii spre Althea, cu o expresie intensă, solemn.

– Îmi poți face o pătură la fel ca asta?

Cum l-ar fi putut refuza, când Jared îi dădea convingerea că pătura aceea avea să însemne pentru el mult mai mult decât un simplu accesoriu decorativ în dormitor, sau o acoperitoare care să-i țină de cald?

– Da.

Dacă nu găsea modelul pentru Gâștele Zboară, putea face unul după peticul pe care-l găsise el.

– În cât timp?

Tipic pentru un bărbat!

– Depinde.

– Depinde de ce?

– De multe. De câte alte comenzi am de terminat până încep. De cine mă va ajuta la combinarea bucăților.

Althea îi făcu semn să se apropie de rama pentru cusut. Ajungând acolo, îi arătă micile cusături manuale care străbăteau fiecare porțiune a păturii aflate în lucru.

– O pătură întreagă se face cam în două sute de ore, după ce e terminată partea de sus.

Jared ridică din umeri.

– Am un pat de două persoane, spuse el pe un ton tărăgănat, surd.

Althea spera ca roșeața din obraji să nu i se observe. Oare ce anume o făcea să și-l imagineze gol, întins pe patul masiv, cu trupul zvelt și musculos încadrat în modelul multicolor al unei pături cusute de mână?

– Domnișoară Simmons?

Probabil o credea o nătăfleață.

– Scuzați-mă. Vreți să folosiți pătura drept cuvertură, sau ca acoperitoare când dormiți?

Jared se uită la ea nedumerit.

– Care e deosebirea?

– O cuvertură ajunge până la podea. Marginile acoperitorii sunt mai scurte, deasupra volanului pentru praf.

Continua s-o privească perplex, așa că Althea îi arătă câteva fotografii.

– Vreți ca pătura să acopere patul până jos, sau să lăsăm loc pentru un volan contra prafului?

– Fără nici un fel de volane.

Ar fi trebuit să se aștepte. Jared Cain nu părea genul care să agreeze volănașele. Althea socoti în gând timpul necesar pentru a confecționa o pătură atât de mare.

– Cred că v-aș putea-o termina prin septembrie...

– Asta înseamnă peste trei luni, constată el, părând surprins.

Pesemne credea că Althea n-avea alte treburi decât să trudească la pătura lui.

– Vara este perioada noastră cea mai aglomerată, domnule Cain.

– Jared.

Un nume sexy. Un bărbat sexy. Numai sunetul glasului său era de ajuns ca să insinueze intimitate.

– Ați dori să alegeți azi materialele?

Jared privi prin magazin. După ce văzu cei doi pereți pe care se înșirau cupoane de material, clătină din cap.

– Cred că va trebui să mă gândesc, îi spuse el, părând copleșit de diversitatea culorilor și a imprimeurilor.

– După ce alegeți culorile dorite, gama posibilităților se va mai reduce.

Althea nu-și putu stăpâni un zâmbet, la vederea expresiei ușurate de pe chipul lui Jared.

– Verde închis, spuse el fără ezitare.

Previzibil. Și mașina lui avea aceeași nuanță de verde, bătând spre negru. Pe bluza polo se vedea o bandă lată verde ca pădurea, cu dungi mai înguste bleumarin și gri, pe fond alb.

Timpul trecu pe nesimțite. Petrecură aproape două ore alegând fondul verde ca pădurea și vreo duzină de imprimeuri geometrice în culori asortate. Althea era gata să facă un model după pătura cusută de mama lui Jared, în urmă cu douăzeci de ani și mai bine.

Îi explică felul cum avea să facă primul pătrat și să i-l arate, pentru a-i cere aprobarea. După aceea, urma să angajeze una sau două muntence ca să taie și să însăileze cele patruzeci și opt de pătrate de treizeci de centimetri care formau centrul păturii. Când se termina însăilatul, Althea urma să înceapă cusutul manual.

Avea să lucreze cât putea de repede. Oricât ar fi părut de improbabil, Althea presimțea că pătura aceea îi putea satisface întrucâtva lui Jared Cain dorul de acasă care-l chinuia atât de mult. Spera să reușească. Voia să-i alunge tristețea din ochi.

* * *

– Mulțumesc, spuse Jared peste câteva minute, oprindu-se în ușa magazinului. Te-aș putea convinge să mă conduci puțin prin munți? Sunt ani de zile de când n-am mai trecut pe-aici.

– Dacă vrei să-ți termin pătura la data când am promis, nu voi avea prea mult timp ca să fac pe ghidul turistic.

Jared nu știa de ce, dar femeia aceea liniștită îl făcea să se simtă bine. Și-i dădea o senzație de senzualitate, cum de mult nu-l mai afectase nici o femeie. Se simțea ca acasă. În ultima vreme, nicăieri nu se mai simțise astfel – nici la muncă și nici în vila lui din Atlanta. Nici chiar pe Big Bear Mountain, pe care-l cumpărase numai cu scopul de a se întoarce acasă.

Althea nu era o frumusețe, ca Marcie. La naiba, nu era nici măcar deosebit de drăguță, în comparație cu unele dintre femeile pe care le vedea în fiecare zi la Atlanta. Era... mă rog, de categorie medie. De statură și greutate medie, cu părul șaten deschis. Trup armonios, față plăcută. Nu avea nimic spectaculos, nimic ieșit din comun.

Jared nu știa sigur ce anume îl atrăgea la ea, numai că se simțea atras – atras cum nici o femeie nu-l mai făcuse să se simtă, de ani de zile.

Îi susținu privirea, plăcându-i licărul pe care-l zări în ochii aceia albaștri ce-i aminteau de cerul senin în zorii zilei.

– Aș putea aștepta pătura vreo două săptămâni în plus.

– Acum câteva minute, păreai foarte dornic s-o ai cât mai repede.

– Poate că m-am răzgândit.

– Vom mai vedea.

Jared nu se lăsa ușor descurajat. Nu-i prea plăcea sentimentul care-i rămânea în suflet.

– Când am să te mai văd?

– În următoarele câteva zile. Va trebui să vin pe la dumneata pe-acasă, ca să văd locul unde vei pune pătura și să hotărăsc ce fel de chenar se va potrivi cel mai bine.

Lui Jared îi plăcea ideea de a o primi pe Althea în cabana lui. Ființa ei exprima integritate și inocență. Și-i mai plăcea și felul cum se combinau trăsăturile ei, atât de banale, pentru a forma o compoziție agreabilă și interesantă.

– Ești binevenită oricând.

– Probabil că ar trebui să vin cât mai curând, înainte de a avansa prea mult cu tăiatul și însăilatul. Cum ar fi lunea viitoare?

– Perfect. Îți propun să vii după ora de închidere a magazinului, ca să poți sta ceva mai mult. Voi pregăti o gustare.

Când Althea zâmbea, i se lumina toată fața.

– Pe la șase ar fi bine?

– Minunat. Știi cum să ajungi?

– Sigur. Nu știai că ai devenit principala sursă de bârfe din ultimele șase luni, de când ai venit și ți-ai cumpărat tot muntele?

Iar când îl tachina, lumina de pe față o făcea să arate de-a dreptul sexy. Aproape frumoasă.

– Și, auzi... Îți mulțumesc pentru comandă.

Jared înțelese că acesta era semnalul de plecare.

– Pentru puțin. Ne vedem luni.

Și se întoarse, pornind spre mașină.

* * *

Pentru prima oară de când ieșise din birou lui aflat în Atlanta, cu o săptămână în urmă, Jared simțea că avea un țel. La fel de precis ca și cum ar fi conceput o mișcare într-un joc sau ar fi plănuit strategia de marketing pentru următorul program utilitar sau de divertisment al firmei Cain Software, începu să planifice gustarea simplă pe care se simțea în stare s-o gătească.

Când ajunse acasă, începu să facă ordine și curățenie în pretențioasa lui ascunzătoare montană. Ziua de luni avea să vină mai repede, dacă era ocupat și cu altceva decât cu afacerile.

Zumzetul aspiratorului, plescăitul din spălătorul de vase și murmurul generatorului electric de afară se amesteau într-o cacofonie care-i amintea lui Jared de orașul pe care-l lăsase în urmă.

Unul câte unul, sunetele civilizației se stinseră, mai puțin torsul scăzut al dinamului. Jared îl instalase ca să aibă tot timpul curent electric, dar acum îi remarca pentru prima oară zgomotul omniprezent. Bâzâitul motorului îi răsuna în urechi, iar când păși pe verandă, scăzu.

Sunetul generatorului se contopea cu șipotul apei ce curgea prin matca pârâului, rostogolindu-se pe munte spre râul de la poale. Câte o pasăre țipa din cedrii înalți de afară.

Pe Jared îl urmărea amintirea vocii blânde a Altheei. Amintiri alimentând imaginea senzuală a unor îndrăgostiți îmbrățișați printre cearșafuri moi de bumbac, sub o pătură cusută de mâinile ei dibace și talentate. Până luni mai era atât de mult...!

Capitolul 2

– Locul ăsta... e... magnific. Jim mi-a spus, dar el nu e la fel de dibaci cu vorba cum e cu lemnul.

Althea privi mai întâi cabana, apoi își îndreptă ochii spre pârâul care curgea pe sub verandă.

– E aparte, nu-i așa?

– Îmi place la nebunie aici. Ambianța... Pârâul care curge chiar pe sub picioarele noastre... Casa în sine. Toate se potrivesc, ca și cum casa asta ar fi fost destinată să se afle chiar aici.

Pentru prima oară de când văzuse produsul finit, Jared nu regreta că lăsase proiectul în seama arhitectului din Atlanta, a cărui viziune asupra unei ascunzători montane simple nu prea corespunsese cu a lui.

– Mă bucur că-ți place, spuse el. Vino înăuntru.

Făcu un pas înapoi, lăsând-o să intre prima. Althea își puse geanta mare cadrilată pe o canapea, apoi privi spre pereții goi și consola de deasupra șemineului masiv, din piatră.

– Când te-ai instalat? îl întrebă ea.

– Săptămâna trecută. Casa e încă destul de goală.

Nu mai goală decât vila din Atlanta unde locuise în ultimii zece ani, își reaminti Jared.

– Cred că nu prea am apucături de colecționar. Vino în spate. Vom mânca în bucătărie.

Încălzise șuncă și fasole verde, cu cartofi la cutie. Era mai bine să pregătească o mâncare banală, își spusese el, decât una dezastruoasă.

– Ia loc, o pofti, trăgându-i un scaun. Pun mâncarea pe masă.

Althea luă câte puțin din toate. Jared constată că gustul era bun, bănuind astfel că alesese bine. Ca parteneră de cină, Althea era mai degrabă tăcută, ceea ce nu-l deranja deloc. Îi lăsa libertatea de a-i savura parfumul slab și plăcut al coloniei și a-i observa felul cum ținea furculița în mână. Limba îi ieșea din când în când prin colțul gurii, pentru a captura câte o firimitură rătăcită.

– Cafea? întrebă el, ridicând cafetiera deasupra unei căni mari de fier, cu bază de piatră.

Althea clătină din cap.

– N-aș mai dormi la noapte.

– Atunci, un ceai? Sau un suc?

– Nimic, mulțumesc. N-ar trebui să aruncăm o privire...

– În dormitor? Vino sus, am să ți-l arăt.

Jared puse cafetiera pe masă și porni prin living, spre scara circulară cu balustradă din fier forjat, din antreu.

Althea se opri în ușa dormitorului, apoi făcu un pas înăuntru.

– Mamă, Doamne! Rama asta de pat Jim a făcut-o, nu-i așa?

– Da. Mi-am dorit patul ăsta din clipa când l-am văzut.

Scândurile aspre de stejar care susțineau salteaua și somiera... tăblia masivă cu încrustații de la căpătâi... și stâlpii

înalți ai baldachinului, care confereau camerei echilibru și putere... Îi atrăseseră atenția și îl făcuseră să intre în atelierul fratelui ei de lângă Dahlonega în vara trecută, la scurt timp după ce cumpărase Big Bear Mountain de la un antreprenor falit.

– E perfect. Când a construit patul ăsta, nici n-am crezut că putea să încapă în dormitorul cuiva.

– În camera mea ar încăpea două.

Jared nu știa dacă să se simtă admirat sau jenat. Muntenii nu aveau, de obicei, bani ca să-și construiască asemenea case, iar puținii care o făceau nu se făleau cu ele.

– Abia când casa era pe jumătate gata mi-am dat seama cât de mare urma să fie. Cred că ar fi trebuit să fiu mai atent la proiect, să-l împiedic pe arhitect s-o ia razna.

– A, nu. Niciodată n-am mai văzut o casă atât de... atât de bine armonizată cu împrejurimile. Jared, pătura ta va arăta fermecător aici.

Althea se apropie de pat, netezind cu mâna cuvertura verde, apoi rezemă perna de tăblie și se retrase spre fereastra enormă cu vedere spre verandă.

Când privi peisajul montan de afară, oftă.

– Nu mi-ar displăcea deloc să văd peisajul ăsta în fiecare dimineață când mă trezesc din somn.

Nici lui Jared nu i-ar fi displăcut s-o vadă pe Althea în fiecare dimineață când se trezea, somnoroasă și caldă, în brațele lui.

Ba nu. Își alungă imaginea din minte. Niciodată nu se considerase deosebit de senzual, nu alergase după fuste. Marcie îl declarase un amant plicticos, iar Jared bănuia că așa fusese, cel puțin cu ea.

Trebuia să iasă din cameră. Trebuia să înceteze să mai judece cu o anumită parte a anatomiei lui care niciodată nu mai fusese atât de rebelă.

– Ai nevoie să măsori, sau ceva? întrebă el.

Când Althea se întoarse, întâlnindu-i privirea, zâmbetul ei îi făcu sângele să năvălească spre sud.

– Nu. Patul are dimensiuni standard. Tot eu am făcut și pătura cu care-l expunea Jim, în atelier.

– Aia era cu flori.

Maci mari și roșii și frunze verzi, își aminti Jared, pe fond alb. Îi amintise de Crăciun – nu tocmai sărbătoarea lui favorită.

– Știu. După ce Jim a adus pătura înapoi la magazin, i-am vândut-o unei doamne din Nashville.

Nu părea supărată că Jared nu cumpărase și pătura o dată cu patul.

– Mergem jos? propuse el. Aș putea să aprind focul.

Voia s-o rețină mai mult la el – cât de mult putea.

Althea porni spre ușă, nu spre living, apoi se opri.

– Ar trebui să plec.

– Fă-mi hatârul. Încă nu mi-ai povestit ce se întâmplă pe-aici, ce l-ar putea interesa pe un om care a fost plecat timp de peste douăzeci de ani.

Cu mâna pe clanță, Althea zâmbi.

– Noi, localnicii, organizăm tot felul de acțiuni pentru voi, orășenii cu bani. De toate, de la plimbări cu elicopterul până la coborâri cu bărcile pe râuri. Și apropo de bărci, săptămâna viitoare va avea loc festivalul de Patru Iulie. Se ține pe Râul Chattahoochee. Vor prepara mâncăruri germane și bavareze și vor organiza o mare expoziție meșteșugărească. Niciodată nu-l las să-mi scape.

– Pare amuzant. Te pot însoți?

Un moment, Jared avu impresia că Althea voia să-l refuze. Apoi o văzu dând din cap.

– Mi-ar face plăcere, Jared. Acum trebuie să plec.

Jared privi farurile Pathfinder-ului ei până când lumina acestora dispăru după prima curbă a drumului de munte. Când intră în casă, simți prezența Altheei ca și cum aceasta încă ar mai fi fost acolo.

* * *

Era aproape ca și cum Jared ar fi fost acolo, își spuse Althea a doua zi dimineața, la magazin, în timp ce etala triunghiurile și dreptunghiurile pe care tocmai le tăiase pentru pătura lui. Privind modelul discret cu afine pe fond crem, își aminti cum trebuise să-l îmbie să aleagă acele materiale mai deschise, care urmau să formeze câte o jumătate din fiecare pătrat al Gâștelor care Zboară.

Jared era întunericul, nu lumina. Materialele închise ca verdele pădurii și modelele geometrice bleumarin și verzi îi fuseseră ușor de ales din zecile de cupoane pe care i le arătase după stabilirea culorilor de bază.

Althea oftă. Modelul Gâștelor care Zboară nu era deosebit de complicat, dar trebuia să fie compus perfect. Bine că Trina Wells era liberă, acum, până nu începeau să se coacă murele.

Nici nu se gândise bine la ea, când duduitul cunoscut al vechii ei camionete îi și anunță sosirea.

– Ura, Trina! o salută Althea, auzind că se deschidea ușa.

– 'Neața. Miroase-a cafea aici?

Althea îi arătă spre cafetiera pusă pe o măsuță, în colț.

– Acum am râșnit-o, anume pentru tine.

– Mulțumesc. Bine că m-ai chemat acum. Peste două săptămâni, voi fi adâncită pân-la coate în jeleu de mure.

Trina își umplu o cană cu cafea, adăugând câteva linguriță de zahăr.

– Deci, asta va fi cuvertura pentru marele pat? întrebă ea, alăturându-i-se Altheei la tejghea.

– Mhm...

– Cred că individa are mai mulți bani decât cap.

– E pentru un individ. Jared Cain. L-ai cunoscut când a locuit aici, pe vremuri?

Trina se îndreptă de spate, pe toată înălțimea ei de aproape un metru optzeci. Numai oase și unghiuri ascuțite, avea un trup complet discordant cu fața rotundă, ochii albaștri strălucitori și buzele pline care se arcuiau în sus într-un zâmbet angelic.

– Maică-mea-i ține minte pe-ai lui. Zice că taică-su era un drac de bărbat arătos, bun de nimic la fel ca atâția alți bărbați care plac ochiului. Jared e mult mai tânăr decât mine, dar mult mai mare decât copiii mei. Cred că a-nceput școala cam pe când o terminam eu. Cum arată?

– Ca un drac de bărbat arătos, la fel cum îl descria mama ta pe tatăl lui. Înalt, brunet... Slab. Dacă vă-ntâlniți vreodată, n-ai să-l uiți prea ușor. Și hai odată, că pătura asta n-o să se coasă singură.

Trina se așeză în fața unei mașini de cusut vechi, potrivindu-și scaunul. După ce-și goli cana, o puse deoparte și începu să studieze eșantionul pe care-l făcuse Althea.

– Arată ca o Cabană de Bârne, da' nu-i.

– Nu e. Se numește Gâștele Zboară în Cabană. În timp ce tu coși, eu am să termin de însăilat aici.

Althea se așeză în fața ramei și luă un ac cu ață.

– Dacă nu ne mișcăm repede, copilul lui Jim și-al lui Mary o să se nască înainte ca pătura să fie gata.

– Vrei să-ți aduc și ție din jeleul de anul ăsta, să-l vinzi aici?

– Categoric.

Trina și soțul ei, Joe, locuiau pe versantul muntelui, nu departe de Lake Winfield Scott, un loc unde rugii de mure creșteau din abundență. Oare câți bani câștiga Trina din jeleu? Althea n-avea idee, dar auzise că păstra cu strășnicie profiturile într-un putinei de unt mare, din bucătărie. La fel ca multe dintre femeile din partea locului, Trina muncea pe brânci, dar profita puțin de pe urma muncii ei. Spre deosebire de cele mai multe, părea mulțumită.

– Cum mai merg planurile pentru cooperativă? întrebă ea, peste câteva ore, după ce făcuseră o scurtă pauză.

Își umplu din nou cana cu cafea și se așeză iar în fața mașinii de cusut.

Althea ridică din umeri.

– Încet. Ideea s-a cam vărsat, la moartea lui Bill. Insistase ca oamenii de afaceri locali să cumpere pământ și să construiască sau să pună la punct un loc de unde să începem. Bancherii nu par prea dispuși să asculte, acum când eu sunt cea care le-o cere.

– Bill era un băiat așa de bun... Mare păcat că a murit, și-ncă pentru un fleac ca ăla, să-i aresteze pe unii de-alde Buck Dillard și gașca lui fiindcă făceau din nou fulger alb.

Trecuse un an și ceva de când Althea îl ținuse pe Bill de mână, în spital, în timp ce acesta pierdea lupta cu moartea. Încă o mai durea când se gândea la el și la planurile pe care și le

făcuseră. Visurile ce se mistuiseră ca fumul în ziua când șeriful îi trimisese pe Bill și alte două ajutoare să-i ajute pe trezorierii federali să închidă o distilerie de pe Dillard Creek.

Vocea Trinei îi risipi gândurile.

– Poftim?

– Trebuie să-ți vezi de viața ta, fato. Să-ți găsești alt bărbat. Măiculiță, ești încă tânără, prea tânără ca să te usuci jelind după el.

Althea zâmbi. Trina avea intenții bune.

– Nu jelesc și nu mă usuc. Am magazinul și postul de la școală. Și nici la cooperativă n-am să renunț. Numai că, fără Bill, va trece mai mult până să obțin finanțarea.

– Nici una din toate astea n-o să-ți țină de cald în nopțile de iarnă.

Privirea Altheei se îndreptă spre vraful tot mai mare de pătrate pentru pătură. Jared. Felul cum o să făcuse să se topească, înfierbântată, doar cu o privire. Nu se îndoia că s-ar fi aprins ca un cuptor, dacă se nimereau împreună în pat, iarna sau vara. Avea el ceva anume...

– Și știi bine că am dreptate. Dacă nu te lași de bocit și nu-ți găsești un bărbat, ai să te usuci pe picioare. Nu-i normal ca o femeie drăguță ca tine să-și trăiască viața de una singură.

– Jared m-a invitat la festivalul din Helen.

Cuvintele ieșiseră înainte ca Althea să se poată stăpâni.

– Ți-a căzut cu tronc, nu-i așa, fato?

– Poftim?

– Jared Cain. Băiatul sărac ajuns mare mahăr la oraș. Cel care a cumpărat Big Bear Mountain. Și-a clădit ditamai palatul. Și a comandat de la tine pătura asta. Te uiți la pătratele pe care le-am cusut de parcă el ar fi acolo, gol-pușcă și servit la tavă ca un curcan de Crăciun.

– Nu mă...

Trina râse.

– Ba te. Poate nu-ți dai seama, da' așa te uiți, crede-mă. Ca o femeie care vrea un bărbat.

– Trina, abia dacă-l cunosc.

– Nici nu-i nevoie să-l cunoști, numai să-l vrei. Țin minte, când l-am văzut eu prima oară pe Joe. Atunci, pe loc, am și știut că-l voiam. Acuma sigur, m-am abținut pân-am putut să-l târăsc la popă. Poate că altfel nici n-aș fi putut să pun mâna pe el.

Râzând, Trina își goli din nou cana.

– Da' știu că faci o cafea grozavă.

– Mulțumesc. Și eu știu că nu poftesc după Jared Cain. Îi fac o pătură. Atâta tot.

Althea, însă, se întreba dacă acest lucru era adevărat. În fond, se dusese la el acasă și acceptase să meargă împreună la sărbătoarea de Patru Iulie, în Helen. Cu siguranță, Jared o făcea să dorească lucruri la care nu se mai gândise, de la moartea lui Bill.

– Dacă așa zici tu...

Trina se întoarse la mașina de cusut și luă încă un mic triunghi.

Mai târziu, după plecarea ei, Althea rămase așezată în magazin mult timp peste ora când ar fi trebuit să închidă și să plece acasă. Prin minte i se rostogoleau tot felul de gânduri – despre băiatul pe care-l iubise începând din clasa a șaptea... și bărbatul care-i provocase fanteziile când intrase în magazin și-i ceruse să-i facă o pătură.

Capitolul 3

Jared își amintea că mai umblase neînsoțit prin munți, cu ani în urmă, dar niciodată nu se mai simțise ca acum – izolat, complet singur. Trosnetele slabe ale lemnului de stejar proaspăt lucrat punctau fiecare mișcare înapoi a balansoarului pe podelele verandei.

Stelele licăreau. Câte milioane străluceau pe cer, nu îndrăznea să ghicească. Numărul lor îl umilea, îl făcea să-și dea seama ce rol neînsemnat juca în lume.

Sorbi din bere, imaginându-și-o pe Althea în magazinul ei, în dormitorul lui.

Își pierduse mințile. Lumea aceasta nu mai era a lui. Althea Simmons nu era genul de femeie care să-l atragă. La naiba, nici o femeie nu-l atrăgea. Nici nu ținea minte de când nu-l mai atrăsese nici una.

De ce se gândea la o femeie prea tânără și prea simplă, prea banală ca să-l intereseze, când abia reușise să-și adune interesul pentru a face dragoste cu Marcie, în ultimele șase luni cât fuseseră împreună?

Oftă. Ar fi trebuit să fie în casă, verificând un joc nou despre care unul dintre programatorii lui era sigur că avea să devină următorul Pac-Man. Trebuia să-l evalueze, o dată cu alte două programe pe care asistentul i le trimisese prin e-mail pentru aprobare.

Din păcate, nu se putea concentra decât asupra Altheei Simmons. Fața ei dulce. Vocea ei blândă, cu accent tărăgănat. Sânii plini, pe care i-ar fi plăcut să-și culce capul. Mâinile ei îndemânatice, mâini pe care și le imagina mângâindu-l pe el, nu materialele pe care le aleseseră pentru pătură.

Se ridică, merse până la marginea verandei și privi în întuneric. Clipocitul apei din pârâu, punctat de țipetele vietăților nocturne, risipea tăcerea, dar nu și nevoia de companie. De companie a unei femei pe care abia o cunoscuse. O femeie complet nepotrivită pentru el. Althea.

Marcie fusese potrivită. Frumoasă, inteligentă și la fel de ambițioasă ca el pentru ca firma Cain Software să atingă succesul. Atunci, de ce nu se căsătoriseră? De ce nu erau acum împreună, conducând amândoi compania și punând bazele unei familii? Jared se întoarse și intră în casă.

Se așeză la computer, încărcând jocul cel nou după care se aprinsese atât de tare asistentul. În timp ce juca, încercă să-și pună sentimentele în ordine.

N-o putea acuza pe Marcie pentru că-l părăsise. Cinci ani însemnau cam mult pentru a rămâne logodită cu un bărbat care nu era în stare să spună „te iubesc“. La sfârșit, pierduseră până și prietenia pe care se bazase îndelungata lor relație. O dată cu dispariția acesteia, nu le mai rămăsese nimic.

Cu cinci luni în urmă, când desfăcuse logodna, Marcie demisionase și din funcția de director de marketing al companiei. Jared regreta cel mai mult faptul că-i era atât de greu s-o înlocuiască. Era destul de sigur că acest lucru nu-l prezenta deloc într-o lumină măgulitoare.

Ce părere ar fi avut Marcie despre noul joc?

Jared îl luă de la început. Aproape că o auzea comentând poetic despre perspectivele de a lansa o campanie publicitară avându-l în rolul principal pe piratul erou al jocului, Căpitanul Morgan.

O mizerie de nume. Trebuia să-i ceară programatorului să-și boteze altfel corsarul. N-avea nevoie de procese cu fabricantul romului numit la fel. Marcie ar fi depistat din primul moment această posibilă problemă.

Închise computerul și se întinse pe pat. Când își imagină o femeie culcată alături, îi veni în minte Althea.

* * *

În dimineața zilei de Patru Iulie, Althea își luă un șort roșu peste costumul de baie, apoi o bluză albă fără mâneci, cu poalele înnodate în talie. Trecuse atâta timp de când nu mai avusese ocazia să se îmbrace pentru o zi petrecută în aer liber, încât trebuia să cotrobăiască prin toată debaraua după hainele potrivite.

Acum avea de gând să se distreze. Urma să se bucure de festival împreună cu Jared Cain, să se plimbe cu mașina lui luxoasă și să-și lase părul să fluture în vânt. Dacă el i-o cerea, avea să-l sărute. Poate chiar mai mult. La urma urmei, nu voia să se

îndrăgostească. Care bărbat ar fi putut să fie un amant mai sigur decât un străin, prea bogat și urbanizat pentru a dori mai mult decât o aventură trecătoare cu o fată de la țară ca ea?

Althea auzi murmurul scăzut al unui motor și se uită afară pe fereastra dormitorului. La vederea lui Jared, bătăile inimii începură să i se accelereze. Când deschise ușa și-i întâlni privirea, nu putu să nu observe cât de schimbat arăta, ca și cum s-ar fi despovărat de grijile care-l apăsaseră în săptămâna trecută.

– Ești gata? o întrebă el.

Althea își luă geanta de prelată în care își pusese loțiunea de soare, un prosop și hainele de schimb.

– Mai gata de-atât nici nu se poate.

Îl urmă pe Jared afară, încuind ușa în urma ei.

Deși nu era o Cenușăreasă, cum nici decapotabila lui Jared nu semăna a dovleac transformat în caleașcă, Althea se simțea ca o prințesă din povești. Jared conducea repede și abil pe serpentinele strânse ale șoselei înguste, spre Helen, iar părul Altheei flutura în vânt.

Parcară într-un spațiu din apropierea râului, după care porniră hai-hui printre grupurile de turiști. Jared se purta ca un copil, gustând din bunătățile oferite de toți vânzătorii pe care-i întâlneau în cale.

– Ia uite-acolo! arătă el spre mijlocul râului, unde turiștii săltau pe valuri râzând veseli, pe camere de caciuc umflate. Althea îi urmări privirea spre mal, unde alți oameni se înghesuiau să închirieze alte camere și saltele pneumatice.

Althea lungi pasul, potrivindu-și mersul după al lui Jared, în timp ce inspira aerul curat de munte.

– Par să se distreze grozav, comentă ea.

Știa că, în ceea ce-o privea, de mult nu se mai simțise atât de bine.

Urmând un cot al râului, începură să privească în vitrinele magazinelor care ofereau antichități, articole meșteșugărești și piese de colecție.

– Vrei s-o vedem mai de-aproape? întrebă Jared, când Althea se opri să privească o pătură antică expusă într-o vitrină.

– Nu e nevoie, cunosc modelul, zâmbi ea, ridicând privirea spre ochii lui.

– Bine.

Apoi, Jared întoarse capul spre râul Chattahoochee, dincolo de drumul șerpuitor.

– Vrei să mergem pe râu?

– Mă întrebam dacă ai să mi-o propui la un moment dat.

Dintr-o dată, Althea își dori să rămână singură cu el, departe de freamătul mulțimii. Unde ar fi fost cel mai bine, dacă nu în mijlocul râului, plutind împreună? Apa rece putea răcori fierbințeala din ochii lui verzi-aurii, scânteietori. Cu un dram de noroc, avea să stingă și focul care amenința să erupă într-însa.

Jared o luă de mână și o duse spre un vânzător de camere ce părea mai puțin tracasat decât ceilalți. După ce alese două colace, plus încă unul pentru baxul de răcoritoare pe care-l cumpărase, Jared le legă la un loc pe toate trei.

Althea se bucură. Nu i-ar fi plăcut să plutească de una singură, riscând să ajungă departe de Jared, prinsă de torenți care puteau deveni destul de periculoși.

Jared își scoase pantofii, cămașa și blugii, dezvăluind un piept surprinzător de musculos, presărat cu păr fin și negru care se

îngusta peste ombilic pentru a dispărea în slipul bleumarin strâns pe șolduri. Althea își stăpâni cu greu un oftat. Arăta superb.

– Nu-ți dai jos hainele? întrebă el, nepărând să observe cum îl sorbea din ochi.

Automat, mâinile Altheei se ridicară pe talie. Cu privirea încă ațintită asupra umerilor lui lați, își deznodă bluza. După ce și-o scoase și-și dădu jos și șortul, se descălță de tenișii și-și îndesă toate hainele în geantă. Obrajii i se înfierbântară când își dădu seama că și Jared se uita lung la ea.

– Ești gata? întrebă el luând geanta, pe care o introduse într-un dulap de vestiar ruginit, împreună cu sacul lui de gimnastică.

– Gata.

Althea sări în râul puțin adânc, fără a-l aștepta pe Jared să arunce camerele.

– Au! țipă ea când simți pe picioare apa rece ca gheața.

– Au ești tu! râse Jared. Lasă, c-o să se-ncălzească.

Împinse colacele pe apă și o instală pe Althea pe unul dintre ele, apoi se instală în cel mai mare.

– Gata?

– Da.

Jared propulsă ansamblul spre apa adâncă din mijlocul râului. Lopătară din picioare până ajunseră în curent, unde începură să fie purtați ușurel în josul râului.

Jared se întinse peste colacul dintre ei și o luă de mână. Deși apa era rece ca gheața, palma și degetele lui rămăseseră calde și erau mult mai aspre decât se așteptase Althea. Probabil că despicase personal bușteni aceia pe care-i văzuse în stiva de lemne de lângă casa lui de pe Big Bear Mountain.

Althea voia să prelungească acel contact, așa că nu-și retrase mâna.

– Ce-ți mai amintești din copilăria ta pe munte? îl întrebă ea.

– Zâmbetul mamei mele.

Jared făcu o scurtă pauză, apoi începu să-i povestească, descriind o imagine pe care Althea o văzuse mult prea des: imaginea unei familii care abia-și ducea zilele, săracă și lipsită de toate, cu excepția iubirii. O familie care fusese zdrobită când soarta îl răpise pe cel ce câștiga pâinea zilnică. O mamă neputincioasă de una singură, nevoită să ceară ajutorul fratelui pentru ea și Jared, la moartea soțului ei.

– De ce te-ai întors, Jared? îl întrebă Althea în timp ce coborau pe râu.

Jared închise ochii un moment, apoi îi susținu privirea. Zâmbi și ridică din umeri.

– Dracu' să mă ia dacă știu. Eram săraci-lipiți. Nu cred c-am fi dus-o mult mai bine nici dacă tata mai trăia. Toată viața a alergat după cai verzi pe pereți, căutând mereu un mare filon de aur pe bucățica aia amărâtă de Big Bear Mountain despre care spunea că-i aparține. Nu voia să asculte când oamenii îi aminteau că, în ultimii cincizeci de ani, nimeni nu găsise acolo mai mult de un gram de praf aurifer.

Althea zâmbi.

– Ai fost fericit pe munte, nu-i așa?

– Cred că da. Aveam un leagăn făcut dintr-o anvelopă veche, și locuri de explorat, cât cuprinde. Mama era mulțumită, gospodărind cabana aia dărăpănată și servindu-l pe tata. Cred că m-am întors aici ca să caut...

Se întrerupse, furat de gânduri.

– Dar, destul cu ale mele. Spune-mi cum s-a întâmplat de-ai deschis un magazin de pături chiar pe strada care coboară dinspre Big Bear Mountain.

Oare ar fi fost cazul să-i spună lui Jared despre Bill? Despre planurile pe care și le făcuseră? Althea ezita. Amintirile încă o mai dureau, dar își dăduse cuvântul că avea să se bucure de viață așa cum știa că ar fi vrut Bill.

– M-am născut și am crescut în cabana din spatele magazinului. Tatăl meu a predicat în bisericuța de pe aceeași stradă. Niciodată nu m-am prea gândit să plec de-aici.

Făcu o pauză, retrăgându-și mâna. Un moment, privi înainte, observând spuma care se forma peste bolovanii uriași din albia râului.

– Tot ce mi-am dorit vreodată se găsea aici. Familia mea, prietenii. Băiatul pe care l-am iubit din clasa a șaptea. Ne-am logodit în primul meu an de colegiu.

– Și...?

– A murit anul trecut.

Bolovanii se ridicau în fața lor. Jared apucă o creangă dusă de valuri și împinse camerele la distanță, ocolind obstacolul.

– Îmi pare rău, spuse el, pe un ton care exprima mai multă emoție decât cuvintele. Ce i s-a întâmplat?

– Era ajutor de șerif. Împreună cu doi colegi, s-a dus să ajute doi agenți ai trezoreriei trimiși să oprească o distilerie clandestină pe Dillard Creek, la nord-est de Dahlonega. Buck Dillard l-a împușcat mortal, iar pe un agent al trezoriei și alt ajutor de șerif i-a rănit.

În ochii lui Jared se citi șocul. Dădu să spună ceva, apoi se răzgândi.

– Se vede clar că ai fost mult timp plecat, continuă Althea. La fel ca sărăcia și febra aurului, contrabanda cu alcool a bântuit dintotdeauna munții ăștia. Și probabil că întotdeauna va fi așa.

– Tatăl meu aducea și el câte un ulcior acasă din când în când. Dumnezeule, peste tot e violență.

Jared părea deziluzionat, ca și cum s-ar fi așteptat să găsească un liman sigur într-un loc unde nici vorbă nu putea fi de așa ceva.

– Mă tem că da. Oricum, Bill a murit, iar eu sunt tot aici, încercând să-mi continuu viața așa cum ar fi vrut el.

– Câți ani ai, Althea?

– Douăzeci și șapte, de ce?

Jared clătină din cap.

– Am cu nouă ani mai mult decât tine, scumpo. Ești prea tânără ca să fi cunoscut atât de multe suferințe. Hai, zâmbește-mi. Îți promit că azi nu te voi mai face să plângi.

Și, clătinând din cap, luă două cutii de suc din colacul legat în mijloc.

– Poftim, bea.

Althea sorbi din băutură. Jared era singura constantă într-o scenă care se schimba încet, apoi mai repede, când ajunseră în locurile cu curent puternic. Frunze de un verde viu pe ramurile de deasupra. Pături de flori în culorile lavandei și aurului, pe maluri, și bolovani aruncați, în trecutul îndepărtat, de tumulturile vijelioase.

Un bărbat într-o panoramă a naturii. Dintr-o dată, Althea își dori ca bărbatul acela s-o învețe toate misterele păstrate de ea și Bill pentru noaptea nunții pe care soarta le-o refuzase. Gândul o făcu să se rușineze, dar nu putea să-l alunge, oricât de mult ar fi încercat.

Zâmbetul lui Jared era contagios, prezența lui emana clădură. Când își terminară călătoria, întorcându-se cu un camion hodorogit, Althea se simțea bine din nou.

În drum spre casă, îi explică lui Jared cum speraseră ea și Bill că constituie o cooperativă meșteșugărească, pentru ca muntenii să-și poată câștiga existența folosindu-și deprinderile dobândite din copilărie. Reacția entuziastă a lui Jared o încurajă, iar sugestiile lui de finanțare și management o făcură să descopere în el un aliat.

Cooperativa fusese visul ei și al lui Bill. În timp ce simțea vântul suflându-i prin păr și căldura emanată de trupul lui Jared în spațiul restrâns al mașinii sport, Althea nu-și putu reprima un junghi de vinovăție. Dar nu era vina ei că se simțea mai vie ca oricând de la moartea lui Bill.

* * *

Asfințise, când Jared opri în fața cabanei Altheei. Crepusculul îi învăluia chipul într-un aer misterios. Ca prevestirea unui pericol.

Althea privi ochii care păruseră verzi-aurii, acum arătând căprui, spuziți cu fire de aur. Prin trup începură s-o străbată furnicăturile. Deși buzele lui se arcuiseră într-un zâmbet, privirea aceea avea o intensitate care o fascina, trimițându-i un fior de teamă pe șira spinării.

Cu o mână Jared îi cuprinse bărbia, în timp ce cu cealaltă o trăgea atât de aproape încât Althea îi simți bătăile inimii prin haine. Oare cum s-ar fi simțit țepii mărunți ai bărbii lui Jared pe pielea sensibilă a gâtului ei? Nu avu mult de așteptat, căci capul lui se aplecă, acoperindu-i buzele. Sărutul fu atât de blând și tandru, încât părea o rugăciune – sau o promisiune.

Capitolul 4

O promisiune. Jared nu se mai simțise niciodată astfel, ca și cum întreaga lui existență ar fi depins de apropierea acelei femei, de absorbirea amestecului îmbătător de pasiune și inocență căruia îi simțea gustul pe buzele ei.

Cu Althea, putea să zboare. La nivel visceral, o cunoștea, o dorea, îi căuta elixirul special care avea să-l reîntregească. Jared o sărută mai profund, o îmbrățișă mai strâns, își strecură mâna în mătasea moale a părului ei.

Cu limba, încercă s-o ademenească spre a-l lăsa să intre. Buzele ei cedară, înmuiate sub ale lui. Cu mâinile sale mici, Althea îi mângâia pieptul, îi întețea dorința. Apoi începu să tremure.

Probabil că o lua prea repede, o speria. Cu regret, Jared întrerupse sărutul, îndepărtând-o la o lungime de braț.

Când îl privi, i se văzu roșeața din obraji. Când încercă să vorbească, i se auzi întretăierea respirației.

– Mi-a...

Alte cuvinte nu voiră să iasă.

– Ți-a plăcut?

– Da. De ce te-ai oprit?

– Fiindcă tremurai.

Althea făcu un pas înapoi, apoi își trecu degetele prin păr.

– Ar trebui să fiu copleșită de rușine. Abia dacă te cunosc.

– Eu am senzația că ne cunoaștem de-o veșnicie.

Așa era. N-o putea exprima în cuvinte, dar o simțise din primul moment, o legătură care-l unea cu Althea fără să aibă nimic de-a face cu timpul de când se cunoșteau.

Mâna ei se ridică, mângâindu-i obrazul.

– Și totuși...

– O simți și tu.

Jared îi prinse mâna, apoi și-o trecu peste buze.

– Da. Simt.

Își rodea buza de jos ca un copil. Dar nici un copil nu-i stârnise lui Jared o asemenea jinduire.

– Când te mai pot vedea? o întrebă el, cu trupul tremurând de dorință.

– Sună-mă, răspunse Althea cu voce răgușită.

Îi susținu pivirea. Ochii ei erau strălucitori, plini de făgăduieli.

– Bine. Vise plăcute.

Voia s-o sărute din nou, dar se temea că, dacă o făcea, nu i-ar mai fi putut da drumul. Încet, îi potrivi după ureche o șuviță de păr. Apoi se retrase și o lăsă să intre în casă.

După ce Althea închise ușa, Jared porni spre mașină. Fir-ar al dracului! Niciodată în viața lui nu mai dorise atât de mult o femeie!

Ce se întâmpla cu el? Althea nu era o seducătoare, și totuși îl sedusese. Pe sub aura ei de inocență se întrezărea promisiunea unei femei senzuale – a unei femei pe care Jared voia s-o descopere. O femeie despre care simțea că putea să umple golurile din visele lui.

* * *

A doua zi dimineața, camioneta Trinei era deja în parcare când Althea ieși din cabană. Cu un zâmbet forțat, îi făcu cu mâna în timp ce traversa parkingul spre veranda magazinului.

– Bună dimineața! strigă ea, introducând cheia în broască.

– Cred că te-ai distrat grozav la festival, remarcă Trina, învăluind-o într-o privire pătrunzătoare, din creștetul capului ciufulit până-n vârfurile picioarelor vârâte în prima pereche de sandale pe care o găsise.

Althea zâmbi.

– Într-adevăr. Hai să intrăm. Vreau să văd cât de departe ai ajuns cu cusutul pătratelor pentru pătura lui Jared.

Femeia mai vârstnică zâmbi.

– Arzi de nerăbdare să-ncepi să-i coși, după ce v-ați petrecut ziua împreună?

– Ne-am distrat.

– A dat jos capota la mașina aia fandosită a lui?

– Mhm. Sufla un vânt strașnic.

Nu la fel de strașnic ca trupul zvelt și dur pe care-l simțise de la umeri până la coapse, lipit de al ei. Althea renunță să mai numere pătratele, punându-le la loc pe masa de lucru.

– Știi câte pătrate ai făcut alaltăieri?

– Treizeci și două. Pe celelalte cred că le termin în dimineața asta. Pe urmă, pot să le cos la un loc. Ai tăiat bucățile pentru chenar?

– Sunt în sertar.

Althea luă o felie de cozonac și o puse pe tava de lângă stativul ei de cusut. Dacă nu veneau prea mulți clienți, avea să termine în aceeași zi păturica pentru leagănul copilului. Mușcă din cozonacul cu aromă de mirodenii, apoi privi spre Trina.

– Delicios.

– E favoritul băieților mei. Știi, micul Joe a întrebat ieri de tine. A zis că poate vine să-ți facă puțină curte, luna viitoare când se întoarce de la Chattanooga.

Althea numai de-așa ceva n-avea chef. Deșirat și încet la vorbă, Joe Wells n-o atrăsese nici în copilărie și nici acum nu-i făcea inima să-i bată mai repede. În plus, părea genul serios, care începea să se gândească la cununie înainte de a-i trece măcar prin minte să se mai și distreze puțin.

– Păi, Trina, știi, acum mă întâlnesc cu Jared, oarecum... murmură ea.

Zâmbind, își termină cozonacul, apoi începu să coasă ultimul model aplicat pe păturică.

– Mă gândeam eu, zâmbi Trina în timp ce alinia marginile a două triunghiuri. Coborî talpa presoare pe ele și puse în funcțiune mașina de cusut.

Pe la amiază, Trina termină pătratele și le puse pe masa de lucru, în ordinea schițată de Althea. Puțin mai târziu, Althea trase ultima cusătură a păturicii pentru leagăn. Avea să le-o ducă lui

Jim și Mary seara, după închiderea magazinului. Poate că, dacă Trina termina în aceeași zi cusutul pătratelor, avea să ia și centrul păturii lui Jared. Putea trece pe la el ca să i-l arate.

* * *

– Am auzit că Jared Cain te-a dus la festival, în Helen, spuse Jim, când Althea urcă cele patru trepte ale verandei lui din față.

Althea zâmbi.

– Veștile zboară repede. Unde-i Mary?

– În casă, cu Gracie. S-a împiedicat de-o piatră și s-a lovit la genunchi.

Arătă spre cărarea care ducea la un puț vechi, apoi indică pachetul din mâna Altheei.

– Acolo ce-i?

– Un cadou pentru băiețelul vostru. Îți mulțumesc că l-ai trimis pe Jared la mine. Îi fac o pătură. Trina a terminat de cusut azi centrul.

– Mă gândeam că nu ți-ar strica un client.

Fratele ei îi susținu privirea, apoi reveni asupra lemnului pe care-l cioplea. Jim era un om laconic.

– Althea! exclamă Mary, ieșind din casă cu fetița ei Gracie, de trei ani, în brațe. Ia povestește-mi despre misteriosul tău cavaler!

Pe cât de taciturn era Jim, pe-atâta era Mary de gureșă. Se așeză lângă Althea.

– Îl știi pe Jim cum e, nici cu cleștele nu-i scoți vorbele din gură.

Jim ridică privirea, zâmbindu-i soției sale.

– Cain nu-i cu nimic diferit de mine sau de tine, dulceață. Vrei s-o iau eu pe Gracie?

– N-are nimic. Da' află că eu nu-l văd pe Jim Simmons bătând drumurile într-o mașină decapotabilă cu două locuri, nici făcând femeile în toată firea să caște ochii când intră el într-un magazin.

– Femeile alea sunt lacome, bombăni Jim. Știu câte parale duce în cârcă Jared. Altfel, și el își trage pantalonii la fel ca oricare alt bărat.

Mary clătină din cap, aruncându-i soțului ei o privire dezgustată.

– Hai, Althea, spune-mi. Cum e de fapt Jared?

Un câine prietenos își rezemă capul în poala Altheei.

– Cuminte, băiatu'! îl dezmierdă ea, mângâindu-i urechile catifelate. Are o companie amuzantă. Și o conversație ușoară.

– Și-i chipeș ca păcatul, nu uita, adăugă Mary, cu ochii licărindu-i pe fața cam umflată și foarte roșie.

– Te simți bine? întrebă Althea.

Mary și-o potrivi mai bine pe Gracie pe genunchi.

– O să mă simt, imediat ce vine pe lume bebelușul ăsta. Doctorul spune că am pus pe mine prea multă greutate.

Aceste cuvinte îi amintiră Altheei motivul pentru care venise.

– Uite, azi am terminat păturica pentru copil.

Puse pachetul pe masă, lângă scaunul lui Mary.

– Sper să-ți placă.

– Sunt sigură că-i frumoasă. Dar nu trebuia să...

– Taci. Am vrut să-i fac și eu un cadou propriului meu nepoțel.

Mai conversară o vreme, până când Althea simți că Mary începea să obosească.

Se ridică să plece, iar Jim o conduse până la mașină.

– Asta-i pătura lui Cain? întrebă el, văzând materialul împăturit pe locul din dreapta.

– Centrul, răspunse Althea, ridicând un colț. Trina l-a terminat de cusut în după-amiaza asta.

– Te-ai distrat bine la festival?

– De minune. Ne-am dat cu colacele pe râu, am admirat peisajele... Jared e un om drăguț.

Mai mult decât drăguț, adăugă Althea în sinea ei. Era de-a dreptul sexy.

– Acum te duci acasă ca să te-apuci de cusut?

– Mai întâi trec pe la Jared. Vreau să-i arăt pătura, să fiu sigură că e însăilată așa cum vrea el.

Jim se încruntă.

– Să ai grijă, dacă te duci singură acasă la bogătașul ăsta. Nu vreau ca surioara mea să pățească ceva. Și nu-ș' cât de mult i-ar plăcea lui Jared să simtă o țeavă de pușcă-n coaste. A lipsit prea mult de pe dealurile astea.

Cu doisprezece ani mai vârstnic decât ea, Jim îi purtase de grijă tot timpul, de când muriseră părinții lor. Althea oftă.

– Jim, nu-mi caut un soț, doar să mă distrez și eu puțin. Pot avea singură grijă de mine.

– Dacă zici tu... Ține minte, Cain e doar cu câțiva ani mai mic decât mine. Probabil că s-o fi obișnuit cu femeile iuți, de la oraș. Ai grijă ce faci.

Se încruntă, îndreptându-se de spate, cu privirea spre ochii Altheei.

– Acum eu mă-ntorc la Mary. Mi-e cam teamă pentru ea.

Și se îndepărtă.

Althea era la fel de îngrijorată, dar nerăbdarea îi alungă orice alte gânduri în timp ce pornea spre Big Bear Mountain. Soarele

dispăruse la orizont când opri în fața casei lui Jared. O briză răcoroasă în răsfira părul. Înfiorându-se, urcă pe verandă și ridică inelul pentru bătut în ușă.

* * *

La început, Jared crezu că era vântul. Apoi auzi zgomotul din nou, mai insistent de astă dată. Lăsându-și pixul jos, se ridică, alergă până la parter și deschise.

Althea.

– Intră.

Oare propria lui minte o plăsmuise? Părea destul de reală, așa cum stătea în fața ușii, cu un material de pătură pe braț.

Zâmbetul ei îl încălzea, iar parfumul ei delicat umplu antreul când păși înăuntru. Pe Jared îl mâncau degetele s-o atingă. Oare era peste tot la fel de gingașă ca în locurile pe care mâinile lui le exploraseră deja?

– Ți-am adus centrul păturii ca să-l vezi.

Zâmbetul ei aproape îi tăia respirația, iar vorba molatecă, tărăgănată, îi amintea de serile de vară ca aceea. Nopți și paturi, și piele goală, peste petice de material în culorile pădurii...

– Hai în casă. Să vedem cum arată pe pat.

Dorința îl izbi ca un baros. Jared strânse pumnii, impunându-și să-și țină mâinile la un loc.

Althea urcă înaintea lui, cu mișcări grațioase, pe scara arcuită. Jared o urma ca electrizat. În dormitor, după ce netezi cuvertura pe patul unde visase el în noaptea trecută, Althea întinse deasupra centrul păturii. Făcu un pas înapoi și se ciocni de Jared.

Nici o forță de pe Pământ nu l-ar fi putut împiedica să-i cuprindă cu brațele talia îngustă, lipindu-i curbele blânde de

unghiurile dure ale propriului său trup. Își îngropă fața în părul ei, absorbindu-i mirosul de flori dulci și femeie și mai dulce. Petrecându-și mâinile peste abdomenul ei plat, ajunse mai sus și-i cuprinse sânii, ale căror sfârcuri se întăriseră ca două pietricele.

– Jared.

Pe buzele ei, numele lui suna ca o rugăciune.

– Îți place?

Își trecu degetele mari peste sfârcurile ei, puțin mai apăsat. Apoi se aplecă și-i suflă aer cald în ureche.

Althea oftă, frecându-și posteriorul mic și tare de carnea lui deja rigidă.

– Althea?

Întorcându-se, Althea îi cuprinse fața între mâinile ei cu degete tremurătoare.

– Du-mă în pat.

Când privirile li se întâlniră, Jared văzu dorință și încă ceva. Teamă? Trupul lui urla cerându-i ceea ce-i oferise ea, dar mintea îl îndemna la prudență.

– Ești sigură?

Althea dădu din cap, cu gândurile încețoșate de patimă. Degetele lui Jared începură să-i descheie năsturașii mici ai bluzei.

Dintr-o dată sfioasă, Althea începu să tremure. Abia își putea ține mâinile nemișcate. Trebui să facă un efort pentru a nu-și încrucișa brațele pe piept, sub privirea lui arzătoare.

Jared o atinse pe obraz, cu o expresie preocupată.

– Nu e neapărată nevoie să facem asta...

– O doresc.

– Bine.

Își linse buzele. Imaginea ei privindu-l cum se dezbrăca îl scotea din minți. Dintr-o dată neîndemânatic, bâjbâi stângaci cu fermoarul. Când își strecură degetele sub elasticul chiloților, împingându-i în jos o dată cu pantalonii și azvârlindu-i cu piciorul cât colo, observă expresia flămândă din ochii ei. Aproape că-l făcu să explodeze pe loc.

– Ce mare ești...!

N-avea să dureze mult, sub dogoarea unei asemenea priviri.

– Datorită ție.

Îi luă mâna și și-o aduse la sex. Oricât de mult dorea s-o aibă sub el, înconjurându-l, își impuse să stea nemișcat. În timp ce Althea îl explora cu degete blânde, Jared îi frământă ușor sfârcurile în mâini.

Curiozitate. Plăcere. Dorință. Îi citea succesiunea emoțiilor pe față, era adânc mișcat de uimirea ei, de acea inocență... Cu mare dificultate, reuși să se stăpânească. Probabil că Althea avusese foarte puțini amanți, poate nici unul, cu excepția băiatului care murise.

– Încet, iubito... murmură el, prinzându-i mâinile și ridicându-le la buze.

– Iubește-mă.

Dorea s-o iubească, dar dorea și ca ea să se simtă bine. În urechi îi răsunau nemulțumirile lui Marcie, făcându-l să se îndoiască. Dintr-o dată, se simți nepriceput, ca și cum atunci ar fi bătut pentru prima oară acel drum. O cuprinse pe Althea în brațe și dădu cuvertura la o parte.

– Să nu ne grăbim, iubito. Liniștește-te. Avem toată noaptea înaintea noastră.

Și atunci sună telefonul.

Capitolul 5

– La naiba!

– Mai bine răspunde...

Althea se întinse peste pat, luă receptorul și i-l dădu lui Jared.

Încruntat, acesta se prezentă. Apoi chipul îi deveni gânditor.

– Pe tine te caută. E fratele tău.

Oare de ce o suna Jim acolo? Althea trase mai sus cearșaful, deși își dădea seama că fratele ei nu putea s-o vadă.

– Alo?

Veștile nu erau bune, iar Jim părea înnebunit. La scurt timp după ce Althea plecase de la ei, Mary nu se mai putuse ține pe picioare. Acum se aflau la spitalul din Dahlonega, așteptând un elicopter care s-o ducă pe Mary la un spital mai mare, în Atlanta.

– Vin imediat.

Jim îi fusese întotdeauna alături când avusese nevoie de el. Nu-l putea lăsa singur.

– Ce s-a întâmplat?

Jared se sculase deja, îmbrăcându-se, în timp ce Althea se dădea jos din pat.

Îi fu greu să-și găsească graiul.

– Soția lui Jim... Copilul... S-a-ntâmplat ceva în neregulă... O duc la Atlanta... Trebuie să plec și eu.

Dacă Mary murea? Cum putea Jim să mai reziste? Ce-avea să se întâmple cu Gracie?

Jared îi cuprinse obrajii între palmele lui bătătorite.

– Are cineva grijă de fetița lor?

Preocuparea lui o mișcă pe Althea.

– A luat-o sora lui Mary la ea. Trebuie să mă îmbrac și să plec.

Dintr-o dată conștientă că era aproape goală, își încrucișă brațele peste sâni.

– O să fie totul bine. Calmează-te, iubito. Te duc eu cu mașina.

Felul lui Jared de a interveni prompt, devenind stăpân pe situație, o uimea.

– Pot să...

– Nu te poți duce de una singură.

Poate că avea dreptate. Althea trase adânc aer în piept, dar fără a reuși prea mult să-și calmeze bătăile inimii.

Îl urmă la parter, apoi se instalară în mașină. După ce porni motorul, Jared se întoarse spre ea.

– Unde mergem?

– La Spitalul Universitar din Atlanta.

Cum de nu-și dăduse seama, văzând gleznele umflate și obrajii anormal de roșii ai lui Mary, în aceeași după-amiază, că starea ei era gravă?

– Dumnezeule, numai să nu pățească Mary ceva...!

Scrâșnind cu cauciucurile pe pietriș, Jared ocoli Pathfinder-ul Altheei, coborând pe Big Bear Mountain, spre șosea.

– N-o să pățească nimic. Ai nevoie să trecem pe la tine pe-acasă?

– Nu. Mai repede, te rog.

– Încearcă să te relaxezi, Althea. Vom ajunse acolo cu toată viteza – și întregi, fii sigură.

La fel de blând pe cât o atinsese cu câteva minute în urmă, Jared îi masă dosul mâinii cu degetul mare. Luna plină lumina drumul, în timp ce goneau pe serpentinele strânse și periculoase ale munților. Oricât de recunoscătoare era pentru talentele de șofer ale lui Jared, Althea se simți mai liniștită când ajunseră pe autostrada interstatală.

– Vrei o cafea? întrebă el, oprind la un bar cu program permanent.

Vocea lui caldă o făcu să zâmbească, oricât îi era de frică pentru Mary și Jim.

– Mă duc s-o iau în timp ce alimentezi tu.

Zgomotul celor vreo sută de motoare diesel în ralenti și crâmpeiele de conversații transmise printr-o duzină de aparate radio pârâitoare continuară să sune în urechile Altheei mult timp după ce-și reluară drumul. Sorbea din cafea, bucurându-se de liniștea din jur.

Jared întinse mâna și îi descleștă ușurel degetele încordate.

– Relaxează-te, iubito. Ajungem curând.

– Pur și simplu... Nu știu... Mi-e așa de frică...

– Poți da un telefon la spital.

Îi oferi receptorul aparatului din mașină, dar Althea îi opri mâna.

– Nu le-ar putea da de urmă. Spitalul ăla e imens.

Pe măsură ce se apropiau de Atlanta, luminile de-afară se îndeseau. Althea nu-și putea destinde mușchii crispați de teamă, dar prezența lui Jared lângă ea făcea tensiunea mai ușor de suportat. Deși îi trecu prin minte că se implica prea profund în relația lor, îi părea bine că-i acceptase ajutorul. Se îndoia că, fără el, ar fi putut suporta așteptarea.

* * *

Peste câteva minute, Jared o văzu pe Althea alergând în brațele fratelui ei, imediat ce ieșiră din lift, la etajul cu maternitatea.

Rămase la distanță, pentru a-i lăsa câteva momente singuri. Pe sub bronzul pielii sale tăbăcite, Jim arăta pământiu, cu umerii căzuți, ca și cum ar fi îmbătrânit cu ani de zile în săptămâna de când îi livrase lui Jared masa și scaunele artizanale. Probabil trăia un adevărat iad.

Când observă că mâinile Altheei tremurau, Jared se apropie și o cuprinse de umăr. Îl auzi pe Jim spunând că băiețelul se născuse, iar mama tocmai fusese dusă la terapie intensivă.

– Mary va fi bine, nu-i așa? întrebă Althea.

Jim clătină din cap.

– Rămâne de văzut. Medicii spun că a făcut un atac de apoplexie. I s-a oprit respirația de două ori pe drum încoace.

Se opri, apoi continuă, atât de încet încât Jared bănui că vorbea mai mult singur:

– Nu trebuia să mă mai ating de ea, după cât de greu i-a fost cu Gracie.

– Și copilul?

Jared se temuse să întrebe, iar când văzu expresia chinuită a lui Jim, preferă să-și fi ținut gura.

Jim întoarse capul, privind tăcut pe fereastră, în timp ce Jared o lua pe Althea de mână.

– Copilul s-a născut cu aproape șase săptămâni mai devreme, dar medicii spun că va fi bine, îi explică Althea. Jim e atât de îngrijorat pentru Mary acum, încât îi e greu să se gândească la fiul lui.

Așteptară câteva ore în tăcere, încordați, prefăcându-se că sorbeau din poșirca amară și apoasă care trecea drept cafea. Jared tot lua cești noi de plastic, de la automatul din colțul sălii de așteptare.

În viața lui nu se simțise mai neputincios. Și nici atât de derutat. Își dorea să țină la cineva atât de mult cum își iubea Jim soția, dar îi și mulțumea lui Dumnezeu că-l scutise de chinurile prin care treceau acum Althea și fratele ei.

Când, într-un târziu, Althea începu să picotească, Jared îi potrivi o pernă sub cap. Nu peste mult, Jim ieși din unitatea de terapie intensivă, cu un zâmbet obosit pe față. Îi spuse lui Jared că Mary își revenise, iar medicii nutreau din nou speranțe.

– Poți veni să te odihnești la mine, îl invită Jared, văzând că arăta gata să cadă de pe picioare. E la mai puțin de-o jumătate de oră de-aici.

Jim clătină din cap.

– Mulțumesc, dar nu vreau să plec. Mary va avea nevoie de mine când se trezește, iar sora a spus că în curând îmi vor da voie să țin copilul în brațe. Du-te singur. Și ia-o și pe Althea cu tine.

Clătină din cap, când o văzu cum dormea așezată pe scaun.

– O să-i înțepenească gâtul, dacă mai doarme mult așa.

Jared zâmbi. Oare nu trecuseră decât opt ore de când Althea îi bătuse la ușă și spusese că voia să facă dragoste cu el? Se întâmplaseră atât de multe între timp, încât nici nu mai părea posibil.

– Da, într-adevăr, răspunse el.

Jim îi aruncă o privire ciudată.

– Să n-o faci pe sora mea să sufere. A trecut prin multe greutăți...

Era o senzație ciudată, să știe că trebuia să răspundă și în fața altcuiva, nu numai într-a propriei sale conștiințe, dacă lucrurile nu ieșeau așa cum voia Althea. Îi întinse mâna lui Jim, susținându-i privirea obosită.

– Numai s-o fac să sufere nu-mi trece prin minte. Althea e o ființă deosebită.

– Așa este.

Apoi, Jared îi dădu lui Jim numărul de telefon al vilei sale și pe cel de celular.

– Știu că Althea va dori să știe cât mai curând cât îi va putea vedea pe Mary și pe copil, spuse el, înainte de a o trezi cu blândețe.

* * *

Althea clipi din ochi, apoi îi închise în fața luminii orbitoare care se infiltra printre jaluzelele verticale, în camera nefamiliară.

Își reveni încet în simțire. Atacul de apoplexie al lui Mary. Copilul. Jim, arătând de parcă pierduse tot ce avea pe lume. Speranța amestecată cu teamă de pe chipul lui, după ultima vizită în unitatea de terapie intensivă, înainte ca ea să plece cu Jared.

O, nu. Jared!

Când Jim dăduse telefon, tocmai se pregăteau să facă dragoste.

Deschise din nou ochii, privind în jur, apoi se întinse din toate încheieturile, pe salteaua lată și tare. Jared o adusese la vila lui. Își amintea că se culcase lângă ea. Căldura lui, forța vizibilă a brațelor musculoase, o făcuseră să adoarmă din nou. Unde era acum Jared?

O muzică blândă umplea atmosfera. Althea ar fi vrut să se ghemuiască, să-și îngroape capul într-o pernă mare și pufoasă, să închidă ochii din nou. Dar mirosul slab de aftershave rămas pe fața de pernă îi amintea de Jared și de felul cum degetele lui aspre îi mângâiaseră trupul gol. Atingerea lui îi inspirase liniște și siguranță.

Îi recunoscu glasul, scăzut și sexy, fredonând melodia country la unison cu sunetul aparatului. Cânta puțin fals, iar cuvintele erau estompate de pereți și distanță.

Althea se întinse, apoi zâmbi. Jared Cain nu avea doar un chip răpitor și un trup robust. Era și un om cu adevărat civilizat. Nu numai că-l dorea, dar îl și plăcea – iar asta o speria de moarte.

Dezmeticindu-se dintr-o dată, se ridică în capul oaselor. Ce-o apucase, ofta după Jared în timp ce Mary ar fi putut să fie pe moarte, dacă nu chiar și mai rău...? Înhăță receptorul telefonului de pe noptieră. În timp ce o aștepta pe centralista de la informații să-i găsească numărul spitalului, Jared intră în cameră, umed după duș, doar cu un prosop bej înfășurat pe șoldurile înguste. Puse o geantă mare pe scaun, lângă bluza și fusta ei mototolite.

– Jim a sunat acum vreo oră și mi-a spus să te las să dormi. Soția lui se va face bine.

Îi luă receptorul din mână și se așeză pe pat, lângă ea.

– Vrei să mergem s-o vizităm, și să vedem dacă Jim n-are nevoie de nimic?

– M-hmm...

O cuprinse ușurarea. N-ar fi suportat să mai simtă durerea sfâșietoare din ziua morții lui Bill, nu i-ar fi dorit-o nimănui, necum propriului ei frate.

– Trebuia să mă trezești mai devreme, spuse ea, când Jared se aplecă să-i atingă ușor obrazul cu buzele.

– Aveai nevoie de odihnă.

– Și tu.

Jared ridică din umeri.

– Eu nu pot dormi când e lumină afară. Nu e prima dată când am petrecut o noapte albă – și, probabil, n-o să fie nici ultima.

Se vedea clar că era obosit. Cearcăne negre îi accentuau ochii, amintindu-i Altheei că renunțase la oricare alt program o fi avut pentru a o aduce pe ea acolo, a-i sta alături și a-i pune la dispoziție puterea lui considerabilă. Fiecare nouă fațetă pe care i-o descoperea o făcea să-l placă din ce în ce mai mult. Jared nu era numai cel mai sexy bărbat pe care-l văzuse în viața ei, ci și genul de care s-ar fi putut îndrăgosti cu ușurință – dacă n-ar fi jurat să nu-și mai asume niciodată un asemenea risc.

Se ridică, făcând un efort să ignore imaginea ispititoare a lui Jared. Părul lui brunet era încă umed, iar trupul dur și energic îi era acoperit doar cu un prosop. Dintr-o dată sfioasă, Althea se înfășură cu cearșaful bej de deasupra, ca într-o togă.

– Un duș?

Capitolul 6

Când intrară în rezerva lui Mary, Jim tresări în scaun, apoi deschise ochii. Părea să fi revenit din al treilea război mondial, dar se ridică în picioare și o îmbrățișă pe Althea. Apoi îi strânse mâna lui Jared.

– Cum se simte, Jim? întrebă Althea, cu vocea doar puțin mai tare decât o șoaptă, privind spre pacienta palidă care dormea în pat.

– Bine. Doctorul a spus că trebuie să dea jos tot ce-a pus pe ea între timp. La naiba, Althea, nu știu ce m-aș fi făcut dacă o pierdeam.

Jared n-ar fi vrut să simtă niciodată un chin ca acela pe care îl auzea în glasul zdrobit al lui Jim. Poate că Marcie avusese dreptate în privința lui. Poate că-i lipsea capacitatea unor angajamente emoționale atât de profunde, și poate că această lipsă nu era tocmai dezavantajoasă pentru el, la urma urmei.

– Îți mulțumesc că ai adus-o pe Althea, îi spuse Jim. Diseară vă duceți amândoi la casele voastre?

Jared o privi întrebător.

– Althea?

– Potfim?

– Vrei ca diseară să mergem înapoi, sau preferi să rămânem aici? Pentru mine e totuna.

Dar nu-i era chiar totuna. Voia să facă dragoste cu Althea și ar fi preferat ca acest lucru să nu se întâmple pentru prima oară în patul pe care-l împărțise uneori cu Marcie. Voia să se ducă amândoi la Big Bear Mountain. Voia să se întoarcă acasă.

Althea ezită, întorcându-se spre Jim:

– Și Gracie?

– Sora lui Mary a spus că o ține la ea până-i aduc acasă pe Mary și copilul.

– Jared, spuse ea, cred că ar fi mai bine ca în noaptea asta să rămânem aici. N-aș suporta să conduci mașina fără să fi dormit deloc. Totuși, joi trebuie să deschid magazinul. Pentru ziua aceea nu mi-am programat pe nimeni ca să lucreze cu mine, și nu-mi prea pot permite să-l țin închis. Vara e sezon turistic, când nu trebuie să pierd nici o ocazie.

Jared încercă să-și ascundă dezamăgirea.

– În regulă. Aș putea profita, cât stăm la Atlanta, ca să mai lucrez câte ceva. Jim, cât timp va trebui să rămână aici Mary și copilul?

Jim ridică din umeri.

– O săptămână și ceva, cred. Până i se stabilizează ei tensiunea.

– Putem vedea băiețelul? întrebă Althea.

– Sigur. Pediatrul a spus că într-o zi, două, au să-l scoată din incubator. Probabil că ar rezista și acum, dar nu vor să rișteze nimic.

Un zâmbet îi lumină trăsăturile colțuroase, aproape ștergându-i oboseala de pe chip.

– Știți că mititelul cântărea peste șapte livre?

Althea nu-și amintea să-l mai fi auzit pe Jim rostind vreodată atât de multe cuvinte fără pauză. Îi simțea mândria și iubirea când vorbea, în timp ce mergeau pe culoar spre salonul de terapie intensivă pentru nou-născuți. Când se opriră în fața geamului, privind copilul roșu și incredibil de mic care țipa, într-un incubator de plastic transparent, Jared simți un moment dorința să aibă și el cândva o asemenea șansă la nemurire.

Aruncă o privire spre Althea. Pe fața ei se întipăriseră o duioșie aparte, în timp ce-și privea noul nepot. Oare cum ar fi arătat un copil al lor?

Luat pe nepregătite de direcția neașteptată în care i se îndreptau gândurile, Jared se întoarse spre Jim.

– Dacă vreau să lucrez ceva pe ziua de azi, ar fi timpul s-o iau din loc. Ești binevenit să stai la mine, atâta timp cât mai rămâi în Atlanta.

– Mulțumesc oricum, dar am să stau aici, lângă Mary și micuțul ăsta. Althea poate să-ți spună, nu mi-e greu să dorm, oriunde aș fi.

Althea râse.

– Are dreptate. O să doarmă de minune în scaunul ăla mare de lângă patul lui Mary. Jim, să ai mare grijă de prichindelul ăsta. Apropo, cum îl cheamă?

– Jim junior.

– Era de așteptat.

În glumă, Althea clătină din cap, apoi se ridică pe vârfuri, pentru a-și trece buzele peste obrazul tăbăcit al fratelui ei.

– Jared, dacă vrei, sunt gata de plecare.

* * *

Seara, când sosi ora de culcare, Althea se pomeni în patul lui Jared, singură. Mult timp nu putu adormi, știind că Jared era în living, lucrând la computer.

A doua zi dimineața, când o trezi, îi spuse că adormise pe canapea, în timp ce studia niște pronosticuri financiare.

– Trebuie să mă duc la birou ca să semnez niște hârtii. Vrei să vezi unde lucrez? o întrebă el.

Cumva, gândul de a merge la firma lui, cunoscându-i angajații, părea prea serios. Ca și cum în viața lor ar fi existat și altceva decât distracția.

– Aș prefera să mai trec pe la spital. Când am vorbit la telefon cu Mary, părea să simtă nevoia cuiva care să-i țină de urât.

Jared zâmbi.

– Bine, atunci te las acolo.

Când opri în fața spitalului, întinse brațele și o strânse pe Althea la piept. Mai târziu, în timpul viziei la Mary și Jim, senzația și gustul lui Jared îi rămaseră pe buze – și în minte.

* * *

Arăta ca un înger în rochia aceea purpurie largă. În timp ce conducea mașina spre Big Bear Mountain, Jared se întreba cum o putuse găsi simplă. Spre deosebire de Marcie, Althea avea o frumusețe interioară. Nu se compara cu nici o femeie pe care o cunoscuse.

Luminată de luna plină, Althea zâmbea ușor în somn. În seara trecută, când o lăsase să doarmă singură, păruse decepționată. Oare ar fi rămas acum cu el, dacă i-o cerea?

Jared înscrise mașina pe drumul șerpuitor care urca spre cabana lui. În loc de a intra în garaj, opri lângă Pathfinder-ul Altheei și închise motorul. Ușurel, îi atinse fața, apoi îi înlătură de pe obraz o șuviță de păr. Pleoapele ei tresăriră, după care se deschiseră.

– Am ajuns.

Althea zâmbi.

– Pot să rămân?

– Speram să mi-o ceri.

Jared își înfrână imaginația și fanteziile în timp ce o conducea pe scara arcuită.

– Intră tu mai întâi la baie, îi spuse, întorcând capul spre fereastră, dincolo de care stelele licăreau mai strălucitoare ca niciodată.

Când reveni, Althea îl anunță:

– Am împrumutat una dintre cămășile tale.

Întorcându-se, Jared îi întâlni privirea.

– Mie nu mi-a stat niciodată atât de bine.

Poalele cămășii albe, cu mâneci lungi, îi ajungeau aproape până la genunchi, atrăgând atenția lui Jared asupra picioarelor ei superbe.

– Vino aici.

Althea îi susținu privirea și zâmbi, după care veni cuminte în brațele lui deschise. Respirația ei caldă îl gâdilă pe piept, făcându-i sângele să se repeadă prin vene pentru a se aduna în josul abdomenului.

– E rândul tău la duș, spuse ea pe un ton sugestiv.

Poate că nu era atât de obosit pe cât crezuse... Sexul îi pulsa, îl ardea pielea. Avea s-o vâre în pat, să facă repede un duș și pe urmă...

Peste câteva minute, când ajunse și el în pat lângă ea, văzu că adormise. Cu atât mai bine. Își simțea mușchi pe care uitase că-i avea, durându-l de la tâmple până-n călcâie. Și mâine era o zi, își făgădui Jared, în timp ce o strângea pe Althea în brațe, adormind...

* * *

Îl trezi din somn sărutul ei de rămas-bun.

– Nu pleca, murmură el, încă adormit pe jumătate, dar deja înfierbântat și dornic.

– Trebuie să deschid magazinul. Și-n plus, aș vrea să încep cusutul ăsteia.

Althea luă centrul păturii, apoi îi adresă lui Jared un zâmbet dulce, somnoros. Modelul colorat al bluzei îi făcea ochii să arate imposibil de albaștri. Pantalonii scurți lăsau să i se vadă picioarele lungi și armonioase, pe care Jared nu se putea abține să și le imagineze înfășurate strâns pe după șoldurile lui, făcând dragoste.

Dacă aveau să facă vreodată. Jared își înăbuși dorința, încercând să zâmbească.

– Te întorci diseară?

– Ar trebui să lucrez la pătura ta, dacă vrei s-o termin când ți-am promis.

– Lucrează aici.

Din cine știe ce motiv pe care nu-l putea exprima în cuvinte, era important ca Althea să lucreze la pătură în casa lui. Prezența ei făcea ca încăperile sterile să se însuflețească, transformând sofisticata cabană într-un cămin. Ideea de a o privi cosând cu acul îl surescita.

– Te rog.

Althea zâmbi.

– Nu ai ramă de cusut păturI.

– Am să cumpăr una. Doar se vând la tine în magazin, nu?

– Da, dar...

Jared o trase lângă el, mângâind materialul pe care Althea îl ținea în dreptul inimii.

– Am să instalez rama în fața șemineului, și poți lucra în timp ce eu verific noile jocuri Cain Software. Apoi, dacă soarta ține cu noi, putem să ne culcăm. Aș vrea să continuăm de unde am întrerupt atunci...

Zâmbind, Althea se aplecă și-și trecu limba peste buzele lui.

– Pare prea tentant ca să mă lipsesc. Am să aduc și ceva de mâncare. Ne vedem pe la șase. Vise plăcute.

Îl sărută apăsat, apoi se ridică și ieși grăbită. Jared rămase ascultându-i zgomotul pașilor pe scara circulară.

* * *

La fel ca în fiecare zi, Althea făcu ordine în magazin și rămase în așteptarea clienților. Pe la ora unsprezece, când Jared intră pe ușă, tocmai vorbea la telefon cu Bea Elder, anunțând-o că în sfârșit vânduse perechea de păturI pe care femeia i le dăduse în consignație cu peste un an în urmă.

– O vânzare bănoasă? întrebă Jared, după ce Althea închise telefonul.

– Pentru cucoana care a făcut păturile, da. În ultimele câteva luni, a sunat aproape zilnic ca să întrebe dacă nu interesau pe vreun client.

Jared se uită spre teghjea, apoi luă o foarfecă rondă pentru tăiat materiale. Cu o expresie sobră, păru s-o inspecteze meticulos, înainte de a ridica privirea spre Althea.

– Nu știam că iei lucruri în consignație.

– De obicei nu iau, dar când cineva vrea să-și vândă produsele le etalez în magazin, dacă presupun că au vreo șansă. Bea nu e o artistă, însă coase destul de bine – și are nevoie de cât mai mulți bani. Încearcă să-i crească pe cei doi copii ai fiicei sale, numai cu alocația de la stat.

– Cooperativa aceea de care-mi spuneai ar ajuta-o mai mult decât tine, vânzându-i lucrurile aici, în magazin?

– Da. Într-o cooperativă, femeile care lucrează păturisi-ar împărți munca în funcție de aptitudini. Bea, de pildă, ar coase manual centrele realizate de altcineva. E pricepută și rapidă, pe când alte femei au concepții mai interesante. Trina Wells, care a însăilat pătura ta, e una dintre cele mai bune la acea parte a confecționării, dar nu se pricepe deloc la cusăturile finale.

Jared zâmbi.

– Înțeleg. Cooperativa ar avea un fel de linie de asamblare pe scară redusă, fiecare făcând ceea ce știe cel mai bine. Cred că mamei i-ar fi plăcut o asemenea fabrică mult mai mult decât cea în care a lucrat după ce ne-am mutat la Atlanta.

– Unde a lucrat?

– La o firmă care producea vase de ceramică. Ea le pulveriza cu lac înainte de a fi introduse în cuptor.

Pe chipul lui frumos apăru o expresie chinuită.

– Venea acasă frântă de oboseală, în fiecare seară, tușind din cauza lacului. Îmi pare rău că n-a trăit destul ca să beneficieze de pe urma succesului meu de acum.

Althea îi atinse mâna.

– Sunt sigură că, din cer unde a ajuns, privește în jos mândră de ceea ce a făcut fiul ei.

– Sper că așa e.

Strângându-i degetele, Jared îi zâmbi cam fără convingere.

– Și ce-ai mai vrea să faci la cooperativa ta, pe lângă producția de pături pe bandă rulantă?

– Plănuiesc să dau anunțuri pentru ca localnicele să aducă în consignație tot felul de lucruri făcute de ele – de la broderii până la jeleuri și cidru de casă. Le vom ambala cu marca distinctivă a cooperativei și le vom vinde angrosiștilor din toată țara.

Expresia atentă a lui Jared o încurajă să continue.

– Poate că în cele din urmă vom înființa și un magazin de desfacere cu amănuntul pe Internet. Cooperativa ar deschide tot felul de uși pentru niște oameni care au nevoie de ajutor ca să rămână în munții ăștia și să ducă o viață civilizată, fără a-și sacrifica mândria.

Jared dădu din cap, încruntat, gânditor.

– Înființarea unei cooperative lângă magazinul tău nu ți-ar face concurență? întrebă el după câteva momente.

Althea zâmbi, privindu-i ochii îngândurați.

– Nu cred. Aici, principalele mele afaceri sunt vânzările de materiale și accesorii, nu păturile terminate pe care le fac, deși vând și din alea câteva. Un cuplu din Chattanooga a cumpărat cele două pături ale lui Bea ca să le dăruiască de Crăciun unor nepoți, frați gemeni. De fapt ar fi vrut alt set, făcut de mine, dar cel al lui Bea era mai ieftin.

– Dacă nu exista al ei, l-ar fi cumpărat pe al tău?

– Probabil că nu. Mi-au făcut impresia unor oameni care-și socotesc bine dinainte toate cheltuielile.

Jared puse materialele jos și începu să se plimbe prin magazin.

– Cât ar costa ca să se lanseze cooperativa asta?

Althea spuse o cifră.

– Atâta ar fi de-ajuns pentru a se pune pe picioare. Sau, cel puțin, ar fi fost, acum un an și jumătate. De ce?

– Fiindcă s-ar putea să vă ajut.

– Și de ce-ai vrea să faci asta?

– Ca un omagiu la adresa mamei mele, eventual...

Lăsă fraza în aer, adâncit în gânduri. Apoi zâmbi.

– Putem vorbi mai pe larg, mai târziu. Acum, ce-ar fi să mă pilotezi spre rama aia de care ai nevoie ca să lucrezi pătura la mine acasă?

– Ia-o la stânga.

Jared privi mai întâi stativele ambalate, apoi rama mare pe care Althea o instalase în mijlocul magazinului.

– Pe asta o folosești de obicei?

– Când lucrez aici. Dacă lucrez acasă, folosesc una mai mică, asemănătoare cu aia portabilă de lângă piciorul tău stâng.

– De ce?

– În cabana mea nu am loc destul ca să-mi instalez o ramă de gabarit standard.

– Avem spațiu cât cuprinde în livingul meu.

Jared se apropie de chenarul mare, trecându-și un deget peste lemnul de brad șlefuit.

– Mai ai una ca asta?

– Acolo, sus.

Privirea lui se ridică spre un raft unde câteva rame demontate adunau praful.

– Cât talent e necesar ca să asamblezi una din-astea? întrebă el, după ce trase jos un snop de lemne strâns legate, care semănau mai mult cu un joc de puzzle decât cu o ramă de cusut pături.

– Cu puțin efort, o șurubelniță și un ciocan, pot să...

– Am s-o fac eu, zâmbi Jared, parcă dornic să răspundă provocării pe care i-o lansa lemnul de brad și punguța cu accesorii.

Althea încercă să-i dăruiască rama, dar Jared insistă să plătească prețul înscris pe ea când o cumpărase de la Jim, în decembrie trecut. Ramele masive nu prea aveau căutare, însă Althea considera că așa l-ar fi ajutat pe Jim, în perioada de iarnă a anului trecut, când afacerile lui lânceziseră.

Capitolul 7

Jared instală rama de cusut, apoi se uită la ceas. Era ora unu. Mai avea cinci ore până să se întoarcă Althea. Putea să lucreze sau să iasă din casă și să mai taie niște bușteni pentru șemineu din copacul doborât de furtună.

Nici o variantă nu-l atrăgea. În timp ce-și sorbea cafeaua fierbinte, Jared își imagina o cooperativă meșteșugărească, visul Altheei transpus în realitate.

O putea ajuta să și-l realizeze. Acum era prea târziu ca să-și salveze mama de anii de trudă, dar poate că o cooperativă ar fi ferit alte familii de necesitatea plecării din munți, spre locuri nedorite, unde nu se puteau integra.

Punându-și ceașca goală pe bufet, Jared își luă cheile. O oră mai târziu, lua prânzul împreună cu agenta lui imobiliară, la un mic restaurant din scuarul orașului Blairsville, explicându-i ce idei îi veniseră.

– Althea a pus ochii pe proprietatea asta, spuse Harriet Tucker, în timp ce-și răsfoia agenda. Aici. Cu ani în urmă, a

fost o benzinărie. Apoi, un talcioc. Cred că nu s-a mai folosit deloc, în ultimii cinci sau chiar zece ani. Oricum, e ieftină.

Jared ridică privirea, dinspre fotografia clădirii dărăpănate, spre contrapagina unde erau înscrise prețul cerut, suprafața și informațiile financiare.

– Asta e. Oare proprietarul ar accepta să fie demolată?

– Sunt convinsă, dar Althea vrea s-o renoveze și s-o folosească drept antrepozit.

Harriet ridică din umeri.

– Problema e că nu prea are bani, iar banca vrea un avans mare înainte de a finanța proiectul. Althea încearcă să-și folosească toate rersusele și să facă orice economie posibilă.

La fel făcea și mama lui cu hainele. Pe Jared îl dureau chiar și acum degetele de la picioare când își amintea de mocasinii negri pe care trebuise să-i poarte la biserică în fiecare duminică, ani de zile, după ce se mutaseră la unchiul lui, până când picioarele nu-i mai încăpuseră în ei cu nici un chip.

– Dacă fac treaba asta, am s-o fac așa cum se cuvine, îi spuse el lui Harriet. Hai să mergem să vedem casa.

* * *

Jared ieși pe verandă, ascultând ploaia care lovea șițele de cedru, în timp ce se uita după mașina Altheei. Ardea de nerăbdare, înfierbântat în ciuda frigului și a umezelii.

Pârâul blând devenise un torent năvalnic care izbea bolovanii de pe maluri, gonind în josul muntelui spre râu. O furtună de vară, începută și sfârșită cât ai clipi din ochi.

Își amintea acele capricii ale vremii, din copilărie. Curând, stropii de ploaie aveau că scânteieze în razele soarelui ițit dintre norii cenușii. Frunzele arțarilor și ale stejarilor urmau să sclipească. Ceața din valea de jos avea să lucească auriu în lumina asfințitului.

Jared trase adânc aer în piept. Mirosul proaspăt al pădurii și al ploii îi ascuțea simțurile. Bătăile inimii i se accelerară când zări Pathfinder-ul Altheei urcând în slalom pe Big Bear Mountain.

Când mașina opri în fața casei, Jared coborî în fugă treptele și-i deschise portiera. Dacă n-ar fi fost coșul de picnic pe care Althea i-l îndesă în brațe, ar fi sărutat-o acolo, pe loc, fără să-i pese de ploaia care le șiroia în creștete.

În schimb, o duse grăbit în casă, până în dormitor, unde o dezbrăcă de hainele ude. După ce o șterse, o înfășură în halatul lui flaușat.

– Ți-e destul de cald?

Althea îi zâmbi, privindu-l cum începea și el să-și scoată cămașa și pantalonii uzi.

– Acum, da. Trebuie să pun mâncarea în cuptor.

– Du-te. Mă schimb și vin și eu jos.

Își luă o pereche de blugi uscați și o cămașă groasă, și coborî treptele două câte două.

Deși era vară, umezeala răcorise aerul înserării. Jared îngenunche și puse câțiva bușteni și surcele în șemineu. Aprinse surcelele și suflă până când flacăra începu să se întindă.

– Îmi place la nebunie focul, spuse Althea.

Ridicându-se, Jared îi întinse ambele mâini.

– Stai jos aici, cu mine.

După ce se așezară pe canapea, observă că Althea legase centrul păturii pe rama instalată de el. Amplasată între șemineu și fereastra cât peretele, făcea ca încăperea să arate mai cald, mai intim.

Din bucătărie plutea un miros de fructe și mirodenii, făcând să-i lase gura apă.

– Ce se coace acolo?

– Plăcintă cu piersici.

– Are o aromă grozavă.

Althea se cuibări lângă el, frecându-și nasul de gâtul lui.

– Va trece o jumătate de oră până e gata cina.

– N-ajunge pentru ce-am eu în minte.

Jared nu voia să se grăbească. Avea nevoie de timp pentru a o înnebuni pe Althea la fel cum îl scotea și ea pe el din minți.

– Hai să ne destindem și să ascultăm ploaia.

Althea îl mușcă de lobul urechii, apoi se retrase, privindu-l în ochi.

– Știi, ploaia e aproape ca o melodie. Uneori sălbatică, alteori blândă ca o șoaptă...

Se întrerupse, rezemându-se de spătarului canapelei. Jared văzu că pleoapele i se închideau tremurător.

– În seara asta e o ploaie a îndrăgostiților. Ploaia noastră... adăugă ea cu o voce visătoare.

Furtuna slăbea. Stropii grei erau înlocuiți de picături mărunte pe acoperiș. Pe geamuri șiroiau încet pârâiașe. Luna răsărea argintie dincolo de stropii cristalini, făcându-i să sclipească precum gheața la lumina focului.

– Ai dreptate, murmură el, masându-i pielea incredibil de mătăsoasă de la încheietura mâinii.

Deodată, înțelese. Pentru prima oară în viața lui, instinctele și sentimentele i se îngemănaseră. Dorea să-i dăruiască mai mult decât simpla mulțumire la pat. Mai mult decât sexul necugetat și vesel. Voia să-i ofere tot ceea ce-și dorea ea, să-i poarte de grijă. S-o facă să-l uite pe băiatul pe care-l iubise și care murise, lăsând-o singură.

Voia să-i dăruiască un banchet al simțurilor, un festin pe lângă care tot ceea ce mai cunoscuse până atunci să pălească, lăsând-o să-l savureze numai pe el. Când simți că începea să se întărească sub fermoarul blugilor, făcu un mare efort pentru a se stăpâni.

* * *

O jumătate de oră mai târziu, Althea îl privi pe Jared cum lua ultima bucată de desert din farfurie. Încet, închise gura peste delicatesa dulce și aromată, apoi înghiți.

Zâmbetul pe care i-l aruncă în timp ce se ridica de la masă era de-a dreptul feroce. Altheei i se tăie respirația. Dintr-o dată, nu mai fu la fel de sigură ca înainte că-și dorea ceea ce se întâmpla.

– Vrei să fac cafea? îl întrebă.

– Nu.

Observase un bax de șase beri în frigider.

– O bere vrei?

– Nu.

– Mai vrei desert?

– Althea, pe tine te vreau acum. Toată noaptea, fără nici o întrerupere. Numai ploaie, lumina focului și noi doi.

Încet, deliberat, îi trase înapoi scaunul, apoi o ridică în brațe.

– Vasele... Ar trebui măcar să le pun în...

– Lasă-le-ncolo de vase.

O sărută. Limba lui i se strecură printre dinți, îmbrățișându-se cu a ei. Vag, Althea își dădu seama că plecau din bucătărie, îndreptându-se înapoi spre canapeaua din fața focului.

Jared o așeză, apoi i se alătură și el. O acoperi cu trupul lui, apăsând-o pe pernele moi de piele. Sărutul se prelungi la nesfârșit, tăindu-i respirația și alungându-i toate îndoielile din urmă cu câteva momente.

Gustul lui era de piersici, scorțișoară și vanilie. Și încă ceva. O aromă unică, numai a lui. În timp ce Jared își strecura mâna în halatul ei, cuprinzându-i sânul, Althea înțelese că niciodată n-avea să mai poată mânca plăcintă cu piersici fără să se gândească la el.

* * *

Mișcându-se în somn, Althea scoase o mână de sub pătură. Jared i-o apucă într-a lui. Oare ce fel de inel i-ar fi plăcut? se întrebă el. Apoi, își veni în fire. Nu acum. Nu încă. Poate niciodată.

– Jared?

Cu ochii încă închiși, Althea se întoarse spre el.

Sexul lui Jared se întări imediat, ca și cum n-ar fi făcut dragoste cu doar câteva ore în urmă.

– Bună dimineața, iubito, spuse el, mângâindu-i spatele. Te simți bine?

– Minunat.

Althea se cuibări și mai aproape, frecându-și buzele de gâtul lui.

– Dragostea e întotdeauna la fel de plăcută cum a fost azi-noapte?

– Dumnezeule, o sper din toată inima.

Ezita s-o întrebe, dar totuși trebuia să știe.

– Althea, de ce eu?

– De ce tu... ce? A, vrei să zici...

– De ce m-ai ales pe mine ca să fiu primul bărbat din viața ta?

Althea îi urmări linia buzelor cu degetele. Zâmbetul ei nu dezvăluia nimic decât, poate, satisfacție.

– Mă exciți. Nu se poate să nu știi că ești un tip sexy.

În dimineața aceea, Jared se simțea sexy ca toți dracii și nu dorea nimic mai mult decât să se rostogolească peste ea și să facă iar dragoste. Totuși, trebuia să-i pună o întrebare.

– De ce nu te-ai culcat cu...

– Cu Bill? Hotărâserăm să așteptăm până ne căsătoream. Ei bine, ziua aceea n-a mai venit niciodată, iar după moartea lui mi-am jurat că, dacă mai doresc vreodată să fac dragoste cu cineva, s-o fac atunci, pe loc. Viața e prea scurtă.

Ochii i se umpluseră de lacrimi, dar își schimbă poziția trupului, cuprinzându-i erecția între coapse.

– Te rog...

Coborî mâna în acel loc, mângâindu-l intim, și zâmbi.

– Vino în mine, îi șopti ea la ureche, atingându-i apoi lobul cu limba.

Jared își undui șoldurile, potrivindu-se într-însa. În același timp, o sărută, împingându-și limba înăuntrul gurii ei în ritmul celeilalte mișcări, încet, ațâțător, întețind dorința.

O iubi astfel mult timp. Când ajunse la capătul răbdării, o întoarse pe spate și, pierzându-și controlul, se afundă adânc. În curând, orgasmul ei îl declanșă și pe al lui.

– Diseară, voi avea de cusut la pătură, declară Althea cu un zâmbet larg, înainte de a pleca la magazin.

Jared se gândi să-i propună s-o angajeze pe femeia care-și creștea nepoții ca să termine de cusut pătura, ca să aibă mai mult timp pentru el, apoi preferă să tacă.

– Bine. În timp ce tu lucrezi, am să mai verific vreo două jocuri noi. Iar diseară voi pregăti eu cina.

Dacă o țineau tot așa, pătura n-avea să fie gata până la iarnă – o iarnă de peste câțiva ani.

După ce Althea plecă, Jared îi telefonă lui Harriet Tucker. În timp ce o aștepta să vină cu o listă de posibile locuri pentru cooperativă, conforme cu cerințele pe care le stabilise, îl sună și pe contabilul șef al companiei.

Abia aștepta să-i facă Altheei o surpriză, cu locul ideal pentru a-și împlini visul.

* * *

Althea n-ar fi crezut că Jared era în stare s-o facă să simtă așa ceva, dacă înainte cineva ar fi încercat să-i explice. Spera că nu roșea prea tare, dar își simțea obrajii fierbinți ca focul. Zâmbindu-i turistei între două vârste care intrase în magazin să caute o pătură Verigheta, încercă să-și alunge din minte delicioasele senzații pe care tocmai le descoperise.

– Dumneavoastră ați făcut pătura asta?

Althea se concentră asupra feței îngrijite a femeii, apoi privi inelul mare cu diamant care-i îngreuna inelarul mâinii drepte.

– Poftim?... A, da.

Își petrecuse aproape toate serile iernii trecute însăilând și cosând pătura mare care părea să atragă destui admiratori, dar până acum nu se vânduse.

– Cât face?

Eticheta era pusă la vedere.

– O mie de dolari.

O asemenea sumă ar fi contribuit mult la plata avansului pentru cooperativă, îi spuse Althea, încercând să ghicească dacă femeia ar fi plătit prețul.

– Cât cereți pe ea, vreau să spun.

Clienta își trecu o mână cu manichiura perfectă peste un vârf al stelei. Piatra din inel scânteie în lumina soarelui care intra pe fereastră. Razele reflectate făceau nuanțele de nestemate ale păturii să strălucească.

– O mie de dolari.

Femeia aceea nu părea genul care să aibă nevoie de o reducere de preț.

Se încruntă o clipă, apoi ridică din umeri.

– În regulă. Va arăta perfect în camera de oaspeți.

Înainte de ora prânzului, în magazin nu mai intră nimeni, lăsând-o pe Althea liberă să savureze amintirile din noaptea trecută. Îi plăcea nespus felul cum Jared îi sărutase, linsese și supsese cele mai delicios de secrete locuri... și cum o făcuse să mai ceară. În noaptea aceea, Jared îi trezise senzații pe care niciodată nu le mai simțise – nici chiar cu Bill.

Probabil era un mit acela care spunea că sexul era mai plăcut atunci când erai îndrăgostit, dar regretă un moment că ea și Bill pierduseră ocazia de a cunoaște bucuria experienței pe care o împărtășise cu Jared.

Amintirile i se tociseră cu timpul, dar nu uitase plăcerile blânde pe care i le stârniseră atingerile nesigure ale lui Bill. Oare ar fi fost în stare s-o aducă pe aceleași culmi unde o purtase Jared?

Capitolul 8

Jared nu se simțise niciodată mai bine. Inspira aerul răcoros de munte, încă umed după ploaie, în timp ce urma sedanul Cadillac al lui Harriet cu mașina lui sport coupé. Părul îi flutura în vânt, amintindu-i plăcerea de a simți degetele Altheei în șuvițele de deasupra urechilor, strângându-i cu drag capul în timp ce el îi savura gustul dulce ca mierea.

Ultimul loc unde-l dusese Harriet era promițător – spații întinse și căi de acces pentru autovehiculele de transport. Conținea chiar și o magazie solidă, construită cu câțiva ani în urmă, apoi abandonată. Totuși, lui Jared nu-i prea plăcea, fiindcă era la câțiva kilometri distanță nord-est de Blairsville. Dacă înființau cooperativa acolo, Althea ar fi avut de parcurs un drum lung și greu din Big Bear Mountain.

În sinea lui, Jared își încrucișă degetele ca să-i poarte noroc. Locul spre care se îndreptau acum se afla la mai puțin de trei mile depărtare, cam la distanțe egale de Dahlonega și de Blairsville. Când Harriet trase pe dreapta, la intersecția șoselei cu un drum secundar, o urmă și opri mașina.

– Aici s-ar putea înălța o clădire apreciabilă, spuse ea, arătând spre o fundație de beton care purta urmele unei construcții de mult dispărute. Mă tem că temelia nu e prea bună.

Betonul crăpat nu părea capabil să reziste prea mult nici măcar sub greutatea lui Jared, necum să mai susțină și o clădire.

– Spuneai că locul ăsta are zece acri?

– Da. Proprietatea e aproape pătrată. Ar putea conține câteva clădiri de dimensiunile la care se gândește Althea. Probabil că proprietarul va negocia – a scos locul pe piață de aproape doi ani.

– Va fi nevoit. Cere un preț mult prea mare. Fă-i o ofertă verbală. Începe cu cinci mii pe acru, o instrui Jared, știind că proprietarul cerea aproape de trei ori mai mult. Dacă n-avem încotro, voi urca până la zece mii pe acru, dar aș prefera să mă opresc la șapte.

Terenul acela nu avea nici o șansă să valoreze zece mii acrul. Pentru o fabrică meșteșugărească era ideal, dar nu făcea două parale ca spațiu de vacanță sau atracție turistică, având vizavi cariera de piatră care numai pitoresc nu arăta.

– Vrei să-i fac o ofertă? întrebă Harriet perplexă. Althea nu are nici o șansă de a obține un împrumut destul de mare pentru a finanța proprietatea asta, dar să mai și construiască...!

– Nu va exista nici un împrumut. Iar oferta provine de la Cain Software, nu de la Althea.

Femeia rămase cu gura căscată.

– Ai de gând să...

Apoi zâmbi.

– Cred că Althea e încântată.

– Nu eu. Compania mea. Cumpărăm terenul și construim clădirea de care este nevoie. I-o vom oferi cooperativei, cu scutire de impozit. Înțeleg că peste tot se procedează așa.

Jared zâmbi, bucuros că în aceeași dimineață contabilul îi explicase cum împlinirea visului Altheei ar fi ajutat firma Cain Software să economisească mii de dolari din impozitele de stat și federale.

Harriet clătină din cap.

– Poate în Atlanta, dar nu și aici.

Deodată, Jared își aminti că Harriet mai spusese ceva.

– Apropo, Althea încă nu știe că fac asta. Vreau să fie o surpriză pentru ea.

Harriet îl privi în ochi, cu o expresie destul de alarmată.

– Ar fi mai bine să vă consultați. Fata asta e foarte mândră. Mă îndoiesc că va rămâne pasivă când tu îi vei dărui un lucru pe care era hotărâră să-l realizeze prin forțe proprii.

Cuvintele agentei îl tulburată pe Jared pentru câteva clipe. Apoi trecu peste ele. Althea nu se așteptase niciodată să-și construiască de una singură cooperativa. Nu exista nici o diferență, dacă banii pentru înființarea acesteia proveneau de la el, sau din zecile de contribuții mărunte ale afaceriștilor mici din Blairsville și Dahlonega.

– Tu fă doar oferta, spuse el, aruncând o ultimă privire spre fundație. Și anunță-mă imediat ce-a spus proprietarul.

Harriet îi aruncă o privire plină de dubii, dar îl asigură că avea să se ocupe de oferta lui.

– Te sun imediat ce vorbesc cu el, îi spuse ea, urcându-se în mașină. Dacă ne înțelegem asupra unui preț, am să redactez un contract – sau poate pe-ăsta vrei să-l lași în seama avocaților tăi...

– Ar fi mai bine. Contabilul spune că actele trebuie să fie întocmite într-un anumit fel, dacă vrem să fim scutiți de impozite.

Și, cu aceste cuvinte, Jared se așeză în mașină și porni motorul.

* * *

Ora șase sosi mai repede decât se așteptase Althea. După prânz, venise la magazin cumnata Trinei, Ellen Wells. Althea aproape izbucnise în plâns când Ellen îi pusese pe tejghea trei pături de prezentare, povestindu-i apoi ce i se întâmplase.

Cu două săptămâni în urmă, soțul ei luase toți banii din casă și pornise spre o destinație necunoscută. Acum, Ellen avea pe cap patru copii flămânzi și nimic cu ce să-i hrănească, decât păturile arătoase pe care spera să câștige bani la târgurile meșteșugărești din toamnă.

Nimic n-ar fi putut-o împiedica pe Althea să folosească banii câștigați înainte de amiază pentu a cumpăra două dintre acele pături. N-avea idee când ar fi putut să le vândă. Păturile pentru paturi de o singură persoană nu prea aveau căutare, mai ales când erau desperecheate și cu modele nepotrivite pentru camerele copiilor. Dar toate aceste lucruri nu mai contaseră când o ascultase pe Ellen spunându-i trista ei poveste.

În timp ce se urca în mașină, Althea clătină din cap. Realitatea cooperativei părea să-i scape mereu printre degete. Și totuși, nu

putea dormi noaptea dacă nu dădea o mână de ajutor atunci când avea cui. Poate că ar fi fost bine să nu se mai ambiționeze să facă totul pe cont propriu, cerându-i și lui Jared ajutorul.

Dar nu putea. Dacă-l lăsa să-i împărtășească visul, s-ar fi apropiat prea mult de el. Relația lor ar fi devenit prea personală. Risca să se atașeze de el atât de strâns, încât pierderea lui ar fi distrus-o. Nu numai moartea i l-ar fi putut lua pe Jared, ci și viața. Viața lui în Atlanta. Viața ei, aici unde se afla.

Când coborî din mașină, pe aleea casei lui Jared, Althea își alungă din minte visul de a ajuta femeile să se descurce singure. I-ar fi fost mult mai greu să-și lase grijile deoparte dacă nu ardea de nerăbdare la gândul de a petrece încă o noapte în îmbrățișarea lui intimă.

* * *

– Vino, vom mânca păstrăv-curcubeu prăjit, la un restaurant pe care l-am văzut pe șosea, la sud de Blairsville, o anunță Jared, emoționat ca un băiețandru.

Althea își stăpâni râsul. Aceea era o față a lui pe care nu i-o mai văzuse.

– La „Uncle Ed's", cumva?

– Cred că așa se numește. E o clădire lungă și îngustă, nu prea departe de oraș. Și mor de foame.

O ajută să coboare din Pathfinder, aproape târând-o spre mașina lui.

– Înțeleg că Unchiul Ed și-a găsit un nou client. Într-adevăr, are cei mai buni păstrăvi fripți din zonă. Se pot pescui foarte mulți din Nottley River, chiar în spatele restaurantului.

Jared scoase mașina pe șosea, arătând spre trei iazuri perfect circulare, cuibărite împreună într-o vale.

– Alea de-acolo ce-s?

Althea privi în direcția indicată.

– Sunt păstrăvării. Mulți oameni cultivă păstrăvi. Îi cresc și-i vând firmelor de ambalare și restaurantelor.

– Bună afacere, dacă toată lumea se dă în vânt după păstrăvi la fel ca mine.

Intrară în parcarea de la „Uncle Ed's", iar Jared se grăbi să-i deschidă portiera.

– Abia aștept, mai spuse el, în timp ce așteptau la ușă să se elibereze o masă cu vedere spre râu.

Când privi în jur, Althea văzu câțiva cunoscuți. Se simțea ciudat, venind acolo cu Jared, în văzul tuturor. Ea și Bill mâncaseră la „Uncle Ed's" de câteva ori pe lună, stând apoi la povești cu prietenii.

– Îți face cineva cu mâna, îi șopti Jared la ureche, arătând spre o masă din colț.

– E Trina Wells, femeia care ți-a însăilat pătura.

Trina era și una dintre cele mai strălucite propagatoare de bârfe pe o rază de cincizeci de mile. Toate speranțele ca prezența ei să treacă neluată în seamă se risipiră, când Althea întâlni privirea atentă a Trinei.

– Soțul ei se numește Joe.

– Nu-mi amintesc de ei. Dar sunt mulți pe care nu-i mai țin minte de când eram mic.

Jared îi puse o mână pe talie și o urmară pe ospătăriță până la masă.

Althea simțise o undă de regret în declarația simplă a lui Jared. După ce comandară de mâncare, îi arătă și alți cunoscuți. Jared și-i mai amintea doar pe câțiva și nu părea să recunoască pe nimeni altfel decât după nume.

– Vii des aici? o întrebă.

Mâncarea tocmai sosise, iar pe la masa lor trecuseră deja cinci persoane. Jared avea motive să presupună că Althea își petrecea mult timp pe-acolo.

– Veneam, cândva, răspunse ea, privindu-i buzele senzuale, în timp ce sorbea ceai de la gheață, îndulcit, dintr-un pahar mare de plastic.

– Cu viitorul tău soț?

– Da. Se înnebunea după păstrăvii prăjiți ai Unchiului Ed.

Althea așteptă să simtă familiara tristețe. Constatând că nu se întâmpla nimic, continuă:

– Veneam aici tot timpul. Eu îl tachinam pe Bill, plângându-mă că alt restaurant unde să mă invite nu cunoștea.

Sentimentele care o străbăteau nu mai erau dureroase, ci doar de o dulce tristețe.

– Așa că, acum, toată lumea trece pe la masa noastră, ca să-l evalueze pe noul tău prieten, cred, comentă Jared, luând o îmbucătură mare de pește.

– Se pare că da.

– Și la ce concluzii crezi că au ajuns?

Althea zâmbi. Încercă să-și alunge gândul că jumătate dintre oamenii cu care copilărise aveau s-o inunde curând cu avertismente privitoare la orășenii parșivi, cealaltă jumătate

repezindu-se cu sfaturi despre metoda cea mai bună de a prinde peștele cel mare care tocmai mușcase momeala din cârligul ei.

– La cele mai lăudabile concluzii. N-ai nici un motiv de îngrijorare.

– Perfect. Mănâncă până nu se răcește.

Și, cu aceste cuvinte, Jared își puse propriul sfat în aplicare, înfruptându-se din păstrăvul cu garnitură până când lăsă farfuria goală.

Althea reuși să termine cam jumătate. Niciodată nu-i plăcuse să mănânce când oamenii se uitau la ea. Când ajunseră înapoi în parcare, la Mercedes-ul lui Jared, găsiră trei adolescenți cărora le lăsa gura apă după el. Între timp, încă cel puțin cincisprezece cunoscuți veniseră să-i amintească Altheei de vechile ei vizite la „Uncle Ed's". Vizite pe care încercase să și le alunge din memorie.

– Hai acasă.

Althea nu auzise niciodată două cuvinte care s-o bucure mai mult.

Capitolul 9

După cină, drumul spre Big Bear Mountain, cu Althea alături, și plimbarea pe care o făcură mai apoi pe o potecă paralelă cu pârâul, îi dădură lui Jared o senzație de permanență, un sentiment de firesc al acelei seri de vară.

Asfințitul încă nu întunecase cărarea umbrită. Jared îngenunche și luă o bucată de pirită pe care torentul o aruncase pe marginea potecii.

– Aurul-prostului, spuse el, întinzându-i Altheei piatra.

– Pare destul de adevărat.

Jared se întreba dacă și sentimentele lui față de ea erau reale, nu doar o simplă iluzie. Spera și în același timp se temea că alerga după propriul lui viitor, nu că fugărea un vis la fel de inconsistent ca acela care costase viața tatălui său, cu ani în urmă.

– Nu poți judeca întotdeauna lucrurile după aparențe, comentă el.

Althea zâmbi.

– Așa se pare.

În seara aceea, fusese tăcută. Prea tăcută.

– Te frământă ceva. Nu vrei să-mi spui ce este?

– O prietenă de-ale mele are probleme. Soțul a părăsit-o, iar ea și copiii au rămas fără nici un an. Azi după-amiază am cumpărat două pături pe care le lucrase.

– O putem ajuta cu ceva?

Althea îl privi cu o expresie tulburată.

– Nu știu ce-am putea face, pe lângă cumpăratul păturilor. Ceea ce eu am și făcut. N-ar primi nimic din milă. Numai mândria i-a mai rămas.

În ochi îi luceau lacrimi, iar Jared observă cum o chinuia nenorocirea prietenei ei.

– Hai să mergem în casă, spuse ea, mai am de cusut la pătură în seara asta.

Mândria. În urechi îi răsună avertismentul lui Harriet, făcându-l să se întrebe din nou cât de înțelept ar fi fost să-i spună Altheeică plănuia să-i transpună în realitate visul de a înființa o cooperativă meșteșugărească. Mai bine să aștepte, cel puțin până îi putea pune în mână titlul de proprietate asupra terenului.

– Chiar vrei să lucrezi la pătură? o întrebă el în timp ce urcau panta abruptă spre verandă. Știu și feluri mai plăcute de a petrece o seară de vară.

Althea îl privi în ochi, apoi îl strânse de mână.

– Am promis s-o termin până în septembrie. Eu mă țin întotdeauna de promisiuni.

Buzele ei îl ispiteau prea mult. Nu se putea abține s-o ia în brațe. O ținu îmbrățișată sub cerul întunecat, sub ramurile

copacilor înalți care crescuseră pe versantul muntelui cu sute de ani înainte ca ei doi să se fi născut. Copaci care aveau să fie tot acolo multă vreme după moartea lor.

Mult timp stătură astfel, cu trupurile lipite, cu buzele contopite, cu limbile explorând. Doi îndrăgostiți în coconul lor, neînsemnați în proiectul total al naturii, dar formând o lume întreagă între ei.

Oare și ea îi împărtășea uimirea, oare simțea legătura dintre ei? Spera că da. Când Althea se retrase, Jared avu senzația că se rupsese o parte din el însuși.

* * *

A doua zi, Althea își servi clienții cu mișcări ca de zombi. Încerca zadarnic să se convingă că ceea ce simțea cu Jared nu exista decât la nivel fizic. Apoi, o năpădea emoția. Îi revedea chipul, încordat de dorință, pătruns de o stare mai intensă decât simpla pasiune. Un sentiment. O iubea, oare?

Nu. N-ar fi putut, cum nici ea nu putea să-l iubească. Nu l-ar fi lăsat. Petrecuseră două nopți împreună și aveau să petreacă atât de multe cât le îngăduia soarta. Sex delicios. Sex divin. Sex care lua mințile. Dar numai sex și nimic mai mult.

În seara aceea trebuia să se ducă acasă la Jim. Îi promisese s-o ia la ea pe Gracie, pentru ca Jim să nu aibă și grija ei, în primele câteva zile după ce se întorcea cu Mary și Jim junior de la spital. Poate că, dacă avea noroc, urma să-i mai abată gândurile de la Jared.

– Althea?

Ridică privirea, dându-și seama jenată că Trina o văzuse trăgând o cusătură pe-alături.

– Ce te-a adus azi aici? întrebă ea, silindu-și degetele să stea la un loc, fără să mai tortureze materialele nevinovate.

– Aseară, când am vorbit cu tine la „Uncle Ed's", ai spus că în după-amiaza asta ai nevoie de mine.

Althea zâmbi forțat.

– A, da, într-adevăr...

Pesemne Trina credea că începuse să-și piardă mințile.

Femeia mai vârstnică vârî mâna în sacoșa cu carouri, de care nu se despărțea niciodată.

– Ți-am adus un borcan din prima serie de jeleu pe anul ăsta.

Ridică în lumină borcănașul cu modele romboidale, scoțând un oftat de satisfacție la vederea gelatinei violete, aproape translucide, dinăuntru.

– Am venit ca să vorbim despre etichetele alea drăguțe pe care mi le-ai făcut tu, la școală. Te-ai putea duce acolo ca să-mi mai imprimi câteva?

Althea dădu din cap afirmativ, apoi negativ.

– Da, dar abia în august. Acum, că s-au terminat reparațiile, clădirea e închisă.

Ar fi trebuit să-și cumpere un computer, ca să nu se mai bazeze pe singurul din ultima școală cu clase de la nivel de grădiniță până la cel de liceu rămasă în Georgia. Dar un computer ar fi îndepărtat-o cu încă un pas – uriaș! – de achitarea avansului pentru cooperativă.

Trina privi eticheta simplă și albă. Un moment, păru dezamăgită. Apoi zâmbi.

– Nu contează. Mi le pot scrie și singură, cum am făcut întotdeauna.

Etichetele scrise de mână ale Trinei arătau improvizat. Althea era sigură că-i afectau vânzările, căci auzise comentariile unor cumpărătoare înainte de a alege borcanele cu etichete imprimate. Apoi își aminti de Jared și computerul lui. Poate că...

– Am să-ți fac eu câteva etichete.

Trina ridică privirea dinspre ceașca în care tocmai își turnase cafea.

– Crezi că poți intra în școală? Dacă da, am să cumpăr etichete din alea albe pe care să le bagi în imprimantă.

– Nu la școală. Jared are computer acasă. L-aș putea ruga pe el.

Un grup de clienți o salvă de alte explicații. Dar n-o scuti și de a-și spune cât de nedrept era că unii oameni aveau asemenea posibilități, iar alții, de nici unele.

– Althea.

Clipi din ochi, apoi se uită spre Trina. Probabil că aceasta își punea acum probleme serioase în legătură cu sănătatea ei mintală.

– Iartă-mă, eram...

– Aș zice că omul ăsta ți-a legat inima fedeleș, fato.

– Nu fi ridicolă.

Trina nu trăia dacă nu făcea din țânțar armăsar și nu mirosea povești toride de dragoste în cele mai nevinovate aventuri.

– Mă gândeam doar la cooperativă și la o cale de a obține destui bani ca să-i pun bazele anul ăsta.

– Dacă asta de frământă, cere ajutorul prietenului tău. Eram destul de îngrijorată pentru tine, până aseară când v-am văzut

împreună; dar omul ăsta e un drac arătos foc, cât o fi el de orășean parșiv sau nu. Iar după felul cum se uita la tine, se vede că s-a prins bine de tot în plasă.

– Ce plasă, care plasă? Suntem prieteni și nimic mai mult.

– Tu-ți petreci patru nopți de-a rândul cu prietenii, fato? Hai că-mi schimb părerea despre tine!

Althea simți că i se încingeau obrajii, dar nu se lăsă.

– Cine Dumnezeu ți-a spus asta?

– N-ai mai dat noaptea pe-acasă o singură dată, de când ați tulit-o amândoi la Atlanta, când a născut Mary. Lasă, că nici noi nu trăim de ieri, de-alaltăieri, pe lumea asta.

Cu mâinile în șolduri, Trina o măsură pe Althea cu privirea.

Oare chiar toată lumea, între Dahlonega și Blairsville, își băga nasul în problemele personale ale altora? Althea își stăpâni nemulțumirea, reamintindu-și că trăia într-o comunitate bisericoasă, strâns unită, care se uita chiorâș când membrii ei se făleau cu aventurile private în văzul tuturor.

– Trina, las-o moartă.

– Măiculiță, Althea, Dumnezeu e martor că meriți și tu să fii fericită. Eu aș fi ultima care să dau cu pietre-n tine, dacă te-ai ține după Jared Cain. Știu cât te-a durut când a murit vărul Billy. Și mai știu și că voi doi n-ați gustat din plăcerile cărnii. Billy mi-a spus, când vorbeam despre cum plănuiați să vă duceți în luna de miere.

– Te rog...!

Althea simțea lacrimile începând să-i curgă pe obraji. Dintr-o dată, își dori să fi fost oriunde, numai acolo nu. Dar la fel de bine ar fi putut să-și țină gura, căci prietena ei îi dădea înainte:

– Acuma să nu te-nvinuiești că ți-ai făcut plăcerea. Nu era normal, cum vă cunoșteați tu și Billy, de ani și ani, așteptând cu cununia până puteați pune deoparte destui bani ca să deschideți cooperativa.

Bunele maniere deprinse de la mama ei o împiedicară pe Althea s-o dea pe Trina pe ușă afară – sau măcar să încerce, se corectă ea, când se gândi că femeia mai vârstnică o depășea cu vreo zece kilograme în greutate.

Întrucât vătămarea corporală era exclusă, Althea își alese cuvintele cu multă băgare de seamă. Ultimul lucru pe care-l dorea era să și-o facă pe Trina dușmană. Totuși, aceasta spusese deja mai multe decât îi convenea ei să audă.

– Nu mă interesează să-l „prind în plasă" pe Jared Cain, cum ai spus tu. Și nici n-am să-i cer ajutorul pentru cooperativă. Dacă am sau nu o relație cu el, asta-i treaba mea și a lui, nu a altcuiva. Și n-am de gând să mai ascult nici o vorbă.

Trina rămase cu gura căscată. Apoi începu să se bâlbâie, ca un copil prins cu minciuna.

– Păi, eu doar... Eu doar vreau să nu pățești nimica...

– N-am să pățesc.

Cealaltă femeie arăta atât de zdrobită, încât Althea nu putu ține supărarea. Îmbrățișând-o scurt, încercă să se concentreze asupra altor lucruri decât bârfele locale și Jared Cain.

Când închise magazinul, pe înserat, Althea aproape se convinsese să nu-i ceară lui Jared nici o fărâmă de ajutor. Îi putea scormoni un pic creierii, în căutare de idei privind lansarea cooperativei, dar nu putea risca mai mult decât atât. Refuza să-i ceară să împărtășească același vis cu ea, precum și s-o ajute să și-l realizeze.

* * *

Când Althea ajunse acasă la Jim, acesta o aștepta pe verandă.

– Stai jos, spuse el. Avem de vorbit.

– Mary e bine, nu-i așa?

– E-n pat, se odihnește. Drumul până acasă a obosit-o, da' se simte mai bine. Pentru tine-mi fac griji acuma.

Althea îi aruncă fratelui ei o privire întrebătoare. Își oprise balansoarul și privea spre șosea, cu o expresie cruntă pe chipul lui tăbăcit.

– Cât de serioasă e treaba dintre tine și Cain? o întrebă el.

– Ne întâlnim uneori. De ce?

– Fiindcă vorbește lumea. Am auzit c-ai petrecut noaptea în căsoiul ăla al lui de pe Big Bear Mountain. Dacă așa e, n-ar strica să plănuiți o nuntă.

Althea își stăpâni nevoia de a urla. Își iubea fratele, dar era mai încorsetat decât fusese vreodată tatăl lor, predicatorul.

– N-o să aibă loc nici o nuntă. Între mine și Jared nu e o asemenea relație.

– Te culci cu el sau nu?

– Nu voi învrednici întrebarea asta cu un răspuns.

O predică pe zi îi ajungea cu vârf și-ndesat.

– Unde-i Gracie? Trebuie s-o iau și să mă duc cu ea acasă.

Jim se ridică, privind-o pe Althea încruntat, ca și cum nu i-ar fi venit să-și creadă urechilor.

– N-am s-o las pe fetița mea să vadă că te porți ca o fleoarță. Nu care cumva să continui să-ți faci de cap cu Cain, cât timp ai grijă de ea.

Althea făcu un mare efort să-și stăpânească nervii.

– Ar fi cam greu să-mi fac de cap, cum spui tu, în fața unui copil, și-o știi foarte bine, Jim Simmons.

Dacă n-ar fi știut că Mary avea nevoie de odihnă, iar Jim considera că îngrijirea copiilor era o sarcină femeiască, Althea i-ar fi spus preacinstitului ei frate să-și vadă singur de fiica lui.

– Ascultă, Althea, nu vreau să pățești cine știe ce, asta-i tot. O fi Cain născut pe-aici, da' a stat prea mult timp în Atlanta ca să nu fi deprins năravurile de la oraș. Nu ești de nasul lui. Destui bărbați de treabă ar fi mândri să te ia de soție. De soție, Althea, nu de țiitoare.

– Nu sunt obligată să stau aici și să ascult cum mă jignești, Jim. Vrei s-o iau pe Gracie, sau nu?

Un țipăt ascuțit îl făcu pe Jim să alerge în casă, numai pentru a reveni peste câteva secunde, cu o expresie hărțuită pe chip și un copil care zbiera în brațe.

– Ia-o pe Gracie, te rog. Are febră. Abia am să mă pot ocupa de Mary și de Jim ăla micu'. Nu fi supărată. Nu fac decât să mă îngrijesc de tine, așa cum ar fi vrut mama și tata.

Althea dădu din cap. Încercă să rețină că Jim tocmai trecuse printr-un adevărat iad, săptămâna trecută, neștiind dacă Mary avea să mai trăiască sau nu.

– Mă duc s-o văd pe Mary și s-o ajut pe Gracie să se pregătească de plecare.

În drum spre casă, ascultându-și nepoata care sporovăia despre noul ei frățior, Althea se străduia să nu spere că Jared avea s-o caute.

* * *

– Nu, Gracie.

Nu trecuseră nici douăzeci și patru de ore, iar Althea era deja epuizată. Alergând din bucătărie în living, ajunse tocmai la timp pentru a salva o fotografie de la nunta lui Jim cu Mary chiar înainte ca fiica lor să reușească s-o smulgă din ramă.

– Vleau pe mami si pe tati! insistă Gracie, cu ochii umplându-i-se de lacrimi.

Althea se simțea ca un monstru, dar își dorea ca Jim să fi acordat mai mult timp și efort familiei. Gracie avea tot atâta nevoie de el ca și de Mary, iar Mary avea nevoie de liniște și odihnă, ca să se refacă după nașterea micului Jim.

– Nu-ți place să stai cu mine? întrebă ea, văzând că fetița nu contenea să se uite la fotografia părinților ei.

– Mami nu mă vlea.

– Cum să nu te vrea? Are doar nevoie să se odihnească, atâta. E greu să naști un copil.

Buza de jos a lui Gracie tremura.

– Îl ulăsc pe fatele meu.

– Ei, hai că știi că nu-l urăști. Cât ai bate din palme o să crească destul de mare ca să se joace cu tine.

Altceva nu-i trecea prin minte. Se vedea clar că pe Gracie o rodea viermele geloziei.

– Nu vleau să mă zoc cu el. Vleau să pețe.

Cu o expresie sfidătoare, Gracie luă o piatră lucioasă pe care o culesese de pe alee și o aruncă pe podea.

– Gracie, nu!

– Ba da!

Cum se putea transforma un copil atât de dulce într-un monstru, în mai puțin de-o săptămână? Pe Althea o mânca

palma, în timp ce încerca să se hotărască dacă să telefoneze după ajutor, sau să aștepte să vadă dacă Gracie își revenea.

Compasiunea pentru fratele și cumnata ei avu câștig de cauză. O luă pe Gracie în brațe și o duse în camera de oaspeți.

– La culcare, murmură ea printre dinți.

– Ba nu.

Althea bănuia că putea să reziste până când Gracie adormea, așa că o dezbrăcă, mai cu binele mai cu forța, și-i puse o cămașă de noapte roz.

– Ia uite-aici. Uite-l pe Donald Duck! Mămica ți-a trimis cămașa de noapte favorită, spuse ea, cu o veselie prefăcută.

Gracie se încruntă, fără să răspundă nimic. Când Althea o vârî în patul îngust, acoperindu-o cu pătura până la bărbie, fetița se întoarse pe-o parte, cu privirea spre perete.

N-o putea lăsa singură pe întuneric, cel puțin până adormea. Privind-o, simțindu-i starea de nesiguranță pe care numai timpul și părinții ei iubitori puteau s-o risipească, Althea se simți vinovată că lăsase nazurile lui Gracie s-o afecteze.

Când în sfârșit auzi că începuse să respire regulat, o lăsă în voia visurilor și se strecură spre patul ei.

Dacă n-ar fi fost atât de obosită, i-ar fi telefonat lui Jared, numai ca să-i audă glasul scăzut, tărăgănat și sexy.

Capitolul 10

– Tanti Althea, ăla-i plietenu' tău? Masina aia de țe n-ale acopelis?

Althea privi în direcția indicată de degetul dolofan al lui Gracie.

– El e. Are o mașină decapotabilă. Acoperișul i se poate ridica și coborî.

Pentru ea, Jared arăta imposibil de chipeș, când coborî din Mercedes, pornind spre ele, cu părul brunet fluturat de vânt.

Gracie alergă în jurul locului de picnic, cu buclele ei scurte și blonde săltând în jurul capului și ochii strălucitori. În mod normal, la ora aceea ar fi fost deja vlăguită, dar Althea bănuia că folosea energia înmagazinată cât timp stătuse cu sora mai în vârstă a lui Mary. Jane, o femeie severă, care nu înghițea mofturile copiilor, probabil că o ținuse închisă în casă.

Oftă. Se gândi un moment s-o sune pe Jane pentru a afla secretul metodei prin care o ținuse pe Gracie la un loc. Apoi Jared ajunse lângă ea. O sărută scurt, apăsat.

– Jared. Mă bucur că ai venit.

Buzele o furnicau și se simțea plină de viață. Vie.

– Gracie, vino să-i dai bună ziua domnului Cain.

– Bună ziua, domnu' Cain! strigă prompt fetița.

– Bună, Gracie.

Zâmbind la vederea giumbușlucurilor ei, Jared se apropie de Althea și o sărută încă o dată.

– Mi-a fost dor de tine.

– Și eu m-am gândit la tine.

Of, nu, pe Gracie iar o apucase...!

– Gracie, treci imediat aici! De câte ori ți-am spus să nu te-apropii de șosea?!

Probabil că Jared considera că nu era datoare să-și supravegheze rebela nepoțică – mai mult, nu peste mult urma să jure că niciodată n-avea să facă vreun copil.

Nu că i-ar fi păsat de asta. Între ei nu exista o asemenea relație. Dar nu voia nici s-o creadă la cheremul micuței dictatoare.

– Gracie, am spus să vii aici!

– Vrei s-o duc la pescuit? întrebă Jared, arătând spre lacul ca de cristal, unde vreo cincisprezece-douăzeci de oameni își și aruncaseră undițele.

Ar fi trebuit să se gândească la asta.

– S-ar putea să-i capteze atenția pentru câteva minute, dar n-am adus nici o undiță... Gracie!!! răcni ea. Dacă nu stai aici lângă noi, să știi că te duc acasă!

Jared zâmbi.

– Am eu o undiță în portbagaj. Nu știu de ce am adus-o, poate doar fiindcă rămăsese acolo. M-am plictisit de proiectul pe care încercam să-l termin azi și tocmai aruncasem cârligul în râu când m-ai sunat tu.

De ce-o fi fost Gracie atât de neascultătoare? Acum, în loc să se întoarcă, așa cum îi ceruse Althea, o luase spre parcare!

– Trebuie s-o prind până nu dă vreo mașină peste ea, spuse Althea. Dacă vrei, du-te și adu undița.

Și, lăsându-l lângă masa de picnic, o luă la fugă după Gracie.

Înainte de a apuca s-o prindă pe fetița capricioasă, o prinse Jared. Zâmbind, acesta o săltă pe Gracie sub braț și reveni agale spre Althea. Țipetele fetiței care dădea din picioare nu păreau să-l afecteze cu nimic.

– Nu trebuie să fugi de lângă mătușica ta, spuse el blajin, când o lăsă jos. Stai locului. Merg să aduc o undiță. Ne ducem la pescuit.

Gracie amuți pe dată, înclinând capul să se uite în sus la Jared.

– Ne ducem la pescuit?

– Da, la pescuit.

Althea era destul de sigură că Jared ar fi preferat s-o folosească pe Gracie ca momeală.

– Trebuie să faci ce-ți spune domnul Cain.

Jared se întoarse cu undița și geanta.

– Vino, Gracie. Să vedem dacă prindem vreun pește, până termină mătușa Althea de scos lucrurile din coșul de picnic.

– Vleau să vină si tanti Althea.

– Va veni imediat ce-și termină treaba aici.

Jared o luă de mână, iar Gracie fu nevoită să-l urmeze cu pași mărunți, spre malul înverzit la lacului.

Althea își cunoștea nepoata. Pacea dintre cei doi nu putea să dureze. Scoase din coș o față de masă cadrilată și o întinse pe masa de lemn, la umbra a doi cedri masivi.

Mâncarea era împachetată în trei pungi și mai multe borcane, într-un răcitor mic, rotund. După ce puse farfuriile, furculițele și șervetele din aceeași garnitură cu fața de masă, Althea termină.

Întrucât Jared încă nu urlase, cerând îndurare, scoase din geantă o față de pernă neterminată. O durea capul, iar trupul îi protesta după chinurile la care-l supusese Gracie în ultimele douăzeci de ore.

Oftând, își luă acul și începu să coasă pe fața de pernă peticele rămase de la pătura lui Jared. Nu trăsese nici cinci împunsături, când o auzi pe Gracie țipând:

– Vino aiți, tanti Althea! Am plins un peste!

– Stai să-l scot din cârlig... E prea mic ca să-l păstrăm...

Jared vorbea mult mai calm decât se simțea Althea, dar el nu avusese de-a face cu Gracie aproape o zi întreagă.

Althea își puse jos lucrul de mână și se grăbi spre lac.

– Extraordinar!

În undiță se legăna un păstrăv mic, zbătându-se din răsputeri, în timp ce Jared încerca să-l apuce.

Gracie se și bosumflase.

– Nu-l aluncăm. Vleau să-l pap.

Althea simți că se apropia o criză.

– Jared are dreptate, spuse ea, fără a se aștepta ca Gracie s-o asculte. E prea mic. Trebuie să se întoarcă în lac. Poate ai să-l prinzi din nou peste câțiva ani, după ce crește.

– Nu, eu vleau să-l pap acuma!

Cu mâinile proptite în șolduri, fetița își scoase în afară buza de jos.

– Îmi pare rău, Gracie.

Jared puse ușurel micul păstrăv înapoi în apă.

– Și s-a dus...!

Althea își ținu respirația, convinsă că Gracie avea să urle, dar fetița nu făcu decât să se uite în apă, privind cum se îndepărta peștele. Se părea că Jared avea talentul de a controla oamenii de toate vârstele.

– Haideți, să mâncăm, spuse ea. V-am pus masa.

– Vleau pestele meu.

Încă nu scăpaseră. Când buza de jos a lui Gracie începu să tremure, însă, Jared o ridică în brațe.

– Ia vino, pun pariu că picnicul mătușii Althea e de-o mie de ori mai bun decât peștișorul ăla. Hai la masă.

Și cu asta, porni spre masa de picnic.

Althea îi urmă, uimită că Gracie nu dăduse drumul unui nou acces de istericale. Era clar că Jared o cucerise.

– V-am scris numele pe pungi! strigă ea, când cei doi ajunseră la masă și începură să se așeze.

După prânz, Gracie păru să se fi moleșit. Althea nu fusese niciodată mai recunoscătoare ca în momentul când fetița adormi pe o pătură, sub unul dintre cedrii uriași.

– E o figură, comentă Jared, cu un zâmbet.

Era puțin spus.

– Îmi pare rău că ți-am adus-o pe cap, dar îți mulțumesc oricum. Cele cinci zile petrecute la sora lui Mary au făcut minuni, transformând o fetiță drăgălașă într-o pușcoaică nesuferită.

Jared zâmbi.

– Este drăgălașă, și cu nimic mai nesuferită decât mulți alți copii.

– Ai multă experiență cu copiii?

Nu se îndoia, având în vederea siguranța cu care o liniștise pe Gracie.

– I-am văzut pe mulți scoțându-și mamele din sărite, prin magazine. Cred că și tu ai semănat mult cu Gracie, la vârsta ei.

Althea nu învrednici cu un răspuns această acuzație.

– Ai cucerit-o cu pescuitul, preferă ea să schimbe subiectul.

– Un noroc chior, zâmbi Jared. Trebuia să fac ceva, altfel te înnebunea de cap. N-aveam idee că-i place atât de mult la pescuit. Niciodată n-am mai avut de-a face cu un copil mic, cel puțin nu la un nivel atât de personal.

Althea întinse mâna peste masă, bătându-l pe dosul palmei.

– Ai dreptate; ai fost singur la părinți. Nici în cazul meu n-a lipsit mult, Jim fiind cu atâția ani mai mare.

Expresia lui Jared deveni mai caldă. Atâța flăcări rebele în adâncurile făpturii Altheei.

– Mi-a fost dor de tine în ultimele câteva nopți, îi spuse el, pe un ton ca mierea curgând încet.

– Și mie mi-ai lipsit.

– Cât timp va mai sta Gracie la tine?

– Până miercurea viitoare. Doar dacă nu cumva cedez înainte și i-o duc lui Jim pachet, oricât s-ar ruga de mine s-o mai țin.

– Pot veni și eu în vizită?

Althea îi strânse mâna, apoi îl privi în ochi.

– Mi-ar face mare plăcere. Totuși, nu vom putea avea prea multă liniște.

Un moment, își aminti de avertismentul fratelui ei, apoi și-l alungă din minte. Avea să onoreze dorința lui Jim, neducând-o pe Gracie acasă la Jared, dar a dracului să fi fost dacă fratele ei o putea împiedica să-l primească pe acesta la ea în casă.

Jared se aplecă peste masă, șoptindu-i la ureche:

– Vreau să-ți spun un secret. Nu numai de sexul cu tine mi-e dor, iubito – iar asta mă sperie de moarte!

* * *

Cu pachetele de fast-food într-o mână, Jared ciocăni la ușa Altheei, apoi privi florile din ghivece, în timp ce aștepta. Se gândi un moment să-și pună și el niște flori pe verandă, după care alungă ideea. Nu-l atrăgea genocidul plantelor – și știa al naibii de bine că, atunci când îl fura câte un proiect, uita să le ude și le lăsa să moară.

Când ușa se deschise, se întoarse într-acolo. Althea, ciufulită, arăta de parcă Gracie tocmai ar fi supus-o unei noi ședințe de instrucție.

– E totul în regulă? întrebă Jared.

– Acum, da. Intră. Jim a trecut pe-aici acum un sfert de oră și și-a luat odorul acasă. A spus că lui Mary îi era dor de ea –

deși, de ce anume, nu pot să-mi imaginez... Sper că ți-e foame, acum poți mânca și hamburgerul lui Gracie, pe lângă al tău.

Jared intră în casă. Cabana Altheei arăta ca un curcubeu de culori și texturi. Peste tot se vedeau perne peticite cu nuanțe vii de roșu și albastru, și perdele croite din dantelă delicată, îngălbenită. Pe toate suprafețele orizontale erau puse fotografii înrămate. Pozitivele alb-negru dobândiseră tonuri sepia, stând alături de instantaneele viu colorate.

Îi atrase atenția un portret de grup în studio: o femeie care semăna mult cu Althea, un bărbat sever la înfățișare și un băiat în care-l recunoscu pe Jim, iar alături, o fetiță mică.

– Familia ta?

Althea dădu din cap, apoi luă fotografia și i-o întinse.

– Așa arătam când aveam vârsta lui Gracie.

– Acum semeni cu mama ta.

Oricât ar fi încercat, Jared nu-și putea șterge imaginea care i se ivise în minte: Althea, pe veranda casei lui, cu un copil mic în brațe. Un copil care semăna mult cu el.

Althea puse fotografia la loc, pe masa de lângă canapea.

– Mai bine să mâncăm hamburgerii ăia până nu se răcesc. Vino pe-aici, la bucătărie.

Nu era pus nimic la gătit, dar încăperea mirosea a scorțișoară și alte mirodenii. Îi amintea lui Jared de plăcinta cu piersici pe care Althea o adusese în seara când în sfârșit făcuseră dragoste pentru prima oară. Se așeză la masa mică și scoase din pungi burgerii și cartofii prăjiți.

Althea arăta extenuată. Jared se ridică și trecu în spatele scaunului ei. În timp ce-i masa gâtul și umerii, îi simți încordarea și speră că putea să i-o risipească.

– Mă simt ca-n paradis... oftă ea prelung, lăsându-și bărbia în piept.

Mușchii începeau să i se relaxeze.

– Vrei să-ți administrez un tratament complet?

– Cum e ăla?

– Un masaj din cap până-n picioare, garantat să te scape de toate durerile.

– Sună divin. În viața mea n-am fost mai fericită ca azi să-l văd pe fratele meu. Să nu mă înțelegi greșit, Gracie mi-e nespus de dragă, dar mă obosește îngrozitor.

Jared râse. Fetița îi plăcuse mult mai mult decât se așteptase.

– Dacă ar fi perfectă ca un tablou, n-ar mai fi Gracie.

Althea înălță capul, rezemându-și-l de abdomenul lui Jared.

– De obicei, e mult mai cuminte. Cred că-i e greu să accepte că acum are un concurent la atențiile părinților ei.

Era logic.

– Cred că nu vrea să-i împartă cu nimeni, la fel cum nici eu nu vreau să te împart pe tine cu altcineva.

Din păcate, Jared avea ceva mai mult de trei ani și nu-i stătea în fire să facă mofturi.

– Hai în casă. Culcă-te, și-ai să vezi ce bine te fac să te simți.

Capitolul 11

A doua zi dimineața, după ce Althea plecă la magazin, Jared se duse acasă. Puse cafeaua la fiert, apoi îi dădu un telefon lui Harriet, insistând să obțină cât mai repede un răspuns despre proprietatea pe care voia s-o cumpere pentru cooperativa Altheei. Agenta reveni cu un telefon la scurt timp după prânz.

Privind spre pătura neterminată, prinsă pe stativul mare din lemn de brad, Jared o ascultă cum îi descria contraoferta din partea proprietarului. Se bucura că îl sunase atunci, înainte ca Althea să sosească la el.

Nerăbdător să pună proiectul pe roate, fu cât pe ce să accepte prețul, deși știa că era mult prea mare. Apoi, îi spuse lui Harriet să nu trateze cu el, ci cu Laura, asistenta lui de la sediul din Atlanta. Aceasta nu s-ar fi lăsat amăgită, neavând nici un interes personal la mijloc.

În continuare, Jared o sună pe Laura și-i explică despre ce era vorba. Deși păru cam surprinsă că voia să finanțeze un proiect

atât de departe de zona lor, asistenta îl asigură că avea să obțină cei mai avantajoși termeni. Rezolvând și această problemă, Jared reveni cu atenția spre pătură.

Pătura cu care se acoperise el atâția ani în copilărie nu fusese atât de moale. Althea îi dăruia în sfârșit ceea ce-i promisese mama lui, înainte ca lumea lor să se destrame.

O bătaie puternică în ușă îl făcu să tresară. Se îndoia că Althea venise atât de devreme. În timp ce mergea pe podelele din lemn de esență tare, se uită la ceas. Nu, mai erau două ore până la închiderea magazinului, iar ea spusese că mai avea unele treburi și acasă înainte de a veni la el pentru tot restul weekendului.

Când deschise ușa, văzu că vizitatorul era fratele Altheei – Jim.

– Jim. Ce vânt te-aduce aici?

– Voiam să-ți mai mulțumesc o dată că ai adus-o pe Althea la spital.

Jim își privi vârfurile cizmelor scâlciate, apoi își mută greutatea de pe un picior pe altul.

– Sper că Mary și copilul se simt bine, spuse Jared făcând un pas înapoi, pentru a-l lăsa să intre.

– Acum li-i bine. Totuși, Mary mi-a tras o sperietură de moarte. Văd că ți-ai luat o ramă de pături.

Jared își trecu un deget pe o latură a stativului.

– Mi-au scăpat câteva locuri la lustruit, pe ici, pe colo, comentă el. Să-mi amintești s-o mai netezesc, data viitoare când mai vin pe-aici.

Jared dădu din cap. Începea să se simtă cam stânjenit de felul cum se uita la pătură fratele mai mare al Altheei. Ce naiba, doar n-avea de gând să...

Jim întoarse capul dinspre ramă, cu pumnii strânși. Se răsuci spre Jared.

– Te culci cu Althea? întrebă el, cu un calm înghețat.

– Dacă mă culc sau nu cu ea, asta ne privește numai pe noi doi, replică Jared, simțindu-se dintr-o dată ca la șaisprezece ani, în loc de treizeci și șase.

– Ba nu vă privește numai pe voi, când mie-mi zice lumea că mașina ta sport dichisită e parcată în fața casei ei la ora șase dimineața.

Jared îl privi în ochi. Ar fi preferat să nu se simtă ca și cum ar fi fost prins cu nădragii-n vine.

– Ceea ce se întâmplă între noi e o problemă personală.

– Eu n-o găsesc deloc personală. Althea a fost plecată la colegiu. I-au intrat în cap tot felul de idei crețe cum să facă mai bună viața oamenilor de-aici, de la munte, da' tot una de-ale noastre e. Iar femeile noastre nu se culcă cu nimeni dacă nu-s îndrăgostite. Ai face bine să nu profiți de sentimentele ei.

– Țin foarte mult la ea.

– Doar acum, sau pentru totdeauna?

Pumnii lui Jim erau încă strânși, dar Jared observă cu ușurare că stătea într-o poziție mai relaxată.

– Pe zi ce trece, pare tot mai mult să fie pentru totdeauna.

Dintr-o dată, Jared își dădu seama că Althea ajunsese la un pas de a-i fura inima.

– Ar fi cazul. Știi, tăticul nostru a fost predicator. S-ar răsuci în mormânt dacă ar crede că un parșiv de la oraș profită de fetița lui.

Jared zâmbi, punându-i lui Jim o mână pe umăr.

– Mai degrabă mi-aș lua zilele, decât să-i fac vreun rău Altheei. Crede-mă, adăugă el, susținând privirea sumbră a bărbatului din fața lui. Și-acum, du-te acasă și urează-le toate bune din partea mea soției tale și copiilor.

– Cred c-așa voi face. Să ai grijă. Și ține minte ce ți-am spus.

De parcă ar fi putut să uite. Avertismentul lui Jim continua să-i răsune în urechi. Jared rămase pe verandă, privind drumul, până când furgonul lui Jim dispăru la cotitură. Peste douăzeci de minute, era încă în același loc, când auzi motorul ușor de recunoscut al Pathfinder-ului Altheei.

* * *

– Ești cam tăcut în seara asta, spuse ea o oră mai târziu, în timp ce cosea straturile de material ale păturii lui Jared.

Acesta întoarse capul dinspre display, unde testa un joc, și-i privi mâinile cum se mișcau cu repeziciune în jurul marginii închise la culoare a unui pătrat.

– Fratele tău mi-a făcut o vizită azi după-amiază, răspunse el.

Althea îl privi surprinsă.

– De ce?

– Voia să mă prevină. Althea... Ultimul lucru pe care l-aș dori ar fi să te fac să suferi, în orice fel. M-a făcut să mă simt vinovat...

– Fir-ar al dracului să fie! De ce nu-și poate vedea omul ăsta de treburile lui?

– Consideră că și asta e treaba lui. Probabil că și eu aș gândi la fel, dacă ai fi sora mea mai mică.

Althea îi susținu privirea, aruncând fulgere de gheață albastră din ochi.

– O fi crezând Jim că sunt încă o fetiță, dar nu mai sunt. N-am făcut cu tine nici un lucru pe care nu l-am dorit.

Vocea i se îmblânzi, iar expresia îi deveni visătoare.

– N-am făcut nimic care să nu-mi placă imens. Ultimul lucru care mă interesează e o nuntă, cu sau fără țeava puștii în coaste.

Părea să vorbească normal. Chiar și de arătat arăta normal, deși puțin cam tulburată. Jared simți un junghi de vinovăție mai dureros decât cel provocat de Jim, amintindu-și că Althea fusese fecioară cu doar câteva săptămâni în urmă, indiferent cât de entuziast făcea dragoste cu el.

O ridică de pe scaun și o conduse la canapea. Acolo, se așeză lângă ea, luând-o de mână.

– N-ar fi nevoie de nici o pușcă pentru a mă aduce în fața altarului împreună cu tine, iubito. Dacă vrei să ne căsătorim, accept fără să crâcnesc.

– Doamne ferește, în nici un caz!

Dacă refuzul emfatic al Altheei îi cam știrbea orgoliul, expresia îngrozită de pe fața ei i-l sfărâmă în bucăți.

– Da' știu că te pricepi să faci omul să se simtă prost, comentă el, sperând ca Althea s-o ia ca pe o tachinărie reciprocă.

Degetele ei îi acoperiră buzele, amuțindu-l.

– Mă simt foarte bine cu tine așa cum suntem acum. Nu e nevoie de nici un fel de promisiuni, nici de planuri. Doar noi doi, împreună, azi, poate și mâine, atâta vreme cât ne vom simți bine împreună. Și, Jared, mi se pare firesc. Foarte firesc. Îmi place enorm cum faci dragoste cu mine.

Era și asta ceva. Poate nu tot ceea ce sperase, dar suficient ca să aibă de ce să se țină deocamdată. O strânse pe Althea în brațe, alungându-și din minte orice gând. Dându-și frâu liber, începu să-și onoreze singura promisiune pe care Althea părea dispusă s-o accepte din partea lui.

* * *

Când se trezi din somn, a doua zi dimineața, și văzu că Althea nu era lângă el în pat, Jared privi în jur. O descoperi așezată în fața computerului de pe birou.

Pe trupul ei, cămașa lui albă și simplă arăta de-a dreptul sexy, observă el, traversând desculț camera. Se opri în spatele ei, punându-i mâinile pe umeri, în timp ce Althea se uita la screen saver-ul psihedelic care se unduia pe ecran.

– Hai, spuse el. Mișcă mouse-ul. N-o să te muște, îți promit.

Sub degetele lui, umerii ei se încordară.

– Am mai văzut computere, Jared. Am și folosit unul.

– Atunci, fă-mi un hatâr. Aruncă o privire la jocul ăsta și spune-mi ce părere ai. Trebuie să-i schimb numele, dar în rest cred că are mari șanse.

Se aplecă peste umărul ei și bătu cu degetul în mouse. Când screen saver-ul dispăru, apăru chipul încruntat al unui pirat.

Althea își ridică mâinile la umeri, acoperindu-le pe ale lui.

– Iartă-mă, dimineața nu prea sunt în formă. Care e obiectivul jocului?

– Să găsești cât mai mult din comoara corsarului.

– El cine e? arătă ea cu capul spre monitor.

– Acum se numește Căpitanul Morgan, dar numele ăsta o să se schimbe. Nu le pot vinde copiilor jocuri, dacă denumirile lor le amintesc de rom părinților.

– Aha...

Althea nu schiță nici un gest de a începe jocul, așa că Jared mișcă mouse-ul și apăsă pe buton de câteva ori.

– Uite, acum ai găsit cufărul cu aur. Încearcă să treci prin labirint și să dobori unul câte unul toți dublonii.

Althea găsi și captură două discuri viu colorate, apoi își luă mâna de pe mouse.

– Jared, nu prea le am pe-astea cu jocurile...

Ceva o deranja. În seara trecută se comportase ciudat, iar acum se purta de parcă Jared i-ar fi cerut să meargă pe tăciuni aprinși. Aplecându-se, îl făcu să dispară pe Căpitanul Morgan, apoi o întoarse cu fața spre el, învârtind scaunul rotativ.

– Spune-mi ce s-a întâmplat.

– Nimic.

Pe dracu' nimic! Se închisese ca o scoică în cochilie, iar Jared n-avea de gând s-o lase cu una cu două.

– Althea, spuse el, înfiorat de răceala pe care o simțea în privirea ei opacă.

– N-are nici o legătură cu noi. Sunt doar obosită. Îngrijorată. Și puțin frustrată. Atâta tot. O să-mi treacă.

Jared o mângâie pe obraz.

– Poate te ajut cu ceva.

– Nu, e problema mea. Proiectul meu. Nu are nici o legătură cu tine.

Proiectul ei. Cooperativa? Un moment, fu gata să-i spună ce planuri avea, apoi se răzgândi. În schimb, o cuprinse cu brațele, strângând-o ușurel, ca pe un copil. Rămaseră mult timp lângă computer, până când Jared îi simți mușchii încordați începând să se relaxeze.

Când Althea vorbi, cuvintele îi sunară înăbușit, la pieptul lui. Respirația ei îl gâdila.

– Ce-ai spus, iubito?

O văzu ezitând, ca și cum ceea ce se pregătea să-i ceară ar fi fost prea mult.

– M-ai lăsa să imprim la unul din computerele tale câteva etichete pentru borcanele de jeleu ale Trinei? îl întrebă ea în cele din urmă.

Doar atâta lucru o frământa?

– Sigur că da. Ce mărime vrea?

Jared deschise un fișier și începu să citească dimensiunile etichetelor pe care le avea la îndemână.

Althea alese mărimea etichetelor pentru dischete, dar clătină din cap când Jared vru să-i ofere o cutie intactă.

– N-am nevoie decât pentru borcanele pe care le va scoate la vânzare până luna viitoare, când se deschide școala. Atunci am să-i pot face mai multe, la computerul de-acolo.

– Nici o problemă, folosește tot ce vrei. Cu ce program obișnuiești să le faci?

Althea numi un program de prelucrare grafică binecunoscut. Aplecându-se, Jared deschise programul.

– Uite-l, iubito. Îți stă la dispoziție.

Când Althea termină, îi arătă cum să adauge un chenar și să decoreze etichetele cu modele clip art din biblioteca de bază a software-ului.

– Mulțumesc.

Privind cele trei pagini cu etichete, Althea clătină din cap când Jared se oferi să-i facă mai multe.

– Nu ți le-aș fi cerut nici pe astea, dar Trina are un scris de mână îngrozitor.

În primul moment, Jared nu înțelese ce legătură exista între folosirea computerului său și scrisul de mână al Trinei, dar imediat își dădu seama că nu etichetele erau problema, ci mândria. Althea salvase mândria Trinei obținându-i etichetele, dar făcuse un compromis cu propria ei mândrie, cerându-i lui ajutorul.

Jared se întrebă dacă planul lui de a adeveri visul Altheei cu cooperativa ar fi încântat-o atât de mult pe cât crezuse el la început. Presimțea că mândria ei atât de sensibilă le putea sta în drum.

* * *

Althea fierbea toată de furie, amenințând să explodeze. Mai întâi, Jim se purtase ca tatăl revoltat al unei adolescente, iar acum Jared începuse și el să-i submineze involuntar hotărârea de a nu se baza pe alții. Clătină din cap, în timp ce începea să aranjeze la loc cupoanele de material pe un raft.

Nu putea să uite lecțiile pe care le învățase atât de dureros. Nu-și putea permite riscul ca istoria să se repete.

Pe pietrișul de afară scrâșniră cauciucurile unei mașini. Althea se uită pe fereastră. Trina avea brațele pline. Se grăbi să-i iasă în întâmpinare.

– Țin eu ușa deschisă, intră!

Trina zâmbi.

– Am aici prima duzină de borcane. Ai făcut etichetele?

– Sunt pe tejghea. Cred c-au să-ți placă.

Althea deschise cutia și scoase un borcan cu jeleu de culoarea granatei, privindu-l în lumină.

– Mamăăă, ce fasoane ne dăm! comentă Trina, zâmbind cu gura până la urechi, în timp ce dezlipea etichetele autocolante de pe hârtia-suport, pentru a le lipi pe borcane. Și culori, și de toate... Și rugul ăsta de mure, în fundal, ce drăguț arată!

– Mulțumește-i lui Jared. Are cele mai recente programe, și imprimantă color.

Althea s-ar fi simțit mult mai bine dacă ar fi putut face ea singură etichetele, chiar și alb-negru, simple, fără a cere ajutorul nimănui.

– Am să-i mulțumesc, dacă-l văd. Până atunci, să-i transmiți tu mulțumiri din partea mea.

– Bine.

Trina își privi borcanele cu jeleu, apoi și restul etichetelor.

– Acum eu mă duc. Mai am în mașină opt duzini de borcane. I-am promis lui Maude de la Magazinul General că i le-aduc azi. Trebuie să mă grăbesc, acasă m-așteaptă o nouă serie. Anul ăsta s-au făcut mai multe mure ca oricând. Ieri am cules aproape cinci bidoane, eu și băieții.

Când se gândea la cules de mure, Althea aproape că le simțea spinii înfigându-i-se în carne. Din păcate, ideea de a mânca plăcintă cu mure proaspătă o făcea să-i lase gura apă, învingându-i instinctul de conservare.

– S-ar putea să culeg și eu vreo câteva.

– Cheamă-l pe omul tău să te-ajute. Pe Big Bear Mountain creșteau rugi de mure din belșug. Ispitește-l cu o plăcintă, sau poate niște mure proaspete cu înghețată de casă.

– S-ar putea. O zi bună îți doresc.

Dintr-o dată, interesul Altheei de a pregăti o tratație bogată în calorii se transformă în poftă hămesită. Poate că, după ce se socotea cu băgărețul de frate-său, avea să-l recruteze pe Jared la cules. Bine că nu se lăsa întunericul înainte de ora nouă seara.

* * *

La cinci, Althea închise magazinul și porni spre casa lui Jim. Când intră pe alee, oprind în spatele camionetei acestuia, o văzu pe Mary cu copilul în vechiul balansoar pe care Jim îl agățase de tavanul verandei.

– Ce-mi face nepotul? întrebă ea, urcând treptele.

Mary zâmbi.

– E un scump.

– Într-adevăr.

Băiețelul arăta bine, mic dar sănătos.

– Și tu cum te simți?

– Obosită.

Mary se aplecă, sărutând părul ca puful de pe căpșorul fiului ei.

– Dar și fericită.

– Jim unde-i?

– S-a dus la o plimbare cu Gracie. Ieri, m-a obosit îngrozitor.

Althea nu se îndoia.

– Când au să se-ntoarcă?

Acum, că tot venise, voia ca răfuiala să aibă loc cât mai repede.

Mary ridică din umeri.

– Curând, cred. Jim mănâncă întotdeauna de cină înainte de ora șase. Ar fi timpul să intru în casă și să i-o pregătesc. Poți sta și tu cu noi la masă.

Cu o expresie chinuită, se ridică. Mișcându-se foarte încet, puse copilul în leagănul din living, în timp ce traversau casa spre bucătărie.

După părerea Altheei, Mary ar fi trebuit să stea în pat, nu să umble de colo-colo, făcându-i mâncarea lui Jim. Privi în jur, prin bucătărioara strâmtă.

– Cu ce te pot ajuta?

– Cu nimic. Totul e gata, mai puțin biscuiții.

Când se aplecă să introducă tava în cuptor, Mary începu să tremure, cu fața ei rotundă pălind.

– Te simți bine? o întrebă Althea, grăbindu-se s-o sprijine.

Mary se lăsă pe un scaun, oftând.

– Aproape. Totuși, nu pot face prea multe...

– N-ar trebui să încerci să gătești. Doar Jim o fi și el în stare să-și facă singur mâncarea.

– A făcut-o, până acum câteva zile. Lasă, că-mi revin eu... replică Mary, cu mult mai multă convingere decât simțea Althea.

– Măcar lasă-mă să pun eu masa în locul tău.

– Bine. Știi unde-s vasele. Stai la cină, da?

– N-aș crede.

Althea se îndoia că ar mai fi fost binevenită, după ceea ce avea de gând să-i spună băgărețului de frate-său.

Chiar atunci, Jim intră pe ușa din spate, cu Gracie pe umeri.

– Jim, am ceva de discutat cu tine, îi spuse Althea.

Fratele ei îi susținu privirea. Își lăsă fiica jos, reușind să se încrunte amenințător.

– Gracie, fuga-marș la tine-n cameră!

– Da' nu vleau!

Mary își privi fetița, nedumerită.

– Fă cum spune tăticul tău, iubito.

Buza de jos a lui Gracie începu să tremure.

– Tlebuie? întrebă ea.

– Da, trebuie. Hai, du-te. Joacă-te cu păpușile până la ora mesei.

Bătând-o ușurel pe Gracie pe căpșorul ei blond, Mary o expedie cu blândețe din cameră. Apoi se întoarse spre Jim.

– Ce aveți voi doi de discutat, de nu trebuie s-audă Gracie?

– Uite, asta. Soră-mea se face de râsul lumii cu Jared Cain.

Jim își trase un scaun cu spătar drept și se așeză călare pe el.

– Cred că despre asta voiai să vorbim, spuse el, privind-o pe Althea în ochi.

– Vreau să vorbim despre faptul că-ți bagi nasul într-o treabă care se cade să rămână numai între mine și Jared. Despre faptul că l-ai amenințat pe Jared. Ce mama dracului, Jim, n-a lipsit mult să te iei după el cu pușca!

– Sunt destui care mi-au spus c-au văzut mașina aia fandosită a lui Cain în fața cabanei tale, noaptea târziu. Că în alte nopți, când au trecut, mașina ta nu era acolo. Dacă vrei să rămână între voi că păcătuiți, ar trebui să ai mai multă grijă, măcar să nu bată la ochi.

Altheei îi venea să urle, dar se stăpâni. De ce nu-și puteau vedea oamenii de ale lor?

– Dacă tu vrei să asculți bârfele, n-ai decât. Problema e că ești fratele, nu tutorele meu. N-ai nici un drept să judeci...

– Ba am toate drepturile. Mama și tata mi-au cerut să am grijă de tine până te măriți. În viața mea n-am crezut s-ajung să spun că soră-mea se poartă ca o stricată.

Jim părea atât de furios, încât ar fi fost gata să mestece cuie.

– Nu-s o stricată! Jared e singurul bărbat cu care m-am... Vreau să zic, e singurul care...

– Ajunge numai unul singur, surioară! Nu-ți mai amintești ce ne tot spunea mama?

Când devenise fratele ei un puritan atât de cucernic?

– Și presupun că tu ai rămas curat ca zăpada de pe crestele munților iarna, până te-ai însurat cu Mary.

Jim avu bunul simț să se înroșească la față. Părea să fi zărit ceva interesant pe linoleum, după cum se tot uita într-acolo. Într-un târziu, îi aruncă Altheei o privire dezgustată.

– Sunt bărbat, ei drăcia dracului! Aici era vorba de tine.

– Ba nu era vorba numai de mine. Și nici n-o să mai fie. Jim, să-l lași pe Jared în pace – și să nu-ți mai bagi nasul în treburile mele.

– Și ce-o să se-ntâmple dacă rămâi gravidă? La asta nu te-ai gândit? Cum ai să crești un copil, fără tată?

Althea refuză să-i răspundă.

Jim se ridică, cu o expresie furibundă pe chip.

– Eu am zis tot ce-am avut de zis, fată. Sau te măriți cu orășeanu' ăsta parșiv, sau nu mai păcătuiești cu el. Mă faci să-mi fie și rușine că-s frate-tău! încheie el, bătând în masă cu pumnul lui cărnos.

– Jim, calmează-te.

Mary își puse o mână înăsprită de muncă peste a lui, apoi se întoarse spre Althea.

– Știi, n-are gânduri rele. Numai că...

– M-am săturat să tot aud de la jumate din oamenii care trăiesc în munții ăștia că soru-mea se poartă ca o boarfă!

Jim dădu la o parte mâna lui Mary și începu să se plimbe încoace și-ncolo pe podeaua tocită. Mary trecu în fața lui, oprindu-l, silindu-l s-o privească în ochi.

– Nici noi n-am așteptat până în noaptea nunții, spuse ea încet. Mă găsești o stricată?

– Taci din gură, Mary. Nu de noi e vorba aici.

Proptindu-și mâinile în șoldurile ei voluminoase, Mary nu se lăsă.

– Ei bine, și noi am făcut același lucru pentru care o mustruluiești acum pe Althea.

– Are dreptate, Jared.

Hotărâtă să nu-i arate fratelui ei cât o durea părerea lui, Althea își înghiți lacrimile.

Jim își măsură soția cu privirea.

– Nu-i tot-aia. Noi nu ne-am fălit în văzul tuturor. Și nici nu ne-am culcat împreună până n-am hotărât să ne căsătorim.

– Poate că Althea nu vrea să se mărite. La asta nu te-ai gândit?

Deși vorbea încet, tonul lui Mary impunea atenție.

– Orice femeie vrea să se mărite.

Althea îl privi pe Jim în ochi.

– Eu nu. Te-ai gândit vreodată că, pierzându-l pe Bill, mi-am dat seama că așa ceva doare prea rău, atunci când iubești pe cineva? Am dreptul să mă bucur de dragostea unui bărbat fără a mă lega de el pe viață, orice-ai spune tu.

– Deci asta faci? Te bucuri de dragostea lui Jared Cain?

În gura lui Jim, cuvintele te bucuri sunau ca o blasfemie.

– Așa cum am mai spus, nu te privește. Și să nu-ndrăznești să te mai duci la Jared și să-i vorbești despre relația dintre noi.

Cu inima frântă, Althea porni spre ușă.

– Îmi pare rău că nu-ți place felul cum îmi trăiesc viața, dar e viața mea, nu a ta. Pe curând.

Și, cu aceste cuvinte, se răsuci pe călcâie și ieși.

Când ajunse acasă la Jared, lacrimile o podidiseră de mult.

Capitolul 12

Dacă exista un lucru pe care Jared îl detesta, acesta era s-o vadă pe Althea plângând. Ieși pe verandă și o luă în brațe.

– Ce s-a întâmplat, iubito?

– Jim...

Althea își îngropă fața în umărul lui.

– Sunt așa de înfuriată pe el, că-mi vine să urlu.

Jared o bătu pe spate, dorindu-și să nu mai tremure. N-avea idee ce ar fi putut-o ajuta să-și revină.

– Althea, nu poate fi ceva atât de rău încât să plângi așa, spuse el, dar Althea nu făcu decât să suspine și mai tare.

Poate că, dacă o convingea să-i explice...

– Cu ce te-a supărat așa de rău Jim?

– M-a făcut stricată, fiindcă nu vreau să mă îndrăgostesc și să mă mărit.

– Nu ești o stricată, Althea Simmons.

Existența unui amant în viața ei, la vârsta de douăzeci și șapte de ani, n-o putea înfiera pe o femeie drept stricată, nici chiar

după regulile morale atât de stricte ale muntenilor. Aplicând codul mai liberal din Atlanta, Jared ar fi spus că Althea avea șanse să se califice ca sfântă.

Brațele ei îl cuprinseră strâns pe după mijloc.

– Jim nu vrea să înțeleagă că n-aș suporta să mă îndrăgostesc de tine, și pe urmă să te pierd așa cum l-am pierdut pe Bill.

Deci, de-asta se străduise atât de mult să mențină relația dintre ei numai la un nivel fizic... Ținându-i o mână pe umăr, Jared făcu un pas înapoi, după care îi ridică bărbia, silindu-i ochii înlăcrimați să-l privească.

– De ce crezi că m-ai pierde, iubito?

– Am... am... pe toți cei pe care i-am iubit, i-am pierdut. Pe părinții mei, pe urmă și pe Bill...

Jared îi șterse o lacrimă de pe obraz.

– Și crezi că te-aș părăsi? Chiar atât de puțin mă cunoști?

– Nu cred că m-ai părăsi intenționat. Dar totuși aș putea să te pierd.

– Și s-ar putea și să nu mă pierzi.

O luă de mână.

– Uită-te la mine, iubito. Nu sunt polițist, și nu am nici o ocupație care ar risca să mă aducă în fața armei vreunui criminal. Am toate șansele să trăiesc până la adânci bătrânețe și să mor în patul meu.

Expresia plină de speranță de pe fața ei îl făcu să se înece. N-o fi vrut ea să nutrească sentimente tandre la adresa lui, dar n-avea încotro. I se vedeau în felul cum îl privea, cum ridica mâna și-i atingea obrazul.

– Numai de-am putea ști viitorul...

– Fără micile ei surprize, viața n-ar mai avea nici un haz, iubito.

Althea zâmbi, apoi șterse petele umede pe care i le lăsase pe cămașă.

– Iartă-mă că ți-am udat cămașa.

– N-are nimic. Hai în casă, să vedem dacă putem uita de ciocnirea cu fratele tău.

În timp ce se așeza la masa din bucătărie, Althea își șterse obrajii brăzdați de lacrimi cu un prosop cald și umed.

– Îți plac murele? întrebă ea, în timp ce Jared punea prosopul în chiuvetă.

Mai bine mure decât lacrimi.

– Sigur. De ce?

– Dacă găsim de unde să culegem, am să fac o plăcintă. Trina mi-a spus că anul ăsta au rodit foarte bine. Apropo, m-a rugat să-ți mulțumesc pentru etichete.

– Spune-i Trinei că n-are pentru ce să-mi mulțumească. Iar în legătură cu belșugul de mure, are dreptate.

Chiar în ajun, Jared zărise un rug uriaș, la vreo sută de metri în susul muntelui, atât de plin încât unele crengi atârnau până aproape de pământ.

– Vino, știu unde putem găsi câteva. Mai avem vreo oră ca să le culegem, până se întunecă.

Cu găletușele de metal într-o mână, Jared o conduse spre rugi.

– Aici sunt, spuse el, după o cotitură a potecii.

Când îi dădu o găletușă, Althea păru la fel de fericită cum păruse Marcie când îi dăruise brățara cu diamante la ziua ei, anul trecut. Poate că reușise să-i calmeze temerile cu privire la o relație prea serioasă. Cel puțin, așa spera.

* * *

Când terminară de spălat murele, se lăsa noaptea, cerul înnegrindu-se în spatele muntelui îndepărtat care se vedea pe fereastra bucătăriei.

– Hai să ne așezăm pe verandă, propuse Jared, după ce-și puseră două farfurii de înghețată acoperită cu mure sclipitoare.

Althea îl urmă afară. Se simțeau atât de bine, ca și cum ar fi fost împreună de ani în șir, nu doar de câteva zile. Așezați unul lângă altul într-un balansoar, începură să mănânce.

– Sunt bune? întrebă ea.

– Delicioase. Au meritat fiecare zgârietură.

Dacă-și dădea frâu liber emoțiilor, dacă-și permitea să-l iubească, oare plăcerea ar fi meritat durerea de a-l pierde mai târziu?

– Althea?

– Da.

Numai de-ar fi fost la fel de sigură de Jared pe cât era de sigură în legătură cu murele.

– Îmi pare rău că te-ai certat cu Jim. Atâta timp am lipsit de-aici, încât am uitat cum pot gândi oamenii...

– Lasă, Jared. Nu-mi pasă ce gândește lumea. Atâta vreme cât dorim să fim împreună, altceva nu contează.

Dintr-o dată, Althea înțelese că nu mai avea de ales. Îi unea o legătură mai strânsă decât cea fizică. Mult mai strânsă. Mai strânsă decât avea curajul să accepte.

Jared îi strânse mâna într-a lui.

– Niciodată nu mi-am mai dorit o femeie așa cum te doresc pe tine.

– Hai să mergem în casă.

Mai mult decât orice, Althea avea nevoie să-i simtă brațele puternice în jurul trupului, să-i audă cadența regulată a respirației. Nu conta dacă făceau dragoste. Voia să-l îmbrățișeze, să-i savureze apropierea. Temerile avea să și le păstreze pentru a doua zi.

* * *

– Trebuie să mă duc la Atlanta pentru câteva zile, să intervievez candidații pentru un post de director de marketing. Vrei să vii și tu cu mine? o întrebă Jared a doua zi dimineața, în timp ce mâncau mure cu zahăr lângă pâinea prăjită și cafeaua de la micul dejun.

– Nu pot. Trebuie să mă ocup de magazin.

– Nu i-ai putea cere Trinei să-ți țină locul?

Althea clătină din cap.

– Atâta vreme cât se găsesc așa de multe mure, nu. Și-n plus, nu-mi pot permite s-o pornesc la drum ori de câte ori mi se năzare.

Jared păru dezamăgit un moment, dar imediat zâmbi.

– Poate că e mai bine așa. Știind că ești aici, mă voi grăbi mai mult și am să ajung înapoi mai devreme. Vrei să-ți aduc ceva deosebit?

Pe tine.

– Nu-mi trece nimic prin minte. Decât... aș putea să stau aici, ca să lucrez la pătură în serile când ești plecat?

– Mi-ar plăcea să te știu aici. Așteptându-mă.

Părea s-o tachineze, dar expresia din ochii lui negri sugera că fiecare cuvânt era serios.

– Vino la mine.

Când o lua în brațe, o făcea să se simtă întreagă. O făcea să simtă o dorință mai puternică decât teama. După ce Althea porni în josul muntelui, cu cheile casei în mână, spaima începu să i se cuibărească în suflet.

Capitolul 13

Laura termină de făcut însemnările în blocnotes, apoi înalță capul spre Jared, privindu-l în ochi. Ezită, ca și cum n-ar fi fost sigură cum să înceapă.

– Jared, trebuie să stai mai mult timp pe-aici. Todd și ceilalți încep să se neliniștească, atunci când lipsești prea mult.

– De ce?

– Știi cum circulă zvonurile. Când ești plecat săptămâni de-a rândul, oamenii cred că te gândești să vinzi.

– Să vând firma? Uneia dintre marile companii de software, cum ar veni?

Deși primise vreo două oferte tocmai în acest sens, Jared nu se gânise niciodată serios să vândă.

– Toată lumea știe că n-aș face una ca asta.

– Serios? Ți-ai petrecut toată vara în cabana aia a ta din munți. Iar înainte, ai bătut drumurile luni de zile, ca și cum n-ai fi știut ce se întâmpla. La început, am crezut că te chinuia dorul de Marcie...

– Marcie n-a contat cu nimic. N-am vrut să demisioneze, desigur, dar nu ne potriveam la nivel personal.

O privi pe Laura atent. Niciodată nu-și dăduse seama că asistenta lui – sau oricine altcineva dintre cei care lucrau pentru el – se preocupa de viața lui personală, sau de lipsa acesteia.

– Dar de când te-ai despărțit de ea ai tot lipsit, ca și cum te-ar fi durut prea tare să stai aici.

Ridicându-se în picioare, Jared luă un cuțit de tăiat hârtie pe care începu să și-l mute dintr-o mână într-alta.

– Mi-am petrecut aproape toată viața la Atlanta, Laura. Îmi place și orașul, și sediul ăsta. N-am decât gânduri bune pentru compania noastră și oamenii care m-au ajutat s-o aduc pe culmile succesului.

– Atunci, de ce? De ce te ascunzi în pustietatea de-acolo? De ce ne faci pe toți să ne întrebăm dacă ai să te mai întorci vreodată acasă?

Deci, asta credeau oamenii că făcea?

– Pustietatea aia, cum îi spui tu, e la nici trei ore distanță. Am ținut legătura zilnic, ca și cum nu m-aș fi mișcat de la biroul ăsta.

Laura îi atinse mâna.

– Atunci, spune-le-o și angajaților. Nu-i lăsa să se îngrijoreze. Vor să te mai vadă și ei la față din când în când.

La naiba. Sperase ca a doua zi să țină ședința cu consiliul de administrație, apoi să pornească spre casă și spre Althea, imediat ce o termina. N-avea noroc.

– Programează o ședință pentru poimâine. Voi vedea ce pot face ca să le alung ideile sucite.

– Cu toată lumea, sau numai cu programatorii?

– Cu toată lumea. Îți mulțumesc.

După ce Laura plecă, Jared se uită la ceas. Era șase și jumătate. Ridică receptorul și formă numărul casei de la Big Bear Mountain.

– Răspunde, iubito, murmură el când auzi telefonul sunând pentru a treia oară.

Trebuia să fie acolo. Acolo îi era locul. Prezența ei făcea din casa aceea un cămin.

Auzindu-i vocea, simți că încordarea i se risipea. Îi povesti cum își petrecuse ziua și-i spuse cât dorea să fie împreună.

– Cred că poimâine ajung acasă, mai adăugă el, înainte de a închide.

Când ieși din birou, Jared se simțea bine. Însingurat, dar foarte fericit.

* * *

Ședința de consiliu decurse bine – și mult mai repede decât sperase Jared. După plecarea membrilor, se uită la ceas. Era ora trei.

Privind pe fereastră, văzu mașina Porsche a lui Ben Trainor, roșie ca o autoutilitară de pompieri, ieșind din parcare. Întotdeauna considerase că țipătoarea mașină sport era o alegere ciudată pentru bancherul corpolent care făcuse parte din consiliu încă de la începuturi și riscase să-i dea lui Jared primul împrumut.

Ar fi putut să facă o inspecție în departamentul de marketing, sau să-și încerce mâna la proiectarea unui joc nou. Nu-l atrăgea nici una, nici alta. Pe Althea o dorea – acolo, nu la mile întregi distanță pe drumuri de munte.

– Jared?

Se întoarse, pentru a o vedea pe Laura stând în ușă.

– Ai nevoie de ceva? o întrebă el.

Laura zâmbi.

– Nu tocmai. Mă gândeam, însă, că poate tu ai nevoie. De când ai declarat ședința închisă, n-ai scos o vorbă.

Jared ridică din umeri.

– N-am avut nimic de spus.

– Ți-e dor de ea.

– De cine?

– Asta tu să-mi spui.

Oare era chiar atât e transparent?

– Mda. O cheamă Althea și, ai dreptate: mi-e dor de ea. Plănuisem să mă întorc acasă diseară.

– Acasă?

Începuse să numească „acasă“ locuința de pe Big Bear Mountain, cam de pe vremea când se îndrăgostise de Althea.

– La cabana mea de la munte. Cea despre care tot insiști că se află în plină pustietate.

– Poți pleca după ședința cu personalul, mâine dimineață.

– Asta și am de gând.

Laura surâse.

– În acest caz, poate ar fi bine să te uiți peste articolele pe care ni le-a trimis Russ, doar ca să te asiguri că totul e așa cum vrei pentru cooperativa aceea, înainte de a începe el să întocmească hârtiile. Trebuie să-i spun agentului imobiliar ce nume să treacă pe titlul de proprietate.

Russ Fields, avocatul lui, părea să fi acționat mai repede decât de obicei. Jared o urmă pe Laura în birou și se așeză pe canapeaua de piele din colț. În timp ce citea documentele de înființare a Cooperativei Meșteșugărești Big Bear Mountain, o organizație caritabilă căreia Cain Software urma să-i doneze capitalul de bază, își spuse că se frământase degeaba în legătură cu reacția Altheei. Nu putea să nu fie în extaz când el avea să-i spună cum o ajuta să-și împlinească visul.

Cel puțin, așa credea. A doua zi, în timp ce se îndrepta spre munți, Jared se hotărî să-i spună Altheei despre teren și să-i descrie planurile lui de a construi o unitate funcțională unde femeile puteau să-și realizeze și să-și distribuie produsele lor meșteșugărești specifice.

Dar, imediat ce coborî din mașină, gândurile îi fură abătute pe altă cale...

* * *

– Jared!

Imediat ce mașina se opri, Althea alergă în brațele lui, ca și cum ar fi fost plecat săptămâni întregi, nu doar trei zile. Se lipi de el și îl sărută, parcă temându-se că ziua de mâine n-avea să mai vină niciodată, făcându-l să se simtă înalt de trei metri. Invincibil. Și excitat foc.

O cuprinse în brațe. Parfumul ei dulce și curat îi umplea nările. Gustul sărat al lacrimilor ei de bucurie îl gâdila pe limbă.

– Iubește-mă.

Althea se freca de el, fără să-i pese că erau afară, la marginea poienii, unde putea să-i vadă orice vizitator neașteptat.

Terminațiile nervoase ale lui Jared începeau să sfârâie, expediindu-i semnale urgente până în creier.

– Am să te iubesc, dragostea mea.

Degetele ei i se încleștară în pieptul cămășii, începând apoi să-i desfacă nasturii.

– Acum.

Îi ardeau pielea, trăgându-i cămașa de pe umeri, în timp ce-i îmbăia cu limba curba gâtului.

O briză ușoară juca pe spatele lui gol. Îl răcori pentru câteva momente. Apoi, soarele după-amiezii târzii răzbătu prin umbrela frunzelor, încălzindu-l din nou.

Mirosul ei de flori îi înconjura pe amândoi, amestecat cu aroma pătrunzătoare a cedrilor și a frunzelor în descompunere de sub copaci.

– Iubește-mă acum, îi ceru din nou Althea.

– Aici?

– O, da...!

Dorința i se citea în obrajii înroșiți, în expresia înnebunită a ochilor. Jared o rezemă de copac. Cu o mână, îi apucă partea din față a fustei, în timp ce-i smulgea chiloții subțiri de bumbac care-i tăiau drumul.

– Cuprinde-mă cu picioarele.

Îi luă fesele în mâini, o ridică și se împreună cu ea.

Ținând-o proptită de copac, apăsă mai tare, mai repede, fără să-i mai pese de nimic altceva decât de feminitatea ei gingașă care-l înconjura. Degetele Altheei i se înfigeau în umeri, picioarele ei îl strângeau tot mai tare. Sexul ei îl îmbrățișa convulsiv, încleștat ca un pumn, storcând dintr-însul descărcarea.

Păru să dureze o veșnicie, acea explozie de senzații și senzația palpitândă, spasmodică, a împlinirii. Jared își rezemă fruntea de scoarța netedă a copacului, savurând toate senzațiile care-l străbăteau.

– Althea?

Althea se frecă de el.

– Mai vrei?

Mai voia. Când o luă în brațe, punând-o pe picioare, începuse deja să se întărească din nou. Făcu un pas înapoi, zâmbind.

– În casă, de data asta?

– Bine.

Surâsul ei îi înteți văpaia din trup.

* * *

La auzul telefonului, Jared încercă să-și pună gândurile în ordine. Lăsă cafeaua jos, își desprinse celularul de la curea și îl ridică la ureche.

– Aici Cain.

Laura era emoționată. Tocmai primise un angajament de la mai mulți oameni de afaceri din Blairsville pentru a susține recent formata Cooperativă Meșteșugărească Big Bear Mountain, iar arhitectul lui Jared adusese planurile pentru clădire.

– Perfect. Cooperativa ar trebui să intre în funcțiune peste mai puțin de două luni, dacă găsim un antreprenor care să înceapă imediat construcția.

Până atunci nu primiseră decât o ofertă și părea cam scumpă – dar provenea de la Alvin Reese, antreprenorul care construise casa lui Jared. Acesta nu se îndoia că ar fi făcut o treabă bună.

– Am să discut eu cu el. Poate-l conving să mai lase din preț.

După ce comentară câteva întrebări puse de angajați în ajun, după plecarea lui, Jared închise telefonul. Formă un număr, hotărât să-l angajeze pe constructor. Nu peste mult, cobora muntele spre Blairsville, pentru a se întâlni cu Alvin la masă.

După ce se înțeleseră asupra proiectului de construcție, Jared traversă scuarul orașului spre un magazin de bijuterii a cărui firmă înștiința că îi servea pe locuitorii din Blairsville de peste o sută cincizeci de ani.

Își spusese că nu voia decât să arunce o privire. Totuși, când ieși din magazin, avea în buzunar o cutiuță de catifea.

Capitolul 14

În timp ce Althea lucra la pătură, Jared o privea, imaginându-și cum aveau să arate amândoi în vara următoare. Unde urmau să fie?

Aici, savurând sunetele liniștite ale apei, ascultând taifasul veveriţelor grase în copaci? Delectându-se cu o seară calmă de vară, făcând dragoste sau doar bucurându-se unul de compania celuilalt?

Zâmbi. În fiecare minut când putea lipsi din Atlanta, aveau să fie aici. Aici, acasă. Casa Altheei și, acum, din nou și a lui.

Doar dacă nu cumva...

Își aminti chipul răvășit al fratelui ei, când nu știuse dacă soția sa urma să moară sau să trăiască. Jared n-ar fi riscat așa viața Altheei. Dacă rămânea gravidă, aveau să stea în Atlanta, unde aveau la dispoziție cea mai bună asistență medicală.

Era posibil să fi și rămas însărcinată. Pe Jared îl cuprinse teama. Îi privi abdomenul plat, imaginându-și cum s-ar fi rotunjit, cu copilul lor înăuntru.

Cutia din buzunarul pantalonilor îi apăsa coapsa, amintindu-i de hotărârea luată imediat ce inelul îi atrăsese atenția. Se ridică și traversă camera.

Când ajunse la rama de cusut, se opri cu privirea spre ochii întrebători ai Altheei.

– Mărită-te cu mine, Althea, spuse el, îngenunchind și rezemându-și capul în poala ei.

Mâinile ei se desprinseră de pe pătură. Lăsă acul să cadă. Mușchii coapselor i se încordară sub obrazul lui Jared.

– Ce ți-a venit? îl întrebă.

– Mă iubești. Eu vreau să-mi petrec restul vieții cu tine. Mi se pare firesc să te cer în căsătorie.

– Ție, poate. Jared, nu sunt sigură. N-am putea continua așa ca acum? Să vedem ce se mai întâmplă?

Părea atât de speriată, încât Jared fu cât pe ce să bată în retragere. Apoi își aminti.

– Iubito, s-ar putea să nu fie vorba numai de noi doi...

În primul moment, Althea îl privi nedumerită. Apoi înțelese.

– Îmi dau seama... Dar nu cred că a fost perioada fertilă.

Jared scoase cutia din buzunar și o deschise, dezvăluind inelul cu diamant în montură de platină.

– Mai bine să nu riscăm.

– Să nu riscăm...?

Althea nu și-ar fi dorit nimic mai mult decât să se mărite cu Jared, mizând pe șansa ca soarta să nu-l smulgă din brațele ei. Dar se temea atât de tare... Se temea că Jared n-o iubea. Că, într-o zi, avea să se satur de ea și s-o părăsească.

– Mărită-te cu mine, iubito.

Parcă știind că nu putea rezista atingerii lui, își desfăcu o mână peste abdomenul ei.

– Naște-mi copiii. Încălzește-mi patul. Of, la dracu', nici nu știu cum să-ți mai spun, dar vreau să-mi petrec tot restul vieții încercând să te fac fericită.

– Și unde vom locui?

S-ar fi uscat pe picioare, în vila lui sterilă, privind zilnic pereții goi, în timp ce Jared se refugia la firmă.

Jared scoase inelul din cutie și i-l puse pe deget.

– Se potrivește perfect, constată el, ridicându-i mâna la buze.

– N-am spus da, Jared.

Repetă întrebarea dinainte, amintindu-i apoi că viața ei era acolo, în Big Bear Mountain – magazinul, postul de la școală... Cooperativa mult visată...

Jared se ridică și o trase spre canapea.

– Casa noastră va fi aici, iubito.

– Și munca mea?

– Aș dori să muncești mai puțin, ca să poți veni cu mine când va trebui să merg la Atlanta. Renunță la catedră. Iar pentru magazin, angajează pe cineva.

Parcă temându-se de răspunsul ei, îi strânse mâna între degete, susținându-i serios privirea.

– Nu pot...

Dar, o, cât ar mai fi dorit să spună da!

– De ce nu?

– Cooperativa, Jared. Mi-am dat cuvântul.

– Nu-ți face griji cu cooperativa, iubito. Am să te-ajut...

– Nu înțelegi. E un lucru pe care trebuie să-l fac singură. Visul meu...

Cândva, fusese și visul lui Bill. Nu-l putea abandona, chiar dacă el murise.

Jared îi șterse lacrimile care-i umezeau obrajii, apoi o strânse în brațe.

– Nu poți împărtăși acest vis cu omul pe care-l iubești?

– Vrei să mă ajuți să pun pe picioare cooperativa?

– Sigur. Ți-aș da și luna de pe cer, dacă aș găsi un mijloc ca s-o culeg, iubita mea.

Îl iubea atât de mult. Poate că... Dar nu, luptase prea mult pentru ca acum să renunțe la independență, să-și definească din nou viața în funcție de a altcuiva.

– N-am nevoie de lună, spuse ea, și trebuie să mă bazez pe mine însămi.

– Bazează-te și pe mine, iubito. Țin la tine.

Se opri, apoi începu să se plimbe prin cameră, căutând o cale de a trece peste obiecțiile ei.

– Althea, indiferent dacă te măriți cu mine sau nu, te voi ajuta să-ți înființezi cooperativa. Dacă mama mea ar fi avut un asemenea loc unde să muncească, am fi putut rămâne aici. Visul tău e destul de mare ca să-l poți împărtăși cu mine. Nu-i așa?

Așa era. Iar dacă Jared era dispus să recruteze ajutorul comercianților locali, cine era Althea ca să-l oprească? Nu prea avusese noroc în a le obține sprijinul.

– Vreau să fii partenera mea, zâmbi el, ca și cum lupta ar fi fost deja câștigată.

– Viața ta nu e numai aici, Jared. Cum va rămâne cu Atlanta? Cu compania ta? Cu prietenii? Îmi poți spune sincer că m-aș integra?

Jared ridică o sprânceană, întrebător.

– Prietenii mei te vor îndrăgi. Oriunde mă integrez eu, te vei integra și tu.

Când Althea nu-i răspunse, zâmbi.

– Niciodată n-am prea frecventat societatea din Atlanta, iubito. N-am nici asemenea înclinații, nici pedigree-ul necesar.

– Serios?

– Serios. Aș putea număra pe degetele de la o mână ocaziile când a trebuit, în ultimii doi ani, să iau pe mine un costum și să le zâmbesc reporterilor. Iar momentele acelea mi-ar fi fost mai ușoare dacă te aveam și pe tine alături.

Althea își privi degetul, lumina strălucitoare reflectată de fațetele diamantului pe care Jared tocmai i-l dăruise. Poate că dragostea lor avea șanse să dureze. Poate că soarta urma să-și amintească durerea pe care Althea o suferise deja, privindu-i cu bunăvoință de-acum încolo. Indiferent ce le rezerva viitorul, nu-l putea părăsi pe Jared, nu putea abandona visul de iubire și fericire veșnică.

– Am să mă mărit cu tine, îi spuse ea, cuprinzându-l cu brațele pe după talie și rezemându-și capul de umărul lui.

Dacă nu putea găsi o cale de a învinge teama care-i sufoca bucuria, nu-i rămânea decât s-o suporte.

* * *

– Althea?

Părea glasul lui Jim. Althea speră că era mai bine dispus decât ultima dată când stătuseră de vorbă.

– Aici sunt! strigă ea din fundul magazinului.

Jim se apropie și puse pe tejghea o cratiță aburindă, cu capac.

– Mary v-a trimis o plăcintă cu pui la ceaun, ție și lui Jared.

Mirosea delicios.

– Mulțumește-i lui Mary din partea mea.

– Eu i-am spus s-o facă. M-am gândit că n-ar trebui să gătești, în seara de după ce v-ați logodit.

Althea își privi inelul, încercând să-și imagineze cine, dintre cei care trecuseră prin magazin în ziua aceea, îl putuse întâlni mai târziu pe fratele ei.

– Cum ai aflat?

– Cain a trecut pe la noi, azi-dimineață. E un om de treabă și o să aibă grijă de tine. Ce-ai zice să îngropăm securea războiului și să uităm de cearta de săptămâna trecută?

Jim rareori înșira atât de multe cuvinte o dată. Probabil că-și repetase discursul, tot drumul de la Cherokee Ridge și până la magazin.

– Deci acum, că mi-a dat un inel, Jared a devenit om de treabă?

– Hai, surioară, nu încerc decât să-ți port de grijă, așa cum le-am promis alor noștri.

– Și găsești că în sfârșit e-n regulă?

Jim se încruntă, apoi preferă să schimbe subiectul.

– Când faceți nunta? Jared mi-a spus că pe tine trebuie să te-ntreb.

– Aseară abia am acceptat să ne logodim. Încă n-am discutat când ne vom...

O, nu! Althea trase adânc aer în piept, încercând să-și calmeze bătăile inimii. Abia acum începea să înțeleagă toate implicațiile. Nu acceptase doar să se logodească. Acceptase să se mărite cu Jared Cain.

– Cred că nu prea curând...

– Nu știu de ce, am impresia că lui Jared i-ar conveni de minune mâine.

Probabil că o nuntă imediată l-ar fi încântat și pe Jim.

– Nu mi-ar conveni mie. Am de făcut un milion de lucruri înainte de a mă putea gândi, măcar, la măritiș. Hai să mergem în față, poate îmi vine vreun client.

– Un milion de lucruri? Ca de pildă? întrebă Jim, încruntându-se.

– Ca de pildă, să demisionez de la școală și să găsesc pe cineva care să lucreze tot timpul în magazin, în timp ce eu voi începe munca pentru cooperativă. Jared a spus că mă va ajuta să obțin ajutorul oamenilor de afaceri din împrejurimi.

Dintr-o dată, își aminti de pătura lui Jared și de dorința ei egoistă de a-l vedea învelit cu ea, ca un pachet de Crăciun.

– Și mai am de terminat și pătura lui.

– Scuze jalnice. Poți face toate treburile astea și după ce te-ai căsătorit.

La fel spusese și Jared în seara trecută, atâta numai că el se exprimase mai drăguț. Poate că amândoi aveau dreptate. Dar Althea se străduise atât de mult să stea pe picioarele ei, fără să depindă de alții...

– Jim, ne vom căsători destul de curând, spuse ea, sperând că așa avea să mai scape de el pentru o vreme.

– Mary a zis că face ea tortul, iar pe cucoanele de la biserică le va pune să pregătească sandvișurile și alte alea.

Althea reuși să zâmbească.

– Mulțumește-i și pentru asta.

– Deci, e totul în regulă? Vreau să zic, și cu Bill, și cu...

Deodată, îi veni să-și îmbrățișeze fratele. O înțelegea mult mai bine decât lăsa să se întrezărească.

– Nu e vorba de Bill. Oricum, aș prefera o nuntă discretă.

N-o tenta deloc o petrecere câmpenească, în curtea bisericii, sub stejar, de unde se vedea cimitirul, cu florile sale colorate de plastic.

– I-am și spus lui Jared că nu vreau o ceremonie mare și pretențioasă.

– În regulă. Numai să mă anunți când o să fie, și vom veni. Cain îți va fi un soț bun.

Și, cu aceste cuvinte, Jim se întoarse și ieși, lăsând-o la tejghea, cu privirea pe urmele lui.

Capitolul 15

Althea se bucura că nu-și ținea magazinul deschis duminica și lunea. Timpul petrecut singură cu Jared devenise un vis adeverit. Zâmbind, se îmbrăcă și coborî la parter.

– Bună dimineața, iubito.

Glasul lui, profund și sexy, îi trimitea furnicături pe șira spinării.

– Încotro ai luat-o?

Althea își turnă o cafea, puse o linguriță de zahăr și i se alătură la masă.

– La Blairsville. Trebuie să anunț comisia școlară că la toamnă n-am să mai predau.

– Nu poți trimite o scrisoare?

– Am scris una, dar vreau s-o predau personal. E foarte târziu ca să reziliez contractul.

Jared zâmbi.

– Vrei să vin și eu cu tine?

– Nu e nevoie. Administratorul școlilor va înțelege.

– Ești gata să stabilești o dată?

– Încă nu. Vreau ca mai întâi să încep pregătirile pentru cooperativă.

O luă de mână.

– Totul va fi bine. Ai încredere.

– Ai vorbit cu vreun om de afaceri?

– A vorbit Laura.

Își pusese asistenta să discute cu oamenii despre cooperativă, de la sediul din Atlanta?

– Credeam c-o vei face singur...

– O și fac singur. Laura se ocupă doar de unele amănunte, atâta tot.

Îi strânse scurt mâna, liniștitor.

În timp ce-și sorbea cafeaua, Althea privea din când în când spre inelul de pe deget.

– Când crezi că vom avea finanțarea necesară? Vreau să cumpăr terenul și să termin construcția la timp pentru ca femeile să poată lucra acolo la iarnă.

– Curând.

Jared îi adresă un zâmbet enigmatic, care continuă s-o urmărească tot drumul spre Blairsville.

* * *

Se părea că toți cei din oraș aflaseră despre ea și Jared, încă înainte de a-i fi văzut inelul pe deget. Îngăduitoare la gândul că, pe moment, devenise principalul subiect de bârfă, Althea le mulțumi tuturor pentru urările de bine, în timp ce mergea spre sediul comisiei școlare.

După ce rezolvă problema demisiei, pradă unui impuls se hotărî ca înainte de a porni înapoi spre casă să treacă pe la biroul lui Harriet Tucker.

– Althea! Ce surpriză!

– Bună, Harriet!

Agenta imobiliară zâmbi, cu fața perfect machiată încrețindu-i-se ușor.

– Am auzit că se cade să te felicit.

– Da. Îți mulțumesc.

– Logodnicul tău e o adevărată partidă.

De unde-l cunoștea Harriet pe Jared? Imediat, Althea își aminti. Ea îi vânduse Big Bear Mountain.

– Este minunat, într-adevăr, spuse ea pentru a douăzecea oară de când ajunsese în oraș. Mai ai proprietatea aia pe care o voiam pentru cooperativă? întrebă în continuare, sperând să fi lichidat subiectul urărilor de bine.

Harriet o privi nedumerită.

– Păi, da, o am... Dar acum de ce mai ai nevoie de ea?

– De ce n-aș avea nevoie? fu rândul Altheei să se mire.

– Fiindcă... Vai de mine, nu știu dacă e cazul să-ți spun...

– Ce să-mi spui?

Harriet își luă ochelarii de pe birou, punându-și-i pe nas. Apoi, o privi pe Althea în ochi.

– Terenul pentru cooperativă a și fost cumpărat. Săptămâna trecută am încheiat tranzacția.

– Dar... mi-ai spus că mai e disponibil...

– Proprietatea aia pe care o aveai tu în vedere este încă de vânzare. Și probabil că va mai fi de vânzare încă zece ani de-acum încolo.

– Și-atunci, ce vrei să spui când zici că cineva a cumpărat terenul pentru cooperativă?

– Exact ce-am spus. Tânărul tău a ales un alt loc, unde camioanele pot să intre și să iasă.

Îi descrise proprietatea, aflată la o intersecție, vizavi de o veche carieră de piatră pe care Althea o știa ca fiind la vreo milă, două, distanță de magazinul ei.

– Și l-a angajat pe Alvin Reese ca să construiască o clădire. Din câte-am auzit, azi ar trebui să facă însemnările topografice.

Nu, trebuia să fie o confuzie. Jared n-ar fi...

Sau ar fi...?

* * *

Când ajunse la intersecție, Jared văzu că Alvin nu-și pierduse vremea. Caravana de construcții era instalată într-un colț al viitoarei parcări, lângă un greder și un mic buldozer. Rotofeiul antreprenor stătea lângă rulotă, cu niște planuri în mână, discutând cu doi muncitori.

Jared coborî din mașină și porni spre rulotă. Când auzi o femeie strigându-l pe nume, încremeni.

Althea.

Îi spusese cineva. Cineva îi stricase surpriza pe care voise să i-o facă peste o săptămână.

Se întoarse și-i zâmbi, peste locul viran. Abia când îi văzu fața brăzdată de lacrimi, își dădu seama că ceva era în neregulă. Îngrozitor de în neregulă.

* * *

– Jared, cum ai putut...?

– Cum am putut ce, iubito?

Althea arătă spre pământul răscolit, apoi spre fanioanele care însemnau locurile colțurilor viitoarei clădiri.

– Cum ai putut să începi fără știrea mea? Ai făcut ceea ce voiam să fac singură.

– Mi-ai spus că ești de acord să te ajut, răspunse Jared, dintr-o dată în alertă.

– Asta numești tu ajutor? Eu o numesc acaparare. Ce te-a apucat, de-ai crezut c-am să mă bucur că mă forțezi, mă pui în fața faptului împlinit?

– Althea, fii rezonabilă. Dacă un lucru merită să fie făcut, atunci merită să fie făcut bine. Cooperativa ta va avea un început excelent. Terenul și clădirea vor fi proprietatea ei, fără alte complicații. Putem convinge firmele locale să ne ajute cu costurile de pornire, o dată ce avem un loc...

– Dă-o dracului, Jared! Pe mine de ce nu m-ai întrebat, înainte de a face chestia asta?

– Am vrut să-ți fac o surpriză!

– O surpriză? Un șoc, mai bine zis!

– Nu crezi în darurile de logodnă?

O văzu înfigându-și unghiile în palme, și le imagină sfâșiindu-i lui pielea.

– Nu, Jared. Întotdeauna dai buzna așa, ca un taur într-un magazin de porțelanuri, aruncând cu banii în stânga și-n dreapta ca să cumperi tot ce ți se năzare?

– Nu, iubito, te rog, fii rezonabilă. Ai vrut să obții donații de la firme. Asta-i tot. O donație de la Cain Software. Și există toate șansele ca această donație să însemne pentru companie o economie egală de impozite.

– Nu te cred. Nu cred nimic.

Althea se răsuci în loc și porni furioasă spre mașină. Când plecă, praful roșiatic se învolbură în vânt, învăluindu-l pe Jared.

Capitolul 16

Înainte ca mâinile lui Jared să i se așeze pe umeri, Althea îi simți prezența. În pofida tuturor, o făcea să se topească toată pe dinăuntru, dar își înfrunta dorința pe care n-o dorea, nu voia s-o accepte, dar nu putea nici să și-o alunge.

Se aflau în fața cimitirului, sub stejarul cel bătrân, ale cărui frunze fremătau într-o briză vioaie. Ceva o atrăsese spre mormântul lui Bill. Oare el i-ar fi dat frâu liber, lăsând-o să hotărască singură? Sau, întâmplător doar, dorințele lor se potriviseră întotdeauna?

Jared își folosise banii pentru a cumpăra ceea ce Althea dorise să câștige prin propriile ei eforturi. Oricât de mult îl iubea, nu credea că ar fi putut să-l ierte.

– De ce-ai venit aici? îl întrebă, refuzând să se întoarcă cu fața spre el.

– Pentru că și tu ești aici, Althea. Voiam să-ți fac o bucurie, nu să te supăr.

– Mi-am dat cuvântul față de mine însămi că voi înființa cooperativa. Că eu o voi face. Eu, Jared, nu tu.

Jared îi strânse umerii, apoi trecu lângă ea și îngenunche. Privi mult timp inscripția de pe lespedea de marmură crem. Când se ridică din nou, o privi în ochi.

– Pentru el?

– Pentru mine.

Chiar în timp ce răspundea, Althea se întrebă dacă era adevărat.

– Atunci, de ce nu vrei să te ajut? Spuneai că mă iubești.

– Să mă ajuți? Eu nu numesc „ajutor“ ceea ce-ai făcut tu. Ai dat buzna și te-ai făcut stăpân.

O luă de mână.

– N-am făcut decât să găsesc o bucată de pământ și să angajez pe cineva care să construiască o clădire pe ea.

– Atâta tot? nu-și putu stăpâni Althea sarcasmul din voce.

Jared o luă în serios.

– Atâta tot, iubito. Ceea ce se va întâmpla în clădire o să rămână strict la latitudinea ta.

Părea atât de sincer, încât Althea nu mai putea rămâne furioasă. Îl privi în ochi, încercând să zâmbească.

– Îți înțeleg dorința de a-mi face o surpriză. Dar ceea ce-ai făcut tu e prea mult. Nu m-ai întrebat, nici măcar nu mi-ai spus din timp. Trebuia să-ți fi dat seama cât de important era pentru mine să fac totul în felul meu.

– Mi-am dat seama. Iar asta m-a și făcut să trec prin câteva momente foarte dificile – până când tu mi-ai spus că ești de acord să te ajut.

– Ideea ta de a mă ajuta constă în a acapara proiectul. Jared, nu te pot lăsa să devii stăpân pe viața mea. Nu știu dacă mă pot mărita cu tine, dar știu că nu pot trăi în buzunarul tău, așa cum am făcut până acum. Am nevoie de timp pentru mine însămi. Timp de gândire.

Îi înfruntă privirea, simțindu-i nedumerirea și durerea. Și pe ea o durea. O durea din vina lui.

– Am să te însoțesc până la tine acasă, ca să-mi iau lucrurile. Trebuie să ne despărțim pentru o perioadă.

– Și pătura?

Althea și-o imagină, cum stătea pe stativul de lângă șemineu.

– E aproape gata. Aș putea...

– Rămâi. Termin-o acolo unde e, iubito. Am să-mi strâng lucrurile. Voi petrece cam o săptămână în Atlanta, așa că vei avea spațiu destul.

Părea atât de rezonabil... Atât de îndatoritor... Althea își dorea să nu fi trebuit să-i dea înapoi inelul. În momentul când i-l apăsă ușurel în palmă, o duru. Orice-ar fi fost, îl iubea pe Jared. Îl dorea.

Dar nu-l putea lăsa să-i controleze viața și să distrugă sentimentul de independență pe care-l dobândise cu atâta trudă.

– De cât timp mai ai nevoie ca să termini pătura? întrebă el peste câteva momente.

Fără Jared și delicioasa diversiune de a face dragoste cu el?

– Nu prea mult. Cred c-ar putea fi gata săptămâna asta.

– Atunci, am să mă întorc duminică. Gândește-te la mine, iubito. Gândește-te la noi. Nu m-am răzgândit în legătură cu ceea ce doresc.

Și, cu aceste cuvinte, se îndepărtă.

Motorul puternic al Mercedes-ului dudui scurt, apoi sunetul se pierdu în depărtare.

Jared plecase.

Althea stătea în cimitir, privind pietrele reci de marmură. În ciuda soarelui cald de vară, se înfioră. Singurătatea era sfâșietoare.

* * *

Pe la ora șase dimineața, Jared terminase aproape douăsprezece cutii de bere, dar reușise să încropească un plan.

Și se mai alesese și cu o durere de cap îngrozitoare, își mai spuse el, în timp ce forma numărul de-acasă al Laurei. Să rezolve și treaba asta, apoi urma să-și petreacă ziua încercând să recupereze somnul pierdut.

– Laura?

Dintr-o dată, receptorul părea greu ca de plumb. Îl lăsă jos și puse în funcțiune sistemul cu difuzor.

– Jared, e șase dimineața!

– Iartă-mă. Am o sarcină pentru tine. Vreau să alegi cinci cadouri.

– Cadouri?! repetă Laura, iritată.

– Pentru Althea. E supărată pe mine.

– Nu e singura. Ce cadouri ai în vedere?

Jared se gândise la asta, dar nu avea pregătit nici un răspuns.

– Nu știu. Ceva frumos. Sclipitor. Scump. Ca să-i arăt că...

– Jared, ai băut?

– Nooo... Sau, poate, puțin... Asta e. Bijuterii. Ia-i niște bijuterii. Albastre. Ca ochii ei. Flăcări albastre...

Se opri să-și toarne pe gât ultima dușcă de bere.

– Ce porcărie... Nu pot să sufăr berea caldă...

– Acvamarine și rubine?

Sarcasmul Laurei fu cât pe ce să treacă neobservat.

– Nu în aceleași bijuterii. Înțelegi tu ce vreau să spun. Vreau să-i trimit în fiecare zi a săptămânii câte un cadou, ca să nu mă uite în timp ce sunt plecat. Ai tu grijă.

– Bine. Înțeleg că ești în Atlanta?

Laura părea să se trezească în sfârșit de-a binelea.

– Mda. Am să vin la birou mâine.

Jared mai mormăi câteva instrucțiuni pentru expedierea cadourilor, apoi închise. Își aruncă pantofii din picioare și se rezemă de pernele canapelei.

* * *

Berea fusese o greșeală. O greșeală amarnică. În capul lui Jared bubuiau ciocane, ca pentru a-i reaminti că întrecuse măsura cu prea multe cutii ca să mai conteze numărul.

După un duș cald, se simți puțin mai bine. Își aminti vag că vorbise la telefon cu Laura. Ce făcuse?

Dintr-o dată, Jared știu fără nici o umbră de îndoială că Althea n-ar fi agreat bijuteriile scumpe pe care parcă-parcă-și amintea că-i spusese Laurei să i le trimită. La naiba, niște farafastâcuri dinastea scumpe-foc n-ar fi reușit decât să-i aducă aminte cât de furioasă era pe el pentru cumpărarea terenului și încheierea contractului cu Alvin.

Formă numărul Laurei. Când asistenta îi confirmă că îi dusese instrucțiunile la îndeplinire, Jared îi înjură în gând conștiinciozitatea.

Althea primise în cursul acelei zile un pandantiv cu acvamarine și diamante.

Mâine urma să sosească o pereche de cercei din a doua garnitură.

Poimâine, o garnitură pentru cină, inel și brățară.

Un rubin de cinci carate, tăiat în formă de inimă, avea să ajungă sâmbătă, în ajunul întoarcerii lui.

Foc și gheață. La fel ca ea. Oricât de mult aveau s-o înfurie darurile, Jared dorea să le primească.

Poate avea să creadă că erau false. Slabe speranțe. Îi văzuse casa de pe Big Bear Mountain și Mercedes-ul coupé. Doar nu și-ar fi închipuit că-l apucase pofta de economii când încerca s-o impresioneze pe femeia pe care o iubea.

– O iubesc.

Când privi în jur, prin camera goală, își dădu seama că vorbise cu glas tare.

Repetă cuvintele.

I se rostogoleau cu ușurință de pe limbă. Cu prea mult ușurință. Dar nu-l cuprinse panica la care se așteptase. În schimb, revelația îi aducea un fel de pace interioară.

– O iubesc pe Althea.

Pierderea ei l-ar fi distrus. Avea nevoie de ea ca să rămână întreg. Ca să-i umple un gol din inimă de a cărui existență nu-și dăduse seama niciodată până atunci.

* * *

Patul lui Jared era cumplit de mare și de gol fără el alături. Althea se întoarse pe o parte, îmbrățișând o pernă care nu reușea să înlocuiască trupul lui cald și musculos. Ar fi trebuit să se întoarcă la cabana ei, imediat după ce trăsese ultima împunsătură la pătura lui Jared.

Curios, îi simțea prezența mai puțin în această cameră, unde făcuseră dragoste și dormiseră unul în brațele celuilalt, decât la parter. Sau afară, pe muntele la care se întorsese el, părând să caute ceva ce lipsea din viața lui privilegiată.

Gâștele zboară de pe munte, dar într-o bună zi se întorc. La fel ca un rătăcitor care s-a întors în sfârșit acasă.

Așa spusese Jared în ziua când se întâlniseră. Își amintea. Poate că locul lui era aici, mai degrabă decât în vila lui scumpă și sterilă din Atlanta. Aici, cu ea.

Poate că era într-adevăr un rătăcitor care se întorsese în sfârșit Dar de ce alesese daruri care accentuau și mai mult prăpastia dintre ei? De ce nu-i putuse trimite un buchet simplu de flori sălbatice, de ce nu dăduse un telefon scurt ca să-i spună că o iubea, așa cum ar fi făcut Bill?

Capitolul 17

– Tu ce-ai face?

Sunetul propriului său glas îl făcu pe Jared să păşească înapoi. Luna lumina pietrele funerare plate şi monumentele înalte din micul cimitir, conferind nopţii o atmosferă ireală. Urletul tânguitor al unui lup singuratic în depărtare îl făcu să se cutremure, în timp ce îngenunchea lângă stela unde o văzuse pentru ultima oară pe femeia iubită.

Ştia că Bill n-avea să-i răspundă. Bill ajunsese dincolo de grijile oamenilor, probabil într-un loc fără probleme lumeşti.

Nici un om cu mintea întreagă n-ar fi fost gelos pe un mort, iar Jared îşi reaminti că avea cu atât mai puţine motive să-l invidieze pe răposatul logodnic al Altheei. El, nu Bill, era singurul bărbat care împărţise vreodată patul cu ea. Fusese cel dintâi care-i dăruise plăcerea.

Jared nu credea în stafii.

Şi-atunci, de ce venise aici, aşteptând răspunsul unui mort? De ce nu intra pe vârfuri în casă, pentru a-şi lua femeia în braţe?

Adevărul era că se temea. Se temea să nu-l dea afară, și numai fiindcă tindea să facă totul cum știa el. Se temea destul de tare ca să stea acum într-un cimitir, la miezul nopții, ispitind duhurile imateriale care puteau pândi pe aripile brizei blânde de munte.

– Cain?

Jared crezu că imaginația începuse să-i joace feste, până când îl văzu pe Jim venind spre el.

– M-ai speriat de moarte, spuse el, când fratele Altheei se opri de cealaltă parte a mormântului.

– Ce naiba cauți în cimitir la ora asta?

Jared ridică din umeri.

– Mă gândeam. Dar tu?

– Am lucrat până târziu la un set de dulapuri. Ți-am văzut mașina și m-am gândit să văd dacă e totul în regulă.

– E-n regulă.

După o clipă de ezitare, Jared continuă:

– Ai mai primit vreo veste de la Althea, săptămâna asta?

Jim clătină din cap.

– De luni, nu. Tot timpul am lucrat la dulapuri. Ce s-a-ntâmplat?

Deodată, împrejurimile părură să se adune asupra lui Jared, strivindu-l.

– Mai bine să mergem la mașini.

Se întoarse, făcând un efort să pornească încet, fără s-o ia la goană.

Jim îl urmă. Când ajunseră în parcare, se rezemă de furgon, arătând spre mormântul de unde veniseră.

– Sora mea își face cumva griji că i-a fost necredincioasă? N-ar trebui. Ultimul lucru pe care l-ar vrea Bill ar fi ca Althea să-și irosească tot restul vieții ținând doliu după el.

– Cred că mai mult o îngrijorează fidelitatea față de ea însăși.

– Hmm?

Jared își dădu seama că ceea ce-i spusese lui Bill nu prea părea să aibă sens.

– Althea crede că vreau să-i răpesc independența, explică el.

– Nu trebuia să se ducă la colegiu, unde i-au intrat în cap toate fandoselile alea despre emanciparea femeilor.

Jim clătină din cap, ca și cum ideea unei femei stăpâne pe viața ei l-ar fi dezgustat.

– Ce vrea, să-și păstreze prăvălioara de păturși și după ce vă înciocălați?

– Nu m-ar deranja. Dar e vorba de cooperativa pe care voia s-o pună pe picioare prin forțe proprii. Am făcut o mare greșeală când am crezut c-o să se bucure că am cumpărat un teren și am aranjat să se construiască o clădire pentru ea.

Jim pufni.

– Și cum se credea în stare s-o facă de una singură? Pe oamenii de afaceri de pe-aici nu-i prea interesa să dea banii pentru început, nici chiar când Bill era cu ideea. La moartea lui, s-a zis și cu cooperativa. Până ai apărut tu, adică, și iar ai început să dai bulgărele de-a dura.

Deodată, Jared înțelese de ce devenise atât de important pentru Althea să facă totul singură. Fratele ei nu părea să-și dea seama ce avea ea de oferit, nici cât de mult realizase în numai câțiva ani cu succesul magazinului.

– Mda, l-am dat bine de tot de-a dura.

Avea senzația deprimantă că Althea îl compara cu un tăvălug strivind totul în cale.

– Eu trebuie să mai și dorm, dacă vreau să mă scol devreme și să termin dulapurile alea. Trebuie să pui picioru-n prag, Jared. Fă-o pe soru-mea să-nțeleagă că tu ești șefu'.

Și, cu aceste cuvinte, Jim se urcă la volan și plecă.

Jared rămase mult timp în mașină, rumegând cele auzite de la Bill. În cele din urmă, ieși pe șosea și porni spre casă.

Althea trebuia să fie la el, din moment ce nu-i văzuse Pathfinder-ul în fața cabanei ei sau într-a magazinului. Se temea de tot ce putea fi mai rău, dar și spera la tot ce putea fi mai bun, în timp ce cotea pe drumul prunduit ce urca pe Big Bear Mountain.

* * *

Althea privi ceasul digital de pe noptieră. Gemu. Era trecut de ora unu noaptea.

Puse jos cutia cu rubinul în formă de inimă. Nici nu mai știa cât timp o ținuse în mână. Dezgustată că se lăsase răpusă de acea situație imposibilă, se întinse din toate încheieturile.

Un scrâșnet de roți o făcu să se ridice în capul oaselor, ascultând. Când sunetul se apropie, auzi și murmurul distinctiv al unui motor puternic. Numai Jared putea fi. Nimeni din zonă nu mai avea un Mercedes ca al lui.

Nu-l așteptase până a doua zi. Crezuse că-i rămânea timp pentru a-și întări hotărârea de a se despărți de el. Înfrigurată în pofida tricoului lung pe care-l avea pe ea, se înveli cu pătura.

O ușă se închise încet jos. Un comutator țăcăni în tăcerea din casă, pe când pașii lui străbăteau mai întâi podelele de stejar, apoi covorul din living.

– Nu!

Strigătul disperat al lui Jared o făcu să arunce pătura, sărind din pat. Alergă pe palierul din capul scării.

Și îl văzu strângând în brațe pătura. Obrajii îi erau umezi de lacrimi.

Nu așa își imaginase că avea să-l vadă cu pătura. Nici pe departe.

– Jared?

Privirea lui intensă o măsură din creștet până-n tălpi. În ochi i se reflectau nuanțele de verde ca al pădurii din materialele păturii, dimpreună cu teamă, speranță, iubire – toate emoțiile care-i inundau ei inima.

Și îi simți dorința, stăvilită dar arzătoare. O atingea, îi înfierbânta sângele, îi stârnea furnicături. Dintr-o dată, Althea își dori să fi purtat o armură, sau măcar ceva mai substanțial decât un tricou vechi de-al lui Jared.

Cu încetinitorul, Jared începu să urce scara în spirală. Venea mai aproape. Tot mai aproape. Ajunse lângă ea, învelind-o cu pătura și strângând-o la pieptul lui tare ca piatra. Începu s-o sărute, la început blând, apoi tot mai aprig, până când Althea nu mai putu spune unde se sfârșea respirația lui și începea a ei.

Cum ar fi putut renunța la el? Când Jared o ridică în brațe, ducând-o pe pat, nu scoase nici cel mai mic sunet de protest. Mâinile se încurcau printre haine, dornice să ajungă la piele. Murmurele și gemetele se amestecau, iar Althea îl atinse, ca și cum s-ar fi temut că niciodată n-avea s-o mai poată face.

Cu fiecare mângâiere, îi dăruia iubirea ei. Cu fiecare sărutare îi făcea câte o făgăduială. Dacă nu-l putea avea pe el, n-ar fi avut nici un alt bărbat. Și-ar fi petrecut viața singură în munți, încărunțind și îmbătrânind cu dorul de Jared Cain.

Dar Jared n-o lăsa să-i scape. Cât fu noaptea de lungă, o strânse în brațe cu toată puterea.

Și se rugă.

* * *

Cu ceașca de cafea în mână, Jared ieși pe verandă. Razele soarelui se infiltrau printre copacii înalți, aruncând pete de lumină și umbră pe podelele de cedru. Obosit, dar prea surescitat ca să adoarmă, se așeză în balansoar și ascultă apa bolborosind peste bolovanii din pârâu, sub picioarele lui.

– Jared?

Chemarea înceată a Altheei îl smulse din gânduri.

– Aici sunt, iubito.

– Bună dimineața.

Althea își puse cafeaua pe masă, lângă a lui, și se așeză pe banca de lângă balustrada verandei.

– Cred c-ai văzut că ți-am terminat pătura.

– Arată bine, mai ales cu tine dedesubt.

Un fior îl sfredeli prin măruntaie. Althea părea gata să-și ia rămas-bun.

– Te iubesc, continuă ea. Dar nu cred că putem fi fericiți împreună.

Jared încercă să zâmbească, de parcă n-ar fi putut s-o ia în serios.

– De ce?

– Suntem prea diferiți. Facem parte din lumi diferite, avem idei diferite despre tot ceea ce e important. În lumea ta, mă simt nelalocul meu, Jared.

– Lumea mea este și a ta, iubito. Lumea mea ești tu.

Se ridică, întinzând brațele spre ea.

Althea se ridică și ea, ocolindu-l.

– Ascultă-mă. Te rog. Mă faci să mă simt stânjenită. Averea ta, felul cum cumperi tot ce vrei, mă intimidează.

– Dacă te referi la bijuterii, Althea, acvamarinele mi-au amintit de ochii tăi...

– Nu e vorba numai despre bijuterii, deși au contat și ele. Terenul pentru cooperativă. Clădirea nouă care se construiește acolo chiar acum, în timp ce vorbim. Până și mărunțișurile ca rama de cusut pe care ai cumpărat-o. Și pătura în sine. Tu, când îți dorești ceva, cumperi. Nu stai pe gânduri, nu te îndoiești. Și nu pot trăi în asemenea condiții.

– Vrei să devin un sărăntoc?

La naiba, muncise pe brânci ca să ajungă capabil de a cheltui banii așa cum voia, fără să-și facă nici o grijă.

– Of, Jared. Nu mă înțelegi. Nu despre bani e vorba, ci despre felul cum gândești. Și despre felul cum gândesc eu. Cum trăim, ce anume e important pentru noi. Suntem pur și simplu prea diferiți.

Althea îi luă mâna și o ridică la buze.

Trebuia să spună ceva, s-o convingă să rămână.

– Dar...

– Știi că așa e.

– Vino cu mine.

O luă de mână și o trase după el pe trepte.

– Unde mergem?

– Vino și-ai să vezi. Vreau să-ți arăt ceva.

Și, ținând-o de mână, Jared porni pe cărarea abruptă care urca spre vârful muntelui. Pe măsură ce înaintau, poteca se îngusta. La tâmpla lui pulsa un vas de sânge. Trebuia s-o facă să înțeleagă. Dacă nu putea, avea să piardă prima iubire adevărată din viața lui. Avea s-o piardă pe Althea.

* * *

Când în sfârșit se opriră la capătul cărării, Althea încercă să-și tragă respirația. Jared continua s-o țină de mână strâns, parcă așteptându-se s-o zbughească din loc la cea mai mică ocazie.

– Privește. Acestea sunt rădăcinile mele. Aici mi-am petrecut primii doisprezece ani din viață.

Arătă cu capul spre o poiană de formă neregulată, năpădită de buruieni.

Althea trase aer în piept, apoi privi în jur. Fundația de piatră și ciment a unei mici cabane mai susținea pereții putrezi, pe jumătate dărâmați sub resturile unui trunchi gros de copac. La câțiva metri distanță zăcea o anvelopă veche de care încă mai atârnau niște rămășițe de frânghie.

– Mă jucam ore de-a rândul sub copacul acela bătrân. Când tata a agățat cauciucul acolo, astfel încât mă puteam legăna peste râpă, am crezut că murisem și ajunsesem în rai.

Althea se uită la ruinele cabanei care arătau aproape hidos pe fondul cerului senin și al brazilor maiestuoși.

– Ai găsit petecul de pătură între ruine.

– Într-adevăr.

Jared îi atinse obrazul, atât de încet încât i-ar fi luat degetele drept o boare de vânt, dacă nu le-ar fi văzut.

– Altceva nu mai rămăsese. Numai peticul acela și un cauciuc vechi, ca mărturii ale anilor trăiți de familia Cain pe Big Bear Mountain.

Althea îi luă mâna și o duse la buze.

– Ai mai rămas și tu, Jared.

– Mda. Poate că eram nebun, dar pentru mine dărăpănătura asta însemna acasă. Mi-o tot imaginam pe mama cosându-și păturile înăuntru și pe tata ducându-mă să căutăm aur în râu...

Se întrerupse, arătând spre mormanul de pietre și lemne putrede.

– Și zâmbind. Amândoi păreau tot timpul fericiți. După ce-am plecat, mama n-a mai zâmbit niciodată.

– Îmi pare rău. Înțeleg ce-ai simțit.

Expresia lui deveni aprigă.

– N-ai nici cea mai vagă idee ce-am simțit. Aveam doisprezece ani, fir-ar să fie! Doisprezece ani! N-am avut timp să plâng pentru că-mi pierdusem tatăl. Eram prea ocupat încercând să-mi trag pantofii care nu mă mai încăpeau. Prea ocupat să-i schimb cu pantofii lui, pe care el nu reușise să-i umple cât timp trăise, iar eu fusesem prea prost ca să-mi dau seama că era nevoie de asta. Pantofi pe care nici eu nu reușeam să-i umplu, fiindcă eram doar un copil netrebnic. Un copil de care trebuia să aibă grijă mama lui.

– Jared...

– Nu. Nu spune nimic. Dacă ai avea idee cât de nefolositor mă simțeam când o ajutam pe mama să care în jos de pe munte cele câteva lucrușoare pe care le aveam, ai înțelege de ce am jurat să nu mai fiu niciodată sărac. Niciodată n-aveam să fiu un visător bun de nimic, ca tatăl meu.

Althea își dori să-l fi cunoscut pe Jared atunci, înainte de a-și fi pierdut copilăria.

– Cred că ți-a fost un dor îngrozitor de locul ăsta.

Privi spre ruinele cabanei, căci o durea prea tare să-l vadă suferind.

Jared îngenunche pe pământ, mângâind cu o mână anvelopa veche.

– Mi-era dor de ceea ce păstrasem în amintire.

Culese de lângă cauciuc o floare galbenă, delicată; cu privirea drept spre Althea, se ridică și i-o întinse, zâmbind.

– Poftim. Asta e inima mea. Îți aparține ție. Se rupe ușor, așa că te rog să ai grijă de ea.

Petalele catifelate fluturau în vânt, ca pentru a-i aminti cât de fragile erau – cât de ușor puteau fi distruse.

Cât de ușor putea pierde dragostea pe care i-o aducea ei – emoțiile îmbătătoare pe care nu crezuse că ar fi vrut vreodată să riște a le pierde din nou.

– Nu vreau să te rănesc, spuse ea încet, susținându-i privirea gravă, în timp ce strângea ușor floarea la piept.

Jared zâmbi.

– Atunci, crede în noi. Acordă-ne o șansă. Găsește aceeași plăcere când îți dăruiesc diamante, ca acum, când primești floricica asta pe care abia am cules-o. Și ea și ele sunt la fel de frumoase. Iar mesajul pe care ți-l transmit e același.

Althea oftă. Nu putea lupta în continuare cu el, când asta însemna să lupte și cu ea însăși.

– Nu pot să nu te iubesc...

– Mă iubești destul pentru a risca să te măriți cu mine?

Dădu din cap afirmativ. Cuvântul „risc“ era cel mai potrivit, dar nu-și putea contrazice inima.

Cu o expresie serioasă, Jared îi luă mâna.

– Dă-mi voie să-l pun la locul lui, spuse el, potrivindu-i inelul de logodnă pe deget.

– Și celelalte...

– Mărunțișurile pe care ți le-am trimis în ultimele câteva zile? Închipuie-ți că au fost surprize din pungi cu cereale și zi mersi.

Althea dădu să răspundă la fel de glumeț, dar se abținu.

– Bine. Îți mulțumesc.

Apoi zâmbi.

– Sunt foarte frumoase.

– Poftim, n-a fost prea greu, nu-i așa?

– Într-adevăr. Totuși, Jared, n-am să-ți mulțumesc pentru că ai aranjat construirea cooperativei fără știrea mea.

– Iartă-mă, iubito. Voi încerca să țin minte că asemenea surprize nu-ți plac.

Zâmbetul lui părea aproape angelic, dar Althea îi zări o licărire răutăcioasă în ochi.

Și, dacă-și închipuia că n-avea să se repeadă de-a dreptul, cu proxima ocazie când voia să facă un lucru și credea că îl putea face mai bine sau mai repede decât ea, ar fi însemnat că nu-l cunoștea.

Dar acum îl cunoștea, și îi surâse la rândul ei. N-avea să-l scape din ochi – bucurându-și ochii tot timpul. Avea să-i dăruiască iubirea ei, dar fiind atentă să păstreze și pentru ea însăși puțin.

Își lăsă mâna într-a lui, și inima în grija lui.

– Hai să ne întoarcem acasă.

Sfârșit

Solicitanții la

„CARTEA PRIN POȘTĂ“
se pot adresa
„S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE“

București, str. Teodosie Rudeanu 54, sector 1
tel. 01-223.63.07. sau C.P.-41-129.
Pentru relații editoriale se pot adresa editurii:
str. Panait Istrati 62, sector 1
tel/fax 01-224.16.98.